

Little Man

ชั่วโมงบินน้อย

แต่มี

รักเต็มร้อย ให้คุณ 3

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

จ๋ JAMSAI

เขียน : เหย่าขุนπίง

แปล : บุณยวีร์ มานะสุรการ

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

小先生 3

Little Man ชั่วโมงบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ 3

咬春饼

เหย้า춘ปิ้ง

บุณยวีร์ มานะสุรการ แปล

"ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ"

"จบก่อนแล้วค่อยคุย"

"จบเสร็จผมก็คุยไม่ได้แล้ว"

"หือ?" ชูหนิงเงยหน้าขึ้นมา งงไปชั่วขณะ

อึ้งจึ้งประคองใบหน้าของเธอ สายตาค่อยๆ มองต่ำลงและดูล้ำลึกขึ้นเรื่อยๆ
เผยความคิดชั่วร้ายที่อยู่ในใจออกมา

"เพราะว่าจบเสร็จก็จะมีเช็กช้กับคุณทันที"

ชูหนิงดำพรางบ่า "บ้างจริง"

คำนำ

'Little Man' ชั่วโง่บิ๋นน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ' ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว เรื่องราวของ 'อิงจิ่ง' นักศึกษาหนุ่มที่ไม่ซ้ำซ้อนในเรื่องความรักและการทำธุรกิจกับนักธุรกิจสาวอย่าง 'ซูหนิง' จะทำให้เราได้เห็นว่าการเป็นคนรักกันไม่จำเป็นต้องเหมือนกันหรือเท่าเทียมกันทุกอย่างจริงๆ ค่ะ ทั้งสองต่างมีการปรับตัวและทำความเข้าใจ จนนำไปสู่ความรักที่เติมเต็มซึ่งกันและกันได้อย่างลงตัวที่สุด

ส่วนในเรื่องของการทำธุรกิจ โครงการของพวกเขาที่เริ่มต้นมาอย่างทุลักทุเลก็ยังคงดำเนินการเข้าสู่ขั้นตอนต่อไป แน่นอนว่ายังคงมีอุปสรรคเข้ามาให้พวกเขาช่วยกันหาทางฝ่าฟันไปให้ถึงจุดหมาย แต่ครั้งนี้อุปสรรคที่ว่าดันมี 'คนใกล้ตัว' เข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งมีผลต่อความรู้สึกของซูหนิงมากทีเดียว

เธอจะจัดการกับปัญหานี้อย่างไร บทสรุปของโครงการนี้จะลงเอยแบบไหน แล้วหนุ่มสาวที่ตกอยู่ในห้วงรักจะ 'คลั่งรัก' กันเพียงใด ไปติดตามกันต่อในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- จำเริญ หึงสาวที่เคยคบหากับจำเริญหึงชวนสมัยที่เธอเรียนมหาวิทยาลัย
อายุน้อยกว่าเขาห้าปี เป็นคนเก่ง มีความสามารถ บุคลิกโดดเด่น
หน้าตาดี ฐานะร่ำรวย มีความคิดเชิงเหตุผลชัดเจน มองคนและ
มองโลกได้อย่างเข้าอกเข้าใจ
- ถึงฉวีเชิน ผู้บริหารสูงสุดควบคู่กับประธานคณะกรรมการผู้บริหารกลุ่มบริษัท
ตระกูลถึงแห่งเซี่ยงไฮ้ เป็นนักปฏิบัติที่ลงมือทำจริง สุภาพอ่อนโยน
เก็บตัว บุคลิกดีมาก ไม่เผยความดูดันออกมาภายนอก รูปร่างสูง
ดูหล่อเหลาสะอาดสะอ้าน
- ฉินเหมียว คนรักของเฟิงจื่อหยางที่แอบคบกันมาเจ็ดแปดปี เลิกและคืนดีกันมา
นับครั้งไม่ถ้วน มักพึ่งพาเฟิงจื่อหยางอยู่เสมอ ไม่มั่นใจในตัวเอง
ดูอ่อนแอบบบบาง แต่ถ้าโมโหขึ้นมากก็ปากร้ายไม่ยอมใคร

บทที่ 63

ไกลจากปักกิ่งหรือเป่ล่า
ทำไมจู่ๆ เขาก็ไปที่นั่นล่ะ
แล้วไปศึกษาอะไรอีกล่ะเนี่ย

ในหัวสมองของซูหนิงเกิดคำถามผุดขึ้นมาต่อเนื่องเป็นชุด หลังจากนั้น
ก็ถามในสิ่งที่เธอเป็นห่วงที่สุดกับฉือวี่

"อิงจิงจะกลับมาเมื่อไหร่"

"ยังไม่มีคำยืนยันเป็นที่แน่นอนเลยครับพี่หนิง กรมวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยีการบินอยู่ใต้สังกัดของสถาบันวิจัยส่วนกลาง ข้อมูลในส่วนที่
ลงรายละเอียด ทางหน่วยงานข้างบนก็ไม่ได้บอกให้พวกผมรู้หรอกครับ"

ซูหนิงเข้าใจแล้ว

สถาบันวิจัยส่วนกลางนั้นเป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงกับคณะมนตรีรัฐกิจ
พูดให้เข้าใจง่ายคือวิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ล้ำหน้าที่สุด
ของประเทศจะรวมอยู่ที่นั่นทั้งหมด มีโครงการที่เป็นความลับมากมาย
มีทั้งแบบที่ทำหลายปี ทำหลายสิบปี กระทั่งว่าทำจากรุ่นสู่รุ่น แถมยังมีเกียรติ
มาก มีชื่อเสียงก้องระบือไปไกล แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือผู้คนยอมอ่อนน้อมกายยินดีเป็น
ผู้อุทิศตนทำงานให้

ภายในใจซูหนิงเกิดความรู้สึกที่ยากจะอธิบายได้ทันที

ฉีอวีกระแอมเสียงพูดนิดหน่อย "พี่หนิง พี่อย่าใส่ใจเลยนะ ข้าเรื่องนี้
 แจ่มมาอย่างกะทันหันมากครับ บอกว่าจะให้ไปก็ต้องไปเลย อึ้งจิ้งยังทำของ
 ตกหล่นไว้ตั้งเยอะ ผมยังต้องช่วยเอาไปให้เขา พี่อย่าโทษเขาเลยนะครับ
 กฎระเบียบที่นั่นเข้มงวดมาก ใช้โทรศัพท์มือถือได้หรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลยครับ"

"นายก็ต้องไปด้วยเหรือ"

"ใช่ครับ วันมะรืนนี้ พวกผมแบ่งกลุ่มกันไปครับ"

ซูหนิงตั้งสติคิดใคร่ครวญ ก่อนจะถามว่า "จองตัวเครื่องบินหรือยัง"

"จองแล้วครับ"

"ฉันนายส่งข้อมูลมาให้ฉันหน่อย" ซูหนิงพูดอึ้งๆ ทว่าอยู่ในรถ
 เสียงจิ้งฟังชัดเจนเป็นพิเศษ "ฉันจะไปกับนายด้วย ฉันจะอยู่ข้างนอก ถือเสียว่า
 เป็นการไปเที่ยวด้วย จะไม่รบกวนพวกนายแน่นอน ได้ไหม"

การตัดสินใจเช่นนี้ของซูหนิง ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน
 แต่ก็ไม่ใช่ว่าการตัดสินใจที่ขาดการยั้งคิด

ที่ทั้งสองคนคบกัน ถึงตอนนี้ได้แล้วไม่ค่อยจะเบาใจได้เท่าไรนัก แต่เธอ
 ก็สามารถเผชิญหน้ากับตัวเขาได้อย่างจริงใจ ชอบก็คือชอบ โหมโหะ แต่ว่า
 ไม่มีทางขุนเคื่องแน่นอน เธอไม่อาจแน่ใจได้ว่าอึ้งจิ้งเองก็มีมุมมองความรู้สึก
 แบบนี้ด้วยหรือเปล่า ดังนั้นเธอจึงทำได้แค่ต้องทำตัวเองให้ดีกว่า

ขุนเขาอยู่สูงชัน แม่น้ำอยู่ห่างไกล เป็นความไกลห่างด้านระยะทาง
 แต่ไม่ใช่กับเรื่องของจิตใจและความรู้สึกที่มีต่อกันอย่างแน่นอน

ว่าการตัดสินใจที่กะทันหันแบบนี้ก็ยิ่งไปชนกับเรื่องราวอีกมากมาย
 ช่วงนี้ที่บริษัทกำลังยุ่ง โดยทั่วไปแล้วทำงานล่วงเวลากันทุกวัน ซูหนิงทนแบกรับ
 ความไม่พอใจของเว่ยฉีหลิน มอบงานในความดูแลให้รองประธานอย่างเท่าๆ กัน
 เพื่อตัวเองจะได้มีเวลาหยุดพัก

กับเรื่องงานยังพอจะโอเคอยู่ ที่น่าปวดหัวคือเงินย่วยยั่วผู้เป็นมารดา

งานฉลองวันเกิดอายุครบหกสิบปีของคุณลุงคนหนึ่งในบ้านตระกูลจ้าว

ซึ่งเป็นบุคคลที่น่ายำเกรงอย่างยิ่ง งานเลี้ยงจัดในวันที่เธอออกเดินทางนั้นแหละ เงินเยวียกำชับเป็นพันเป็นหมื่นหน บอกให้ซูหนิงต้องมาอวยพรวันเกิดในงาน ตรงตามเวลา ผลคือเมื่อซูหนิงบอกว่าไปไม่ได้ เงินเยวียก็แสดงท่าที่ร้ายกาจเป็นอย่างยิ่ง

"ต่อให้เรื่องใหญ่สำคัญแค่ไหนแกก็ทิ้งเอาไว่ก่อนเถอะ! แกต้องไปงานเลี้ยงวันเกิดของคุณลุง"

ซูหนิงพยายามพูดโน้มน้าวทุกวิถีทาง ผีนอบกบตั๋ยอ้างไปว่าต้องออกเดินทางไปทำงานนอกสถานที่

เงินเยวียโมโหมาก เอานิ้วชี้กลางหน้าผากของเธอ "ฉันเลี้ยงลูกสาวแบบเก่าทำไมกันนะ ไม่ได้เป็นลูกสาวที่เห็นอกเห็นใจใส่ใจอะไรพ่อแม่เลย ทำตัวแข็งกร้าวกระด้างกระเดื่องจริงๆ!"

ซูหนิงยิ้มเข้าสู่ ปลอ่ยให้อีกฝ่ายพูดจาตำหนิไป

พูดไปพูดมาก็มีแค่นี้ไม่กี่คำเดิมๆ แบบนั้น เธอแทบจะรู้บทพูดของแม่ชัดเจนหมดแล้ว

เมื่อเงินเยวียตำหนิพอกก็หยุดพักหายใจลึกพัก "จริงสิ" ก่อนจะนึกเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "แกรู้ไหมว่าจ้อหยางไปประเทศฝรั่งเศส"

ซูหนิงแส้งทำเป็นประหลาดใจ "เอ๊ะ? เรื่องเกิดขึ้นตอนไหนนะ หนูไม่รู้เรื่องเลยนะ"

"ไปเป็นอาทิตย์แล้ว ว่ากันว่าทะเลาะกันรุนแรงกับแฟนใหม่ของเขaleyหลบไปอยู่เงียบๆ" กล่าวถึงตรงนี้เงินเยวียก็ทำหน้าตาผ่องคลาญลงเล็กน้อย กล่าวด้วยอารมณ์ที่อยากจะลองพูดดูสักหน่อย "ผู้หญิงคนนั้นก็ราวีไม่เลิกเหมือนว่ายังจะไปตามดักตัวเขาที่บริษัทด้วยนะ ดูจะเกินไปแล้ว นี่ แกนะใส่ใจไว้หน่อยเถอะ อย่าทำเป็นเฉยไม่รู้เรื่องรู้ราวเลย"

ซูหนิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกจริงๆ "หนูไปยั่วอารมณ์แม่ตรงไหนอีกล่ะ"

เงินเยวียผิดหวังที่พูดไปแล้วไม่เป็นดังใจ ชีที่ลูกสาวพร้อมกับเอ่ยอย่าง

รอนรน "มีความเป็นไปได้สูงมากที่พวกแกสองคนจะกลับมาคบกัน อารมณ์สนุกแค่ชั่วคราวของผู้ชายนี่เป็นแค่การอยากลิ้มลองในสิ่งแปลกใหม่เท่านั้นแหละ ถ้าจะแต่งงานกันจริงๆ ก็ยังต้องหาคนที่สามารถสนับสนุนครอบครัววงศ์ตระกูลได้"

"หยุดเลยๆ" ชูหนึ่งแทบอยากจะกลอกตามองบนไล่ "อาชาติไม่หวนกลับไปกินหญ้าเดิม* แม่เข้าใจหรือเปล่าเนี่ย! เขาไม่ได้ต้องการหนูแล้ว ยังจะตามต่อแย้มเลิกเราไปทำไมละ ไปให้คนเขาย่ำยี แม่ หนูพูดแค่นี้เลยนะ หนูไม่ใช่คนที่ทำเรื่องแบบนี้ได้หรอก!"

"ยายเด็กคนนี้ ทำไมให้ตายยังงี้ก็พูดไม่รู้ฟังนะ!" เฉินเยวี่ยนนั่งบนโซฟาซ้อนขาងั้วไขว่ห้าง เซ็ดคางขึ้นสูงเหมือนรูปปั้นสตรีผู้สูงศักดิ์ ดูท่าทางโกรธจริงๆ

ในครั้งนั้นชูหนึ่งไม่คิดจะยอมทำตามสตรีสูงศักดิ์คนนี้อีกแล้ว เธอเลิกคิ้วไม่มีที่ท่ายอมถอยแม้แต่น้อย

"หนูเองก็ไม่มีทางที่จะไม่มีแฟนคนใหม่ไปตลอดหรอก"

เฉินเยวี่ยนชะงัก หันมามองเธอ

"จะอ้วนจะผอม จะแก่หรือจะเด็ก จะอายุมากกว่าหรือน้อยกว่าหนูทั้งหมดขึ้นอยู่กับความพอใจของหนู ถ้าแม่ดูแล้วขัดตาให้พามาปิดตาเอาไว้ไม่ต้องดู ถึงตอนนั้นหนูไม่อยากจะได้ยินคำพูดจาเพื่อจ้อไว้เหตุผลจากแม่อีก"

พูดจบชูหนึ่งก็หยิบกระเป๋าออกไป

แบบนี้ก็ถือว่าเป็นการฉีตัวฉิ้นกันไว้ก่อนหนึ่งเข้ม แฮ่! โลงใจละ

เมื่อจัดการเรื่องทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้วก็ร้อออกเดินทาง

ทว่าสิ่งที่คาดไม่ถึงคือเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันจากทางฝั่งฉิววิขณะที่ได้รับโทรศัพท์ของเขา ชูหนึ่งกำลังจัดเตรียมสัมภาระอยู่ที่ออฟาร์ทเมนต์

ฉิววิพูดอย่างรู้สึกอึดอัดมาก "พี่หนึ่งครับ ต้องขอโทษจริงๆ ครับ ทางนั้น

* อาชาติไม่หวนกลับไปกินหญ้าเดิม เปรียบเปรยถึงคนที่ได้ตัดสินใจสิ่งใดแล้ว ยอมไม่มีทางหวนกลับไปจมอยู่ในสิ่งเดิมหรือหนทางเดิมๆ ที่เคยประสบ

แจ่มมากะทันหันว่าผมต้องออกเดินทางขึ้นเครื่องบินในอีกสองชั่วโมง"

ชวานี้ทำเอาชูหนิงเป็นง "นายจะไปวันนี้เลยหรอ"

ฉือวี้อธิบายอย่างรวดเร็ว ฟังออกว่ารู้สึกผิดจริงๆ สุดท้ายเขาก็พูดว่า "พี่หนิง หรือว่าคุณจะยกเลิกการเดินทางไหมครับ ถ้ามีเพื่อนร่วมเดินทาง ยังพอว่า ตอนนี้เหลือคุณแค่คนเดียวแล้ว ไม่ค่อยเหมาะเท่าไรเลยครับ"

ชูหนิงหายใจเข้าออกลึกๆ กดกระเป๋าเดินทางด้วยมือข้างเดียวแล้วพูดว่า "ไม่เป็นไร ฉันไปเองได้"

ฉือวี้ยังพูดโน้มน้าวอีกหน่อย "ที่นั่นไกลมากนะครับ ลงจากเครื่องบินแล้วยังต้องต่อรถอีก อยู่บนที่ราบสูงซึ่งให้-ทิเบต อีกทั้งระดับความสูงเหนือน้ำทะเลยังสูงมากด้วย ร่างกายคุณทนรับไม่ไหวหรอกนะครับ"

เธอยังคงพูดคำเดิม "ไม่เป็นไร" ชูหนิงพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ขอบคุณที่เตือนนะ ฉันจะระวังไว้"

ถึงขนาดนี้แล้ว พูดเกลี้ยกล่อมอีกก็ไม่มีประโยชน์

ฉือวี้ครุ่นคิดอย่างละเอียด เปี่ยมไปด้วยความกังวลและไม่ไว้วางใจ "งั้นก็เอาเถอะครับ พี่หนิง ถ้าคุณมีปัญหาอะไรระหว่างการเดินทาง โทรศัพท์หาผมนะครับ ผมจะได้เจอกับอิงจิงในคืนนี้ ผมจะบอกให้เขารู้แน่นอนครับ จะให้เขามารับคุณที่คังต้ง"

ชูหนิงเป็นตัวของตัวเองเสียจนเคยชิน เธอพูดโดยไม่ได้สนใจและให้ความสำคัญอะไรขนาดนั้น "เขายุงนี่นา ฉันไปคนเดียวได้ อย่าสร้างปัญหายุงยากให้เขาเลย"

คลื่นางสายโทรศัพท์ ฉือวี้ก็ส่งข้อความมาอย่างรวดเร็ว เป็นรายละเอียดที่อยู่ เส้นทางรถต่อรถ กระทั่งสายด่วนขอความช่วยเหลือของรัฐบาลท้องถิ่น เขาใส่รายละเอียดย่อยในทุกเรื่องไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่

ชูหนิงเซฟพวกมันไว้ทีละอันก่อนจะตอบว่า 'ขอบคุณค่ะ'

วันต่อมาชูหนิงบินจากปักกิ่งไปยังคังต้ง และจากคังต้งไปยังตันปา

ต้องอาศัยรถยนต์ส่วนตัวของคนอื่นไปเอง

ตอนที่ซูหนิงลงจากเครื่องบินเป็นช่วงกลางวันตอนเที่ยงครึ่ง

ทางตะวันตกของเสฉวนอุณหภูมิต่ำกว่าสถานที่ทั่วไป อยู่ที่ปักกิ่งยังสามารถใส่เสื้อแขนสั้นได้ ทว่าพอมาถึงที่นี่ ขนาดสวมเสื้อโค้ตหนึ่งตัวแล้วยังเอาไม่คอยอยู่ ซูหนิงโทรศัพท์หาอิงจิ่งก่อน แต่ก็พบว่าปิดเครื่องเหมือนเดิม เธอโทรศัพท์หาอีวี้อีกที...แปลกแฮะ ก็ปิดเครื่องเหมือนกัน

ช่างเถอะ ไปปักหลักที่ไค่ล้ง กับจุดหมายปลายทางก่อนแล้วกัน

จากคังตั้งไปตันปายังต้องใช้ระยะเวลาราวสี่ถึงห้าชั่วโมง ทว่ามีรถยนต์ส่วนตัวที่คอยรับคนเยอะมาก ทั้งหมดล้วนเป็นรถครอบครัวที่ออฟชั่นตำราคาราวห้าหกหมื่น ผู้ชายในท้องถิ่นสีผิวดำคล้ำเรียกแขกด้วยคำพูดที่ติดสำเนียงพื้นถิ่นเดินชนกันไปมา ใจร้อนเร่งรีบ พูดจาฟังไม่ได้ศัพท์เล็กน้อย

ซูหนิงที่มาแค่คนเดียวย่อมกลายเป็นเป้าหมายที่ถูก 'แย่งชิง'

เธอเป็นคนสวยที่บุคลิกเฉยชา ทั้งยังท่าทางขึงขังไม่พูดไม่จา ไร้ซึ่งรอยยิ้ม ชูจวนเจ้าของรถพากันถอยหนีไปไม่น้อย สุดท้ายเธอสังเกตดูอย่างละเอียดรอบหนึ่ง แล้วก็เลือกคนขับรถที่ดูท่าทางค่อนข้างซื่อสัตย์

ที่สำคัญคือรถของเขาเป็นรถออฟโรดขนาดเล็ก แข็งแรงกว่าคันอื่นมาก

ซูหนิงบอกที่อยู่ให้เขารู้ และเสนอราคาที่หนึ่งพันสอง เป็นอันตกลงกันได้

คนขับรถหนวดเคราเพิ่มทั้งใบหน้า ท่าทางที่มึนๆ ซื่อๆ ไม่คิดเลยว่า จะพูดมากตลอดทาง แต่ภาษาจีนกลางของเขาไม่ตรงตามเกณฑ์ พูดผสมปนกันกับสำเนียงท้องถิ่น เสียงพูดบลาๆ ดังอื้ออึงไปหมด

ตอนแรกซูหนิงยังตั้งใจฟังได้ ทว่าฟังไปได้ครึ่งชั่วโมงเธอก็รู้สึกเพลีย เอามือก่ายหน้าผากและหันไปมองดูวิวทิวทัศน์ด้านนอก

เส้นทางไปตันปาช่างยากลำบาก มีทั้งหลุมบ่อ พื้นที่ภูเขา และโค้งหักศอก

หลังผ่านช่วงถนนจ๋าเหมิงมา โดยทั่วไปแล้วจะไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือ

ในที่ราบสูงและเทือกเขา ท้องฟ้ามืดลงก่อนเวลา เพิ่งจะผ่านห้าโมงเย็น สีท้องฟ้าก็เข้มขึ้นทันตาเห็น

จู่ๆ คนขับรถหมวดเพิ่มก็หยุดพูด

ปากฟ้าที่โล่งกว้าง พุ่งที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาล เหมือนผ้าผืนผืนมหึมา ที่ปกคลุมกดดันจิตใจทำให้คนเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นพร้อใจ ชูหนึ่งเครียดกังวลเล็กน้อย โดยเฉพาะยามที่รถกำลังกระเด็นโคลงเคลงแล้วจู่ๆ ก็ชะลอความเร็วลงทันที เธอนึกว่าคนขับรถจะจอดรถ

"..."

พอผ่านไปสองนาที่รถก็หยุดจริงๆ

ชูหนึ่งระวังตัวขึ้นมามากขึ้น ขยับไปข้างประตูด้วยสัญชาตญาณ

รถคันนี้รับลูกค้ามายาวนานเป็นปีๆ มีกลิ่นตุๆ ข้าวของพะรุงพะรัง วางอยู่ด้านหลังเก้าอี้ แถมนั่งมีกระตุกเกาะสองชิ้นด้วย แล้วคนขับรถหมวดเพิ่มก็หันหน้ากลับมาจ้องมองชูหนึ่ง

ชูหนึ่งรู้สึกอึดอัด จับกระเป๋ไว้แน่น

คนขับรถหันยิ้มทันที ปรากฏริ้วรอยบนใบหน้าที่ยับย่นสองเส้นออกมาให้เห็น

ชูหนึ่งคิดในใจ จบเห่แล้วงานนี้

รอบบริเวณเป็นภูเขาทั้งนั้น จะหนีก็ไม่มีที่ให้หนีไปไหนได้เลย

"ลงจากรถซะ" คนขับรถพูด

สายตาชูหนึ่งคมกริบเหมือนคมมีด จ้องมองเขาด้วยสีหน้าที่เหี้ยมโหด คนขับรถหมวดเพิ่มไม่พอใจเป็นอย่างมาก พูดซ้ำอีกครั้งว่า "ลงจากรถซะ!"

ชูหนึ่งรู้สึกกลัวจริงๆ จะชิงทรัพย์หรือจะฆ่าแกง หรือว่ามีเจตนาชั่วร้ายอย่างอื่นนะ? เธอมองดูโทรศัพท์มือถือ...ไร้ซึ่งสัญญาณ สุดท้ายปลันดัดสินใจว่าจะเอาสายโซ่ที่อยู่บนกระเป๋ามาใช้เป็นอาวุธไปก่อน ถ้าเขากล้ามาแตะเธอก็จะอาศัยจังหวะรั้งคอเอาไว้ทำให้เขาคอหักตายก่อนเลยคอยดู!

คนขับรถหมวดเพิ่มหมดความอดทน แล้วก็ระเบิดอารมณ์แผดเสียงคำราม "ยางรถระเบิดแล้ว!! ลงมาเช็คนรลสิ!!"

ชูหนึ่งเป็นงง "เอ๋?"

คนขับรถหมวดเพิ่มมกลอกตาใส่อย่างเอือมระอาสุด ๆ คล้ายกับกำลังพูดว่า 'เธอเป็นนิหยิงหว่า'

มีหินปลายแหลมเสียบอยู่ที่ล้อหลังด้านซ้าย คนขับรถขับผ่านเส้นทางนี้ มาตลอดทั้งปี เปี่ยมไปด้วยประสบการณ์ในการขับขี่ ตอนที่ขับอยู่รับรู้ได้ถึง ความผิดปกติ และแน่นอนว่าอาการรบกวนอย่างที่คาดไว้จริงๆ

คนขับรถหมวดเพิ่มตรวจสอบดูรอบหนึ่ง ก่อนจะบอกกับซูหนิงด้วย สำเนียงภาษาจีนกลางที่แปร่งๆ ว่า "ติดอยู่ในหลุม เปลี่ยนยางสำรองไม่ได้ ต้องเข็นมันไปที่พื้นราบก่อน"

เขาชี้นิ้วไปตรงไปที่ห่างออกไปอีกห้าสิบเมตร

แล้วจะทำไปได้...เข็นไงล่ะ!

วันนี้เธอคิดว่าจะได้เจออิงจิ้ง ก็เลยค่อนข้างแต่งตัวมาอย่างพิถีพิถัน อากาศไม่ได้ร้อนจึงใส่กระโปรงยาว รองเท้าก็เป็นแบบส้นสูงนิดหน้อย

ที่นี้สภาพพื้นที่เป็นแบบตะปุ่มตะป่ำ เต็มไปด้วยหลุมบ่อ ฮ่า สุดๆ ไปเลย!

ว่าแล้วก็ลองเข็นท้ายรถกับตาคนขับรถหมวดเพิ่มดูก่อน อา ตายๆ ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

ไม่รู้ว่าไม่ได้ลางรถคันนี้มาก็ร้อยปีแล้ว เสื้อผ้าเธอดูโง่งนเปราะเปื้อน เต็มไปด้วยฝุ่น

ซูหนิงไม่มีทางเลือก จำต้องถอดรองเท้าส้นสูง พับแขนเสื้อขึ้น ทั้งไม่ชอบ ที่กระโปรงยาวเกะกะก็เลยผูกมัดเป็นปมไว้ระดับบ้องตันที่

เธอเหยียบย่างลงไปบนดินโคลน เท้าจมลงไปลึกมาก ในใจซูหนิงคือ สติหลุดไปแล้ว คนขับรถหมวดเพิ่มพูดปลุกขวัญเสียงดังสนั่น

"หนึ่ง สอง สาม สุดแรงเลย!!"

ซูหนิงออกแรงเต็มที่แล้ว แต่รถก็ยังขยับไม่ขยับเขยื้อน

ทำซ้ำอยู่สี่ห้าครั้ง ขณะที่เธอหมดแรงแล้วจริงๆ และตัดสินใจที่จะแอบอุ้ง

นั่น...

รถก็ขยับแล้ว!

ตาคนขับรถหนวดเพิ่มเป็นคนถึก ส่งเสียงอื้อๆ พยายามเข็นต่อไปให้เสร็จ
ในรวดเดียว

ซูหนึ่งไม่ทันจะรู้ตัวก็ล้มไปข้างหน้าพร้อมกับรถที่เคลื่อนไป หล่นลงไป
กองกับพื้นทั้งตัว

ดินโคลนที่เประอะเปื้อนเหมือนกับก้อนอิฐทำให้สภาพเธอกลายเป็น
ช็อกโกแลต

ตายแล้ว!!

ในละแวกใกล้เคียงหมู่บ้านทิเบต

ณ ที่ราบสูงแห่งหนึ่งมีการคุ่มกันที่แน่นหนา ทางซ้ายเป็นพื้นที่ทดลอง
ทางขวาเป็นห้องปฏิบัติการ กำแพงขาวเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสสร้างด้วย
ก้อนอิฐ บนหลังคามีสารองตั้งตรงหนึ่งเสา

ธงชาติจีนโบกพลิ้วปลิวไสว

สองทุ่มสับนาที เสียงเชียร์และเสียงปรบมือดังแว่วมาจากห้องทาง
ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของชั้นสาม เป็นงานฉลองความพึงพอใจที่มีต่อผลลัพธ์
ของความขยันบากบั่นศึกษาค้นคว้าอย่างหนักในหลายวันนี่ จนสามารถพิชิต
จุดเชื่อมต่อบางจุดของการศึกษาวิจัยอิสระด้วยตนเองได้สำเร็จ ทุกคนดีใจ
กันหมด

อิงจิ่งวิ่งตะปึงออกมาจากห้องปฏิบัติการ เป็นคนแรกที่ขึ้นไปฝ่ายธุรการ
เพื่อเอาโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับมา

ผู้รับผิดชอบของฝ่ายธุรการแซ่เหริน อายุสามสิบกว่าปี เป็นคนที่ทำงาน
คล่องแคล่วขยันขันแข็งในฐานวิจัย เห็นใครก็ยิ้มตาหยีให้ทุกคน

"โอ้ เสี่ยวจิ่ง คนแรกเลยนะ นี่ มือถืออยู่ตรงนี่"

อิงจิ่งเหมือนกับได้ถือทองคำ "ขอบคุณครับๆ!"

ที่เหรินพูดหยอก "ติดต่อแฟนเหรอ"

อิงจิ่งพยักหน้าราวกับเป็นไก่จิกข้าวสาร และเปิดโทรศัพท์มือถืออย่างว่องไว

ระหว่างที่รอกก็ได้ยินพี่เหรินหัวเราะพุดจาบลงๆ "เฮ้อ มาที่ฐานวิจัยก็แบบนี้แหละนะ ในองค์กรมีกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยเคร่งครัดชัดเจน แล้วสิ่งที่พวกเธอทำก็ยังเป็นเรื่องที่พิเศษมากด้วย พัฒนาก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ละระดับล้วนแตกต่างกัน ดังนั้นกฎระเบียบเหล่านี้เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้เลย เป็นคนผู้น้อยก็รับภาระมากหน่อย"

"ไม่เป็นไรครับ ที่ผมได้มาศึกษาก็เป็นเกียรติมากแล้วครับ" อิงจิงเอ่ยคำพูดอย่างสุภาพ และทำให้คนรู้สึกผ่อนคลายสบายใจ โทรศัพท์มือถือเปิดเครื่องเข้า เขาก็หันหน้าจอตลอดเวลา

"ทางกรมสนใจการแข่งขันของพวกนายมากเลย นายเจ๋งมากนะ เจ้าหนูเสี่ยวจิง อนาคตสดใสรุ่งโรจน์แน่นอน"

"คุณชมกันเกินไปแล้วละครับ พวกคุณต่างหากที่เป็นบุคคลเสาะหลัก"

โทรศัพท์มือถือเปิดเครื่องแล้ว เครื่องสั่นจนมือชาอยู่ชั่วขณะ ข้อความแจ้งเตือนเข้ามาสารพัด ทั้งข้อความที่ไม่ได้อ่าน โทรศัพท์ที่ไม่ได้รับสาย ของซูหิงสี่สาย นี้อู๋สามสาย อิงจิงรีบโทรกลับไปเบอร์ของซูหิง

"ขอโทษค่ะ หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้"

เขาโทรหานี้อู๋อีกครั้งอย่างไม่มีลังเล

นี้อู๋แทบจะรับสายในไม่กี่วินาที "เสี่ยวจิง! นายเจอกับพี่หนึ่งหรือยัง!"

อิงจิงงุนงง "นายพูดอะไรนะ"

"เวร!" น้อยนักที่จะเห็นนี้อู๋แสดงอารมณ์รุนแรงขนาดนี้ ร้อนรนยิ่งกว่ามดบนกระดะร้อน* "เดิมทีฉันนัดกับพี่หนึ่งไว้ก่อนหน้าที่จะมาแล้วนะ ตอนหลังเลื่อนกำหนดการเดินทางของฉันล่วงหน้าก่อน เพื่อให้ฉันมาฟังการอบรมที่เนิงตู บ้าเอ๊ย ฉันไม่ได้รับสายพี่หนึ่ง พอโทรไปอีกทีก็โทรไม่ติด!"

อิงจิงปลี่ยนหน้าใจทันที ความกลัวแผ่ซ่าน "นายรู้ไหมว่าเที่ยวบินของเธอรอบกี่โมง"

"ฉันค้นหารอบเที่ยวบินแล้ว ไม่มีตอนค่านะ น่าจะถึงตั้งแต่ตอนกลางวันแล้ว"

* มดบนกระดะร้อน เปรียบเปรยถึงภาวะอารมณ์ที่ร้อนรนใจมาก กระสับกระส่ายจนอยู่ไม่ติดที่

ตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่มครึ่ง

อิงจิ่งเจียบไปเล็กน้อย ไม่เอ่ยคำพูดจา

หลังจากผ่านไปสามวินาที เขาพลันหันหลังกลับ วิ่งออกไปข้างนอกทันที
เด็กหนุ่มออกแรงวิ่งเต็มเหนี่ยวแบบไม่คิดชีวิต ทำเอาพี่เหรินที่อยู่ข้างหลัง
ตกใจ เห็นสภาพเขาผิดปกติก็คิดในใจ *แยละ คงจะเกิดเรื่องบางอย่างขึ้นแน่*

"เสียวจิ่ง! เสียวจิ่ง!" พี่เหรินตามเขาไป "ถ้ามีปัญหาบอกกับฉันสิ"

เสียงที่สุขุมนี้เรียกสติอิงจิ่งกลับมาได้นิดหน่อย

ในเขตพื้นที่ราบสูง ตอนกลางคืนยังจะต้องใส่เสื้อคลุมตัวนอกที่หนาๆ แต่
ในตอนนี้อาเจ้อออกท่วมเต็มหลัง จับมือของพี่เหรินเอาไว้และพูดจาติดขัด
เสียงสั่นเครือ

"เพื่อนผมคนหนึ่งมาจากปักกิ่งเพื่อมาหาผม ถึงที่ค้างตั้งเมื่อตอนกลางวัน
ตอนนี้ผมยังติดต่อเธอไม่ได้เลยครับ"

พี่เหรินเองก็ขมวดคิ้วเช่นกัน ครั้นคิดใคร่ครวญอย่างละเอียดก็แอบรู้สึกว้า
กงแยแล้วละ

ระยะทางห่างไกล ทั้งสถานที่ที่สูงชัน จะไม่เป็นการทรมาทรมานเธอหรอก
เขาคดไหลของอิงจิ่งและพูดปลอบใจ "นายอย่าลืกลูกกลอน อย่าตื่นตระหนก
ฉันจะส่งรถขับย้อนสวนทางกลับไปหาเดี๋ยวนี้เลย ไม่แน่ว่ารถอาจจะเสียอยู่
ระหว่างทาง หรือไม่ก็บางที่เพื่อนของนายอาจจะยังไม่ได้มา อาจพักผ่อนอยู่ที่
ที่ตัวอำเภอก็ได้"

ขณะเตรียมจะดำเนินการ โทรศัพท์ของพี่เหรินก็ดังขึ้น เขาฟังเพียงไม่กี่คำ
ตาก็พลันเป็นประกาย มองมาทางอิงจิ่ง

"มีคนมาหานายที่ประตูทางเข้า"

ยังไม่ทันจะพูดจบ อิงจิ่งก็วิ่งทะยานออกไปแล้ว

พี่เหรินตะลึงตาค้างพูดไม่ออก "โอ้โฮ! เจ้าหนูคนนี่เคยฝึกวิชาฝีมือ
จรดคลิ่น* สិនะ"

* ฝีมือจรดคลิ่น ทว่าซากงูที่เคลื่อนไหวขยับตัวว่องไวปานใช้ปลายเท้าจรดลงเบาๆ บนคลิ่นผืนน้ำ

บทที่ 64

ช่างนอกฐานวิจัย

"กรุณารอสักครู่นะคะ" ทหารประจำการที่เฝ้าป้อมยามทำหน้าที่อย่างเคร่งครัดเต็มที่ หลังรายงานทางโทรศัพท์แล้วก็ชี้ที่ริมกำแพงพรางพุดกับชูหนึ่งว่า "คุณยืนตรงนั้นสิครับ สามารถบังลมได้นิดหน่อยนะคะ"

ชูหนึ่งถูกทรมาทรมานจนปราศจากความรู้สึกใดๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวอยู่ในสภาพที่เลื่อนลอยโหวงกลวง

คนขับรถหนวดเพิ่มเองก็เป็นคนที่ซื่อสัตย์จริงจัง เดิมทีตกลงกันไว้แค่ไปส่งที่ตัวอำเภอเพื่อหาโรงแรมสำหรับพักอาศัยก่อนเท่านั้น หลังผ่านการร่วมมือร่วมแรงเข็นรถแล้ว ช่องว่างระหว่างสองคนก็ลดน้อยลง การเดินทางในช่วงครึ่งท้ายก็เลยพูดคุยน้อยๆ แยกเปื้อกันได้ ทันทีที่ได้ยินว่าชูหนึ่งมาหาแฟนเท่านั้นแหละ โอ้โฮ! ตื่นตัวขึ้นมาเฉียว จะต้องไปส่งให้ถึงที่หมายให้ได้ และยังเอาแต่พูดบ่นตลอดเวลา

'ห่างไกลพันลี้บุพเพโยงโยด้วยด้ายแดง แม่นแม่น้ำหมื่นสายขุนเขา นับพันกันห่างแต่มีชะตาวาสนาต้องกัน'

สถานที่แห่งนี้ผู้คนเรียบง่าย ซื่อๆ จริงใจ และมีความน่าสนใจเป็นพิเศษ ก็เป็นแบบนี้แหละ รถที่สภาพเหมือนเศษเหล็กบุโรทั่งพาชูหนึ่งมาส่ง

ถึงที่นั่นได้

ณ ฐานปฏิบัติการห้องทดลองด้านการบินของสถาบันวิจัยส่วนกลาง
ในต้นปา

สภาพถนนเป็นหลุมบ่อทำให้รถโคลงเคลงตลอดเส้นทาง ชูหนิง
มิกลิ้นเหม็นหึ่งทั้งตัว ผมเผ้ารุงรัง กระโปรงฉีกขาด เสื้อสเวตเตอร์สีขาว
เปรอะสีดำเทาเป็นกลุ่มก้อนเหมือนกับอุจจาระ รองเท้าสันสูงที่ใส่ก็เป็น
สันแบนราบ และเหมือนจะมีรอยแตกหักที่สันด้านหลังของข้างซ้ายด้วย

เธออยากจะแต่งหน้าเพิ่มสักหน่อย ทันทีที่หีบกระจกออกมาส่องดู
ก็ช็อกกับสภาพผิวของตัวเอง

ชูหนิงรู้สึกถ้าถ่าตอนนี้จุดบุหรีสักมวนหนึ่ง สภาพคงเหมือนคนจรจัด
ที่ร่อนเร่พเนจรไปทั่วหล้าแน่ๆ

ว่าแล้วก็เห็นเงาคนวิ่งบึ่งมาจากในฐานวิจัย จากเงาเล็กๆ กลายเป็นใหญ่
จากที่ไกลๆ จนมาใกล้

ชูหนิงรู้สึกเสียใจ เสียใจที่ไล่ตามสามีมาถึงแถบเสฉวนทิเบต

ท่าที่แสดงออกของอิงจิ้งร้อนรนเป็นอย่างมาก เขาวิ่งลงบันได วิ่งผ่าน
ธงชาติ สายตากวาดมองไปรอบๆ โดยมีรั้วไม้กั้น สุดท้ายก็หยุดหอบหายใจแฮกๆ
สายตาส่องมองที่มุมกำแพง

ชูหนิงเห็นดีเหนื่อยเกินไป กำลังนั่งยองๆ อยู่ตรงนั้น เธอขดตัวเล็กน้อย
แหงนศีรษะขึ้นมามองเขาอย่างยากที่จะอธิบายเป็นคำพูดได้

หลังจากสงครามเย็นที่นิ่งเงียบไม่พูดคุยกัน นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองคน
ได้เจอหน้า

อิงจิ้งพุ่งเข้าไปพุงแขนของเธอมองดูตั้งแต่บนจรดล่าง ถ้ามด้วย
ความร้อนรน "ไม่เป็นไรใช่ไหม ไม่ได้บาดเจ็บใช่ไหม ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า
คุณมาที่นี่ทำไม?"

เขาพูดด้วยความร้อนใจและเป็นห่วงแท้ๆ แต่ชูหนิงในตอนนั้นก็แทบจะ
สติแตกอยู่รอมร่อพังแล้วก็เหมือนเป็นคำถามในเชิงที่ไม่ค่อยพอใจเธอเท่าไรนัก

ความน้อยใจที่มีติดต่อกันมาหลายวันพล้นท่วมท้นในความรู้สึกทันที
ซูหนึ่งบัดมือของเขายก เป็นหน้าหน้านี้แล้วพูดเสียงเรียบเฉย

"ฉันมาเที่ยวไม่ได้หรือไง นั่งรถบัสดูมั่วทั่วท้องเที่ยวมาไม่ได้หรือไง"
อิงจิ่งได้ยินแล้วก็ดีใจ แถมยังให้ความร่วมมือดีมาก หันไปพูดกับคนขับรถ
หมวดเพิ่มที่อยู่ข้างๆ

"พี่คนขับรถครับ ลำบากพี่แล้วละครับ รถบัสดูมั่วทั่วท้องมาเล่าลือเลย"
คนขับรถหมวดเพิ่มหัวเราะเสียงทุ้มนิดหน่อย ขำฮ่าๆ แบบหยุดไม่ได้
ซูหนึ่งก้มศีรษะ สายตามองต่ำลงมา เอานิ้วมือบีบกระเป๋ากของตัวเองแน่น
อิงจิ่งพลันรู้สึกไม่สบายใจ เอ่ยเสียงทุ้มถามเธออย่างอ่อนโยน "หนึ่งเออร์..."
ซูหนึ่งไม่อาจฝืนกลืนได้อีกแล้ว เธอร้องไห้ หยาดน้ำตาไหลลงมาสองหยด
อิงจิ่งเอื้อมมือออกไปคว้าหญิงสาวเข้ามากอดไว้ให้อ้อมอก ลูบ
ตรงท้ายทอยของเธอ คนที่อยู่ในอ้อมอกดูรูปร่างบอบบาง กำลังซุกศีรษะอยู่
ตรงหน้าอกของเขา เธออดกลั้นเอาไว้ ฝืนข่มไม่ให้ส่งเสียงร้องไห้ออกมา แต่
ไหล่ของเธอที่สั่นเทาอยู่ภายใต้การควบคุมนั้นกำลังหลังน้ำตาอยู่เงียบๆ

หัวใจของอิงจิ่งเหมือนถูกมัดทิ่มแทง ได้แต่กระซิบกอดเธอแน่นขึ้นเรื่อยๆ
พูดอธิบายเสียงแหบแห้ง

"คนบดสีวีแจ้งว่าสถาบันวิจัยส่วนกลางส่งจดหมายมา ระบุชื่อผมให้มาที่
ฐานวิจัย ตอนนั้นรถของทางสนามบินก็มาจอดคอยอยู่ที่ประตูทางเข้ามหาลัย
แล้ว ผมก็ถือว่าเป็นการเยี่ยมชมทัศนศึกษาแบบธรรมดา คิดไม่ถึงว่าจะมีกฎระเบียบ
ที่เข้มงวด พอถึงสนามบินก็จัดการเอามือถือมารวมไว้ที่เดียวกันเลย"

ซูหนึ่งพูดอู้ "แล้วทำไมก่อนไปไม่โทรศัพท์บอกฉันล่ะ"
อิงจิ่งพูดเสียงหวาดๆ อย่างรู้สึกผิด "เราทะเลาะกันอยู่ไม่ใช่หรือ"
ซูหนึ่งโมโหทนไม่ไหว หยิกแขนเขาอย่างแรง แต่ก็ไม่ได้ลงมือแบบจริงจัง
อิงจิ่งเจ็บจนสะดุ้ง

"ไม่กล้าแล้วๆ ไม่มีครั้งต่อไปอีกแล้วครับ"
เบ้าตาซูหนึ่งร้อนผ่าวขึ้นอีกครั้ง เธอจับเสื้อของเขา สะอึกสะอื้นหายใจติดขัด

เมื่อสงบสติอารมณ์ได้แล้ว อิงจึงเป็นคนจัดการกับเรื่องราวที่ตามมา ภายหลัง เขาเหมือนเป็นหนุ่มเจ้าบ้านที่พูดขอบคุณคนขับรถหนวดเพิ่มอย่าง สุภาพนอบน้อมและจ่ายเงินแทนชูหนึ่ง ตกลงราคากันไว้ว่าหนึ่งพันสองร้อย ทว่าเขาให้ไปเลยสองพัน

เส้นทางยากลำบากและเสี่ยงอันตราย สามารถพาชูหนึ่งมาส่งถึงที่ ได้อย่างปลอดภัย เขารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณจากใจ

คนขับรถหนวดเพิ่มบอกว่าไม่ได้ต้องการอะไรทั้งนั้น พูดภาษาจีนกลาง แปล่งๆ ด้วยสำเนียงเสฉวนปนทิเบต ซึ่ที่โทรศัพท์มือถือพร้อมพูดเสียงดัง

"เพิ่มเพื่อนวีแชตผม ต่อไปคุณเป็นคนแนะนำงานให้ผมสิ แล้วผม จะหักเปอร์เซ็นต์ที่ได้ให้คุณ"

อิงจึงตบไหล่อีกฝ่าย พูดเสียงสดชื่น "ได้ครับ!"

แล้วกิจกรรมการไล่ตามสามีตลอดระยะทางไกลพันธุ์ก็สิ้นสุดลงอย่าง สมบูรณ์ อิงจึงเป็นคนเดินนำพาเธอเข้าไปในฐานวิจัย ชูหนึ่งยังมีความกังวล

"หรือไม่งั้นฉันไปเปิดห้องพักที่ในตัวอำเภอดีกว่าไหม"

พีเหรินผ่านมาได้ยินคำพูดนี้เข้าพอดีก็รีบช่วยพูดให้หายกังวล "ไม่ต้องๆ ผมจะจัดเตรียมให้ มีห้องพักรับรองแขกอยู่ในฐานวิจัยครับ ถึงแม้สภาพจะเป็น แบบทั่วๆ ไป แต่ก็สะอาดสะอ้านเป็นระเบียบเรียบร้อยนะครับ" พูดเสร็จก็ยื่นมือ ออกมาอย่างอบอุ่นเป็นมิตร "สวัสดิ์ครับ ผมชื่อเหรินชิงหมิง เป็นผู้รับผิดชอบ งานธุรการของที่นี่ ยินดีต้อนรับสมาชิกครอบครัวผู้มาเยี่ยมชมที่นี่นะครับ"

ชูหนึ่งจับมือตอบอย่างสุภาพ รู้สึกกระอักกระอ่วน จะปฏิเสธก็ไม่ใช่ จะตอบรับก็ไม่เชิง

ส่วนอิงจึงแอบดีใจเจี๊ยบๆ พยักหน้ารัวเหมือนไก่กิกข้าวสาร "อืมๆๆ!"

ชูหนึ่งแอบเอามือดึงที่ด้านหลังเอวของเขาเบาๆ ไม่ได้ออกแรงมากมาย นัก ออกจะเป็นการอดอดอันเสียมากกว่า

เวลานี้ค่อนข้างดีแล้ว คงไม่เหมาะที่จะทำเป็นเรื่องใหญ่เอิกเกริก พีเหริน รีบจัดเตรียมห้องให้เสร็จสรรพอย่างรวดเร็ว และยังเอาน้ำผึ้งของท้องถิ่นหนึ่งถ้วย

กับหมั่นโถวสองลูกมาเสิร์ฟให้ด้วย

"ดื่มอะไรที่หวานๆ หน่อยนะครับ ที่นี้อยู่สูงเหนือระดับน้ำทะเลมาก ระวังจะมีอาการแพ้ที่สูง**"

ซูหนึ่งหิวมากจริงๆ เคี้ยวกลืนอย่างตะกละตะกลามโดยไม่สนใจภาพลักษณ์

"ช้าๆ หน่อย" อิงจิ่งหยิบกระดาษทิชชูเช็ดที่มุมปากให้เธอ พูดยังไม่สบายใจ "คุณอยู่แก๊ซด์ไปก่อนหนึ่งคืนนะ ไว้พรุ่งนี้ผมจะพาคุณออกไปเดินเล่น"

ซูหนึ่งไม่พอใจที่เขาเช็ดไม่สะอาด หันหน้าทางขวาไปหาเขาอีกครั้ง ทำปากจู๋เพื่อให้เขาเช็ด แล้วกระดาษทิชชูก็เตะประทับตรงมุมปากด้านขวาของเธออย่างแผ่วเบา

เธอกินไปด้วยถามไปด้วยว่า "พรุ่งนี้นายไม่ต้องทำงานหรือ"

"การทดลองภาคความสำเร็จแล้ว พรุ่งนี้ผมจะขอลาหยุด"

"ลาได้หรือ"

"ผมไม่ได้อยู่ตำแหน่งหน้าที่เฉพาะประจำฐานวิจัยนะ ข้อกำหนดไม่ได้เข้มงวดขนาดนั้น" อิงจิ่งพูด "ที่สั่งการไว้คือให้ผมอยู่แค่อาทิตย์เดียว"

ซูหนึ่งพูดเอออตาม พอกินเสร็จแล้วก็ทำความสะอาดถ้วยชาม

อิงจิ่งเป็นคนเอาพวกมันออกไป ไม่นานนักก็กลับเข้ามาอีกรอบ แล้วปิดประตู

ซูหนึ่งเหลือบมองเขาคู่มือหนึ่งโดยไม่ได้พูดอะไร นั่งพัก่อนอยู่บนม้านั่ง ส่วนอิงจิ่งก็ทำงานตัวเองดี นั่งยองๆ ลงบนพื้นและเก็บข้าวของสัมภาระให้เธอ กระเป๋าเดินทางสไตล์คลาสสิกของ Louis Vuitton ก็ถูกหลุมบ่อตะปุมตะป่ำตลอดเส้นทางทำลายเสียจนมีสภาพน่าอนาถไม่อาจทนดูได้ อิงจิ่งนำเสื้อผ้าข้างในมาพับซ้อนกันใหม่อีกครั้งอย่างระมัดระวัง จับโดนเสื้อชั้นในกางเกงในก็ยังคงสงบนิ่งแสดงสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เสื้อชั้นในแบบลูกไม้สีดำ กางเกงในสีดำขนาดเท่าฝ่ามือ นอกจากเนื้อผ้าฝ้าย

* อาการแพ้ที่สูง เป็นภาวะตอบสนองเมื่ออยู่ในพื้นที่สูงซึ่งมีความกดอากาศต่ำและอากาศเบาบาง ทำให้มีอาการหายใจไม่สะดวก ความดันต่ำ หายใจไม่ทัน หนึ่งอย่าง เป็นต้น

ที่เป็นผื่นเล็กๆ นั้นแล้ว ตรงส่วนที่เหลือทั้งหมดเป็นเส้นด้ายบางๆ...

ซูหนิงเองก็นิ่งเฉย มองอิงจิ่งจับเก็บข้าวของอยู่เหมือนคนไม่รู้สึกรู้สาอะไร
เขานั่งยองๆ อยู่ตรงนั้น กำลังก้มหน้า มือเป็นระวิง เห็นได้ชัดเลยว่า
เป็นคนที่จัดระเบียบงานในบ้านได้อย่างค่อนข้างมีระบบระเบียบ

ไม่นานนักสภาพข้าวของก็ใหม่เอี่ยม่อง
อิงจิ่งช่วยเธอเอาเสื้อผ้าสะอาดที่ไว้สำหรับเปลี่ยนนางไวบนเตียงและ
บอกเธอว่า "คุณไปอาบน้ำเถอะ ผมคอยคุณอาบน้ำเสร็จแล้วค่อยไป"

ซูหนิงขานเสียงตอบก่อนจะลุกขึ้น ถ้ามโดยไม่ต้องคิดว่า "นายพักอยู่ที่ไหน"

"ชั้นล่างครับ"

"อือ"

ในบริเวณเขตที่ราบสูงมีแรงดันน้ำไม่มาก น้ำที่อาบจากฝักบัวเหมือน
ฝนตกปรอยๆ ซูหนิงไม่ปล่อยให้เปลือยน้ำ รีบอาบอย่างรวดเร็ว ออกมาจาก
ห้องน้ำกลืนตัวหอมฟุ้ง รู้สึกผ่อนคลายไปทั้งตัว

อิงจิ่งนั่งอยู่ที่ริมเตียง เงยหน้าขึ้นมามองเธอแวบหนึ่ง ดวงตาดำลึบ
จ้องมองอย่างเงียบเขียบ

ซูหนิงนั่งบารุงผิวอยู่ที่พื้น ในถุกระเป๋าดูเหมือนมีขวดมากมายหลายแบบ
เธอเอ่ยเสียงเรียบ "นายไปพักผ่อนเร็วหน่อยเถอะ"

อิงจิ่งลุกขึ้นอย่างเชื่องช้าโดยไม่พูดอะไร

เขาเดินไปตรงประตู กระทั่งซูหนิงได้ยินเสียงหมุนลูกบิดดังขึ้น
ทันใดนั้นก็มึนเสียงดัง 'ปัง!' เธอหันกลับไปมองอย่างไม่รู้ตัว อิงจิ่งยังไม่ได้
ออกไป เขากลับเดินเข้ามาถอดเสื้อเธอไว้จากข้างหลัง

หัวใจของเด็กหนุ่มเต้นระรัวอย่างแรงและมีพลัง
อุณหภูมิที่ร้อนผ่าวลอดผ่านเข้ามาที่หลังของซูหนิง อิงจิ่งกระซิบ
เสียงวิงวอน "ผมรอจนคุณหลับแล้วค่อยไปได้ไหม"

ซูหนิงไม่ได้ขานตอบ รอให้เขาพูดต่อ

แล้วก็มีการวางแผนชั่วร้ายจริงดังที่คิดไว้เลย อิงจิ่งพูดข้างหูเธอว่า "ผมจะนอนเป็นเพื่อนคุณสักพัก ผมอยากกอดคุณนะ"

เท่านั้นแหละ แล้วทั้งสองคนก็นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน หันหน้าขึ้นด้านบน ตรงกลางวันไว้อย่างน้อยสี่สิบเซนติเมตร สายตาทั้งคู่เหมือนไม่มีที่ระกับความตาย นอนร่างกายแข็งทื่อ ถ้าใครไม่รู้ยังนึกว่าเป็นศพนอนแผ่อยู่

ซูหนิงหลับตาลงทันที นอนหลับอย่างสุขสงบ

อิงจิ่งทนไม่ไหว ลองหยั่งเชิงเข้าไปใกล้ๆ เธอก่อน เกี่ยวกับตัวของเธอรู้สึกไม่ดี *ไม่ปฏิเสธเธอ* *นั่นคือ* ว่าแล้วก็พลิกตัวทันที เอาแขนโอบพาดบนท้องของซูหนิง และกอดเธอเอาไว้

ซูหนิงกลั้นหายใจ ให้ตายก็ไม่ยอมหายใจ

อิงจิ่งรู้สึกว่ายังไม่พอ เอาต้นขาทับบนตัวเธอ

"แค่นี้!" ซูหนิงทนไม่ไหว กลั้นจนเกือบจะหมดลมหายใจ

เดิมทีบรรยากาศช่างน่าอึดอัด ทว่าตอนนี้กลับผ่อนคลายลงแล้ว

ทั้งสองคนมองสบตาหัวเราะคิกคักจนหยุดไม่อยู่

อิงจิ่งจูบที่คิ้ว ดวงตา และจมูกของเธอ สุดท้ายก็จูบเธอติดกันสามที่ที่ริมฝีปาก

ซูหนิงจับคางของเขามาเอาไว้ พูดอย่างค่อนข้างมีสติ "อย่าทำซ้ำ!"

ถึงยังงี้ก็พื้นฐานการทดลองวิจัยระดับประเทศ ก็ยังต้องมีพฤติกรรมที่สำรวจจริงจังสักหน่อย อิงจิ่งรวบรวมความกล้า พูดเสียงเบาๆ

"ผมสัมผัสคุณหน่อยได้ไหม"

"..."

"ผมเพียงแค่สัมผัสจริงๆ นะ"

ซูหนิงครุ่นคิดทันที ไม่ได้รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม แถมยังเกิดความอยากที่จะลองดูด้วยเช่นกัน

เธอแบ่งรับแบ่งสู้ ตอบอือไปอย่างเบลอๆ

ดวงตาของอิงจิ่งส่องประกายเหมือนหลอดไฟ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา

เขามุดเข้าไปในผ้าห่มทันที

ซูฮึงประหม่าสุด ๆ

ฝ่ามือที่ร้อนฝ่าวเล็กชายเสื้อขึ้นไปข้างบน

เธอรู้สึกได้ถึงลมหายใจหอบกระชั้นอย่างหนักหน่วงของคนที่อยู่ข้างใน กระทั่งยังเหมือนกับมีเสียงพึมพำเบา ๆ นิดหน่อย

หลังจากนั้นเธอพลันรู้สึกร้อนที่หน้าอก มือของเขากำลังกระทำการ ละลابلลว้าง

ผู้ชายเหมือนจะมีพรสวรรค์ในการสัมผัสที่แนบชิด สามารถปรับตัวได้เร็วกว่าผู้หญิงเสมอ อึ้งจิงมุดออกมาจากในผ้าห่ม จ้องใบหน้าของเธอตาไม่กะพริบ

ใบหน้าของซูฮึงงดงามปานดอกท้อ สายตาก็เปลี่ยนเป็นผ่อนคลายลง

เธอมองตอบเขา อยากจะโอบคอของเขาไว้อย่างไม่อาจหักห้ามใจได้

แต่ทันใดนั้นพลันเกิดอาการตกใจในแววตาของอึ้งจิง แล้วเขาก็หยุดชะงัก

ความเคลื่อนไหว

ซูฮึงเสียงเปลี่ยน "...หือ?"

เธอรู้สึกคันจมูก เหลลเอามือไปถูโดยไม่รู้ตัว

เลือดทั้งนั้นเลย!

อึ้งจิงกลับมารู้สึกตัว สีหน้าเปลี่ยนเป็นเหวอในทันที เปิดผ้าห่มออกแล้วลุกขึ้น "หนึ่งเออร์ คุณอย่าขยับ!"

ซูฮึงงุนงง ยันแขนลุกขึ้นมา นั่งยังไม่ทันจะได้ถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เธอก็พลันเวียนหัว ฟุบศีรษะลงไปทันที

อึ้งจิงตกใจมาก อุ้มเธอขึ้นมาแล้วพุ่งตัวออกไปข้างนอกเหมือนเป็นบ้า "พีเอริน!!!"

บทที่ 65

ก่อนวิ่งออกมาจากห้อง อิงจิ่งไม่ลืมที่จะเอาเสื้อคลุมตัวนอกมาคลุมให้
ซูหนิง

เสียงตะโกนนี้ดังลั่นสะเทือนฟ้าดิน เหรินชิงหมิงไม่ได้กำลังพักผ่อนอยู่ เขา
เตรียมตัวที่จะไปตรวจสอบห้องเครื่องยนต์ ครั้นได้ยินเสียงนี้ก็รีบลงบันไดมา
อย่างรวดเร็ว

อิงจิ่งหันรอตงท้ายทอยของซูหนิง ภายในใจก็คาดเดาไปต่างๆ นานา
เหรินชิงหมิงมีประสบการณ์มาก แค่เพียงเห็นสภาพของเธอก็เป็นแบบนี้ก็ยืนยัน
ทันที

"อาการแพ้ที่สูง! ไปส่งที่สถานพยาบาลเร็วเข้า"

ความจริงแล้วซูหนิงที่เพิ่งจะเป็นลมสลบไปนั้นตอนนี้อาการดีขึ้นเยอะแล้ว
เธอได้สติกลับมา อยากจะพูดกับอิงจิ่งว่า 'ฉันไม่เป็นไร'

แต่เธอกำลังถูกเขาอุ้มโคลงไปเคลงมา แน่นหน้าอกและหายใจสั้นกระชั้น
ก็เลยไม่สามารถที่จะเอ่ยคำพูดใดออกมาได้

ไม่นานนักก็มาถึงสถานพยาบาล เมื่อเธอนอนลงบนเตียงคนไข้แล้ว
ก็ถูกให้น้ำเกลือเพื่อเพิ่มเสริมน้ำแก่ร่างกาย หมอตรวจเช็กอย่างง่าย ๆ ก่อนจะ
พูดขึ้น

"สาวน้อยคนนี้มีอาการแพ้ที่สูงอย่างร้ายแรงมากทีเดียว เธอเหนื่อยเกินไปใช่ไหมครับ"

อิงจิงตอบ "ใช่ครับ วันนี้เธอนั่งรถนานมาก"

"การเดินทางมาที่นี่เส้นทางยากลำบาก อาการแบบนี้คงจะเพราะเหน็ดเหนื่อยนะครับ วางใจได้เลยครับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ใส่ใจดูแลพักผ่อนสักสองวันก็ดีขึ้น ผมจะจ่ายยาให้นิดหน่อย ส่วนคืนนี้ก็ให้เธออยู่ที่นี้เพื่อให้ออกซิเจนและสังเกตดูอาการก่อน" หมอถามอีกว่า "พวกคุณใครจะมาเป็นคนเซ็นชื่อครับ"

อิงจิงรีบบอก "ผมครับ!"

เห็นเขาตะโกนพูดอย่างเต็มเสียง หมอก็ขบขัน "คุณเป็นอะไรกับเธอเหรอครับ"

อิงจิงสายตาดูจริงจังมองตรงอย่างแน่วแน่ พูดเสียงเรียบว่า "แฟนครับ"

ซูหนิงค่อยๆ หันหน้ามา ได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อบนปกหมอน หัวใจเต้นตึกตักๆ

สิบห้าวันที่ต่อมาก็จัดการเรื่องเสร็จ อิงจิงกลับมาที่ห้องผู้ป่วย

พยาบาลกำลังเปลี่ยนขวดที่ห้อยแขวน ดวงตาดำลึบของซูหนิงกำลังจ้องมองอยู่ ครั้นเห็นอิงจิงเข้ามา สายตาของเธอก็มองที่เขา

"ดีขึ้นบ้างไหม" เมื่อพยาบาลไปแล้ว อิงจิงก็นั่งลงที่ข้างเตียง ลูบขึ้นลูบลงตามแขนของเธอเบาๆ

ซูหนิงยังครุ่นคิดเรื่องขวดที่ห้อยแขวนอยู่ "เอายาอะไรให้ฉันเหรอ"

อิงจิงลุกขึ้นช่วยเธอดูและบอกว่า "ขวดนี้คือน้ำตาลกลูโคส"

ซูหนิงขานเสียงตอบและรู้สึกผ่อนคลายลง

อิงจิงหัวเราะ "ยังจะกลัวคนวางยาพิษคุณด้วยเหรอ"

"ตอนที่ฉันเป็นเด็กมีครั้งหนึ่งไข้ขึ้นสูง แม่ฉันพาไปให้น้ำเกลือที่สถานพยาบาล วันนั้นคงจะเป็นพยาบาลที่มาใหม่และคนไข้ก็เยอะด้วย เธอจะให้นฉันส่งๆ แล้วก็ไปยุ่งจัดตารางงาน ฉันจำได้ว่าตอนนั้นเป็นแบบขวดแก้ว

ที่ห่อด้วยตาข่ายสีเขียว ฉันร้องว่าเจ็บอยู่ตลอด ส่วนแม่นั้นก็บ่นฉันว่าแค่เอาเข็มเจาะเท่านั้นเอง ทำไมฉันเป็นคนใจเสาะซีءขนาดนี้"

ซูหนิงจ้องมองสารเหลวที่อยู่ในสายสวนกำลังหยดตุงๆ พุดเรื่องในอดีตขึ้นมาก็ยังรู้สึกกลัวมาก

"แต่ว่าฉันเจ็บมากนะ อวัยวะภายในร้อนเหมือนกับไฟแผดเผา ฉันทนไม่ไหวจนอาเจียนออกมา แม่ของฉันกำลังพุดคุยเรื่อยเปื่อยอยู่กับคนข้างๆ ยังเป็นเพื่อนผู้ป่วยคนอื่นเสียอีกที่สังเกตเห็นฉัน บอกว่า 'โอ้เอ๊ย แม่หนูน้อยคนนี้ทำไมหน้าขาวซีดขนาดนี้ล่ะเนี่ย' ภายหลังเมื่อมาดูขวดยา ก็พบว่าให้ยาผิด เอายาลดปริมาณน้ำตาลในเลือดของคนอื่นมาให้ฉัน" ซูหนิงถอนใจพลางพุดว่า "ฉันกลัวการฉีดยาจริงๆ ไม่ใช่เพราะว่าเจ็บนะ เพราะว่ามีความหลังฝังใจ"

อิงจิ่งจับมือของเธอแน่น โนม้ตัวลงมา ดวงตาของเขาจับจ้องมองเธอ "...หนึ่งเออร์ คุณทนทุกข์ทรมานแล้วละ"

ซูหนิงใช้มือขวาที่ไม่ได้เจาะเข็มลูบตรงแก้มของเขาเบาๆ ถอนหายใจเป่าลมออกจากปาก "เมื่อก่อนกวนอวี่แนะนำฉันเสมอว่าถ้าหาแฟนอย่าหาคนที่อายุน้อยกว่าเป็นอันขาด ทั้งเปลืองแรงและเหนื่อยใจ ตอนนั้นพอมาคิดๆ ดูฉันรู้สึกว่เธอพุดก็มีเหตุผล"

อิงจิ่งทำเสียงค่าน และพุดอย่างไม่พอใจมาก "เหตุผลเพี้ยนๆ"

ซูหนิงก็ไม่ได้เห็นพ้องตามเขา ถามกลับไปว่า "ไม่จริงเหรอ"

อิงจิ่งเบะมุ่ปากนิดหน่อย ก่อนก้มลงมามองและพุดเสียงเบาว่า "ผมมันแย่มากเลยใช่ไหม"

ซูหนิงทำท่าทางบอกให้เขาพุดต่อ

"ผมไม่ใช่ผู้ใหญ่ ผมไม่เข้าใจงานของคุณ ไม่สามารถแบ่งเบาแก้ปัญหา คลายความกังวลให้คุณได้ และยังทำให้คุณไม่พอใจอยู่บ่อยๆ" เสียงของอิงจิ่งค่อยๆ เบาลง

ซูหนิงยิ้ม "ใช่ได้แหละนะ รวมๆ คือนายดีมากแล้วละ"

อิงจิ่งก้มศีรษะลงอีกครั้ง ความรู้สึกผิดยิ่งอัดแน่นรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

"หนึ่งเออร์" เขาเรียกชื่อของเธอ ภายในใจเจ็บปวดเศร้าโศกยากเกินที่จะพูดออกมา ทั้งทุกข์ทน พ่ายแพ้ หมดหวัง ไร้สิ้นเรี่ยวแรง "ผมรู้ว่าคำพูดนี้ออกจะไม่เอาไหน ไม่ค่อยสมกับเป็นผู้ใหญ่เท่าไรนัก แต่เมื่อผมเผชิญหน้ากับคุณ ช่างไม่มีความรู้สึกปลอดภัยเอาเสียเลย คุณทั้งสวย เก่ง แวดวงสังคมในชีวิตคุณก็สูงส่งยิ่งใหญ่ว่าผมนะเป็นแค่นักศึกษาที่ยากจนคนหนึ่ง อนาคตยังไม่มีความแน่นอนชัดเจน ในตอนนี้ก็เป็นแค่คนธรรมดาที่มีสถานะปานกลาง ผมชอบคุณนะ ชอบมากๆ เวลาที่ไม่มีคุณอยู่ก็รู้สึกไม่ชอบใจ กว่าจะเจอคนที่รักได้ช่างยากเย็นขนาดไหน การจะรักใครสักคนหนึ่งคงเป็นใครก็ได้ แต่คุณก็คือคนคนนั้นที่ผมรัก"

ขณะที่พูดๆ อยู่ เบ้าตาของอิงจิ้งก็เริ่มแดงเรื่อ เขาจับมือของเธอมาวางไว้ที่ริมฝีปากแล้วประทับจูบอย่างแผ่วเบา

"แม้ว่าตอนนี้คุณจะเป็นแฟนผมแล้วก็ตาม มีบางครั้งที่ผมก็ฝัน ในความฝันคุณเป็นเหมือนผีเสื้อที่กระพือปีกโบยบินไปยังดวงตะวัน ผมร้องไห้ไล่ตามไปตะโกนร้องแหกปาก แต่คุณก็ยังโบยบินไป แล้วก็ไม่หวนคืนกลับมาอีกเลย"

เขาสูดจมูก การแสดงความอ่อนแอเช่นนี้เป็นความจริงใจและความตรงไปตรงมาที่สุดของเขา

"เมื่อก่อนผมไม่เคยเป็นแบบนี้ หลังจากที่ผมเจอคุณแล้ว ผมหมดสิ้นความมั่นใจในตัวเอง ผมไม่คู่ควรกับคุณ ผมกลัวคุณไม่ต้องการผม ยิ่งกลัวอะไรก็ยิ่งวุ่นวายใจเท่านั้น คะ...คุณ...คุณเข้าใจบ้างไหม"

เขาพูดจาละล่ำลึงเล็กน้อยพลางส่ายหัว

แต่ว่าหูหนึ่งเข้าใจที่เขาพูด

เธอจับมือตอบเขา ไม่ได้ออกแรงอะไรมากมายนัก แต่อุณหภูมิของฝ่ามือปลอบประโลมเขาได้มากทีเดียว เจ็บสงบ ไร้สัมผัสเชิงใด ทว่าบรรยากาศกลับให้ความเป็นมิตรและอ่อนโยนอย่างน่าประหลาด

หูหนึ่งเรียกชื่อของเขาด้วยเสียงที่แหบแห้ง "นายดีมากแล้วนะ อายุน้อย เฉลียวฉลาด เรียนเก่ง มีอุดมการณ์ มีจิตใจโอบอ้อม มีความกระตือรือร้น และ

ยังจิตใจดี นายใสซื่อบริสุทธิ์และเรียบง่าย อยู่ด้วยกันกับนาย ฉันไม่ได้ต้องการอะไรอีก ฉันมีความสุขมากนะ"

อิงจิ่งกะพริบตาแล้วเอ่ยถาม "จริงหรือ"

"จริงสิ"

มูมองทัศนคติของซูหนิงมีแต่ชุดหลักการของตัวเอง ต้องการอะไร ไม่ต้องการอะไร สิ่งใดสามารถสู้ได้ เรื่องอะไรที่ไม่สามารถรับมือได้ เธอมองเห็นและรู้ชัดเจนแฉะใจดี

"บนโลกนี้ไม่มีใครที่สมบูรณ์แบบ ต่อให้แสดงออกอย่างสวยงามเลิศเลอ ไร้ที่ติแต่ไหนก็เป็นคนสามัญธรรมาที่ต้องใช้ชีวิตแบบพื้นฐานทั่วไป บริโภคพืชพันธุ์ธัญญาหารไม่ต่างกันไม่ใช่เหรอ คนแบบนี้เยอะมากแล้วนะ มีข้อบกพร่องนิดหน่อย แต่ไม่ใช่ปัญหา นายดีอยู่แล้วเลย ฉันยินดีที่จะตามใจนาย"

ที่ซูหนิงต้องการก็แค่คนธรรมดาที่เรียบง่าย

เขาไม่จำเป็นต้องใส่หน้ากาก ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งทำเป็นวางมาด ไม่จำเป็นต้องคิดวางแผนป้องกันใคร เป็นอะไรก็เป็นอย่างนั้น ประสบการณ์ชีวิตของเธอเติบโตมาอย่างลุ่มๆ ดอนๆ พ่อผู้ให้กำเนิดจากไปก่อนวัยอันควร ขาดความรักจากพ่อ ส่วนผู้เป็นแม่ที่ซึ่ซลาดฟังพาคณอื่นตลอดชีวิตนั้นได้แต่สั่งสอนสิ่งที่เป็นเจ้าของตนเองให้กับเธอ วิธีการใช้ชีวิตในสังคมก็ยากที่จะหลีกเลี่ยงไม่แปดเปื้อนทักษะเล่ห์กลเหล่านั้น ภายหลังเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เธอก็ตรากตรำฝึกฝนทำงานในสังคม เริ่มต้นทำธุรกิจ ระวังกิจการ ยุ่งจัดการงาน ตั้งแต่กลางวันจนถึงกลางคืน กลายเป็นคนที่สับสนและเลือนลหายไปเลย

อิงจิ่งก้มหน้าลงซุกดวงตาอยู่ในฝ่ามือของเธอ

ไม่นานนักซูหนิงก็รู้สึกถึงกระแสความร้อนที่ค่อยๆ หลังรินลงมา

เธอไม่เขยิบเขยื้อน ไม่พูดจา เธอต้องการสัมผัสรับรู้ความรู้สึกในใจที่เผยออกมาอย่างเงียบเชียบให้เต็มที่

ทว่าผ่านไปไม่นานอิงจิ่งก็เอียงศีรษะกลับมามองเธออีกครั้ง ยังคงมี

ร่องรอยเปือกชั้นตรงหางตา เขาพูดเสียงอู้อี้

"ผมเจอกับถึงเข้ามาทั้งหมดสามครั้ง เขาเหมือนหนีผีถึงที่คอยทำตัวตามติดไม่ยอมปล่อย ทำให้ผมไม่อาจหาเหตุผลมาหักล้างเขาได้เลย"

ซูหนิงเข้าใจ จนถึงตอนนี้เธอกับอิงจิงก็พูดจากกันอย่างซื่อสัตย์จริงใจกันจริงๆ ได้เสียที

เธอยิ้ม "แน่นอนสิ อีกฝ่ายเป็นใครกันล่ะ ถ้าอยากจะทำอะไรแล้ว สามารถคิดเหตุผลได้นับหมื่น"

อิงจิงไม่สนใจใยดี "ผมไม่ชอบคนแบบนี้ สร้างความกดดันให้คนอื่นเกินไป ทะนงตนอย่างกับอะไรดี ไม่ว่าอะไรก็ตามมันหมายถึงต้องเอามาให้ได้"

"เขามีข้อได้เปรียบ เทียบกันแล้วคนอย่างฉันไม่มีค่าที่จะต้องพูดถึงเลยสักนิด"

"เหลวไหล ผมว่าคุณเยี่ยมยอดที่สุดแล้วล่ะ" อิงจิงพูดอย่างไม่มีปิดบัง "ประธานถึงเสนอเงื่อนไขที่น่าดึงดูดจริงๆ แต่เขายืนยันที่จะเป็นผู้ลงทุนแต่เพียงผู้เดียว ทั้งหมดนั้นผมไม่เคยตกปากรับคำมาตลอด ที่ผมไม่บอกคุณก็ไม่ใช่ว่าจะใจที่จะไม่บอก แต่ผมกลัวคุณคิดมาก เพื่อลดปัญหาที่ยู้งายลงไป ผมแค่อยากทำให้มันผ่านไปได้ด้วยตัวผมเอง"

สายตาของอิงจิงจับจ้องเวียนวนอยู่ที่ใบหน้าของเธอ มองแล้วมองอีก "เรื่องราวก็เป็นแบบนี้แหละ" เขาหยุดเว้นวรรคครู่หนึ่ง "...คุณลอกตาใส่ผมทำไมนะ"

ซูหนิงอดไม่ไหวที่จะยกมือขึ้นมา ดึงใส่ที่หน้าผากของเขาอย่างแรง "เหนื่อยหรือเปล่าเนี่ย"

อิงจิงทำแก้มตุ่ย "ตอนนั้นกลัวว่าจะทะเลาะกับคุณ ไม่คิดว่าจะเป็นการยกก่อนหินทุ้มใส่ตัวเอง*"

เนิ่นนานผ่านไปซูหนิงถอนหายใจออกมา

"ฉันไม่ได้ซื้อบื้อนะ ฉันเองก็รู้จักตัวเองดี ข้อได้เปรียบในธุรกิจของฉัน

* ยกก่อนหินทุ้มใส่ตัวเอง เปรียบเปรยว่าเดิมทีคิดจะทำร้ายคนอื่น แต่ผลนั้นกลับย้อนมาทำร้ายตัวเอง หรือทำในสิ่งที่เป็นการทำร้ายตัวเอง

แต่เดิมก็ไม่ได้คร่ำหวอดอยู่ในสายนี้ ศักยภาพที่มีไม่อาจเทียบเท่าความทะเยอทะยาน แต่นายนะ นายคู่ควรเหมาะสมกับเวทีที่กว้างใหญ่นี้"

อิงจิ่งสับสน ขยับปากเล็กน้อย เหมือนอยากจะเอ่ยอะไรแต่กลับไม่ได้พูดออกมา

"ว่ากันตามตรงแล้ว บริษัทหมิงเยาเค่อช่วงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดของนายในตอนนี่จริงๆ ไม่สิ แม้กระทั่งในอนาคตด้วย" ซูหนิงเองก็พูดอย่างจริงจังเช่นกัน ประเด็นที่พูดออกมาทั้งหมดล้วนเป็นความหวังดีกับอิงจิ่งอย่างแท้จริง

ร่างกายเธอยังอ่อนเพลีย ครั้นพูดจาวานๆ ก็เกิดอาการหอบหายใจไม่ทันอีกครั้ง เธอลดเสียงเบาลงบ้าง "นับแต่ที่ฉันอายุสี่สิบหกปีมานี้ นายเป็นคนที่คุณวางเดิมพันเอาเงินทุนที่สะสมมาอย่างยากลำบากลงทุนด้วยมากที่สุด ไม่สิ ไม่ใช่การวางเดิมพัน" เธอพูดแก้ให้ถูกต้อง เอ่ยอย่างซัดถ้อยซัดคำว่า "เป็นความแน่นอน"

ในช่วงขณะนี้อิงจิ่งฟังแล้วรู้สึกมีความสุขเต็มเปี่ยม

"ถ้าหากมีองค์กรธุรกิจที่เหมาะสมหยิบยื่นโอกาสให้นาย ฉันหวังว่านายจะพิจารณาเป็นอย่างดีจริงๆ หนทางนี้มีความยากลำบากมาก ฉันหวังว่าจะมีคนที่คุณปกป้องนายได้มากกว่านี้"

ในคำคินนี้ แม้จะอยู่ในสถานที่ที่ไม่ค่อยเข้ากับสถานการณ์เท่าไรนัก ไม่มีคำพูดสาธยายยาว ไม่มีคำมั่นสัญญาที่อาจห้าวหาญ แต่ทั้งสองคนซื่อสัตย์และจริงจังต่อกัน เป็นการก้าวไปข้างหน้าที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

อิงจิ่งไม่อาจทนเห็นเธอพูดจาวานๆ ได้ น้อยครั้งที่จะฝืนบังคับสั่งให้เธอนอน

อาการแพ้ที่สูงเป็นความรู้สึกที่น่าอึดอัดมาก ซูหนิงเองก็ไม่ได้ฝืนทน เธอหลับตาลงแล้วก็ผล็อยหลับไป

เมื่อเธอหลับลึกแล้ว อิงจิ่งจึงได้ไปหาพยาบาลเพื่อขอยืมเก้าอี้พับสำหรับเอนนอนตัวหนึ่งมาวางตั้งที่ข้างเตียงอย่างเบาไม่เบามือและผ้าเธอยู่ตลอดทั้งคืน

วันต่อมาซูหนิงก็ไม่เป็นอะไรแล้ว

หมอบอกว่าจะจ่ายยาให้นิดหน่อยเพื่อเป็นการเตรียมป้องกันไว้ก่อนดีกว่า
แก้ที่หลัง อิงจึงไปเอายากลับมาก็เห็นเธอนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง กำลังแช่ตัก
ด้วยข้อความเสี่ยงในโทรศัพท์มือถือ

"ที่นี้ที่วทัศน์สวยมากจริงๆ นะ ชีวิตนี้นั้นยังไม่เคยเห็นท้องฟ้าคราม
ขนาดนี้เลย นั่นแหละ ปักกิ่งจะไปเทียบได้ไงล่ะ"

"เจอเขาแล้ว กำลังทำอะไรอยู่? ความลับ ฮ่าๆ"

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มนั้นช่างผ่อนคลายสบายๆ เป็นความสุขที่ออกมาจาก
ใจจริง

อิงจึงนั่งลงตรงขอบเตียงติดกับเธอ สะอึกคอเหลือบดู "นี่คุยกับใครเธอ"
ซูหนิงจ้องใจเอาหน้าจอลบ ทำตากะพริบด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย "แฟนเก่านะ"
"งั้นผมต้องดูหน่อยแล้วว่าหล่อเท่าผมหรือเปล่า!"

"ตายตาย" ซูหนิงพูดแบบรังเกียจสุดๆ "เมื่อก่อนทำไมดูไม่ออกเลยนะว่า
นายจะหลงตัวเองได้ขนาดนี้"

"แบบผมนี่เรียกว่ามั่นใจในตัวเองต่างหากละ เป็นรุ่นพี่ที่หล่อที่สุด
ที่เด็กปีหนึ่งเลือกไหวตให้ คะแนไหวตของผมเป็นอันดับหนึ่งเลยนะ"

ซูหนิงอารมณ์ดี เธอวางโทรศัพท์มือถือลง เอามือสองข้างจับหน้าเขาดู
ซ้ายที่ขวาที่ "ไม่ขนาดนั้นมั้ง ก็ไม่ได้จะดูดีมากนักหรอกนะ"

อิงจึงพลิกมือไต่กลับกัดเข้าที่หลังมือของเธอ ทั้งรอยพนัไว้ยาวเป็นแนว
กำลังดี

ซูหนิงแผดเสียงดังลั่น "เจ้าหมาอิง!!"

อิงจึงยกคิ้วอย่างรวดเร็วแล้วจูบที่ริมฝีปากของเธออีกครั้ง

ซูหนิงอายจนแก้มร้อนผ่าวนิดหน่อย "เจ้าหมา"

เขาจูบอีกครั้ง

"...หน้าไม่อาย"

อิงจึงกอดที่ท้ายทอยของเธอทันที คราวนี้ลงมือเอาจริง จูบแบบดุนลิ้นเข้าไป

ซูหนึ่งใจเต้นแรง ลมหายใจของทั้งคู่แน่นกันแทบรื้อนระอู
ต้องบอกเลยว่าสภิลการจูบของหมอนี่พัฒนารวดเร็วเกินไปแล้ว
ในเวลานี้เองมีเสียงเคาะประตูดังขึ้นสองที

ซูหนึ่งผลักเขาออกทันทีแบบตกใจสุดขีด
พีห์เรินมาหาโดยที่ไม่ได้รับเชิญ ยิ้มตาหยีพร้อมกับชะโงกศีรษะเข้ามาจาก
ช่องประตู "เป็นยังงี้บ้าง เพื่อนพ้องน้องพี่ ร่างกายสบายดีขึ้นบ้างหรือยังครับ"
ซูหนึ่งพยักหน้า ยิ้มให้อย่างสุภาพ "ขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะ ดีขึ้นเยอะ
แล้วค่ะ"

พีห์เรินมองอิงจิ่ง ก่อนจะทักเขาว่า "เสียวจิ่ง หน้าตานายดูไม่ค่อยสู้ดี
เท่าไหร่นะ อี๊ดอัดมวนท้องเธอ งั้นเดี๋ยวให้หมอจ่ายยาระบายถ่ายท้องให้นาย
หน่อยแล้วกัน"

อิงจิ่ง "..."

ซูหนึ่งส่งเสียงหัวเราะออกมา
เขาทักท้วงพูดจึ่งมา "ผมไม่ได้ท้องผูกนะ"
แอบคิดเงิบๆ ในใจอีกว่า กำลังมีเรื่องราวดีๆ ดันถูกขัดจังหวะ เป็นคุณ
คุณจะได้ใจใหม่ละ

เสร็จจากเรื่องวุ่นวายนี้แล้ว อิงจิ่งก็ขอลาหยุดกับทีม หลังจากนั้นก็พาซูหนึ่ง
ไปเที่ยวเล่นบริเวณรอบๆ ส่วนพีห์เรินเองก็ช่างใส่ใจมาก คิดถึงว่าเด็กสองคน
จะขอติดรถคนอื่นไปคงไม่สะดวก เลยจัดการเหมารถตู้ให้พวกเขาเป็นการเฉพาะ

"ขับแก้ขัดไปนะ อยากไปที่ไหนจะได้สะดวกหน่อย"

รถหน้าอ้วนคันสีขาว บักรธงชาติดาวแดงไว้ด้านบน

อิงจิ่งสะบัดกularyแจรกก่อนจะพูดว่า "ผมขับนะ"

ซูหนึ่งไม่วางใจ ถึงยังงี้เขาก็เพิ่งจะได้ไปขับขี่มาไม่นาน "ถนนหนทางที่นี่
ซับซ้อนนะ ให้ฉันขับเถอะ"

อิงจิ่งเหลือบมองเธอครู่หนึ่ง พูดอย่างมั่นใจในตนเองมาก "ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่

ทักษะการขับรถของผมพัฒนาขึ้นมากแล้วละ เวลาที่พี่เหรินว่างๆ ก็พาผมขึ้นไปบนเขา ปลอ่ยให้ผมขับไปเรื่อยเปื่อย"

เรื่องของเทคนิคก็เป็นแบบนี้แหละนะ ต้องขับซีให้มาก ฝึกฝนให้มาก ฝึกฝนความกล้าให้มากเข้าไปก็จะสำเร็จไปแล้วครึ่งทาง

ตอนแรกซูหนึ่งยังคงเป็นกังวล แต่พอเห็นเขาผ่านโค้งหักศอกหลายรอบติดกันได้อย่างเรียบร้อยดี เธอก็ค่อยๆ คลายใจลงได้

เธอถาม "เราจะไปไหนกัน"

"หุบเขาสาวงาม* เป็นสถานที่ที่ขึ้นชื่อที่สุดของที่นี่ ห่างจากตรงนี้ราวสองชั่วโมงกว่าๆ จะพาคุณไปเดินเล่นนะ"

"หุบเขาสาวงามเหรอ แล้วไม่มีหมู่บ้านหนุ่มหล่อบ้างเหรอ"

อิงจิ่งพูดพลางช้า "จะไปมีได้ไงล่ะ"

ซูหนึ่งยิ้มจนตาหยี เปล่งประกายเหมือนมีแสงตะวันส่องจ้อยู่ภายในท้องฟ้าคราม ทิวทัศน์สวยงาม กำลังเป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ปรากฏภาพงดงามหลากสีสันทึ่เสฉวนและทิเบต

จู่ๆ อิงจิ่งก็จอดรถที่ริมข้างทาง

ซูหนึ่งไม่เข้าใจ "ทำอะไรเหรอ"

เขาหันหน้ากลับมา กดท้ายทอยของเธอโดยที่ไม่พูดพร่ำทำเพลง เกิดอาการร้อนรอนทนไม่ไหวจูบเธอทันที

"อือ..." คนคนนั้นทำไม่ชอบเอาแต่จะกินลิ้นคนอื่นเขาเรื่อยเลยนะ

จูบในตอนนี้อย่างโจ่งแจ้งและรุนแรงจนเธอไม่อาจทัดทานได้

อิงจิ่งทนไม่ไหวอีกแล้ว สัมผัสเข้าไปในชายเสื้อของเธออย่างร้อนรน ผิวที่ละเอียดอ่อนตรงเอวข้างให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างชัดเจน เขายังคงจดจำได้ว่าตำแหน่งที่เหนือขึ้นไปสามนิ้วเมื่อคืนนั้นมันช่างเย้ายวนทำให้คนไม่อาจหักห้ามใจได้ขนาดไหน

ซูหนึ่งหอบหายใจ หน้าตากล้าก ลึนผืนทน

* หุบเขาสาวงาม หรือเหมยเหรินกู่ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเลื่องชื่อในตันปา

อิงจิงยังคิดพะวงเรื่องอาการแพ้ที่สูงของเธอ ครั้นรู้ถึงความร้ายแรง เขาก็พลันถอยออกไปและคลายมือออกทันที ก่อนจะลูบหลังของเธอ

"หนึ่งเออร์ ยังทนไหวใช่ไหม"

ซูหนึ่งเฝ้มริมฝีปาก มองเขาด้วยสายตาหงุดหงิดโมโห "นายอย่าทำอะไร ชี้อีก"

อิงจิงยกมือทำท่ายอมแพ้ "ครับๆ จะทำตัวว่าง่ายทั้งวันเลย โอเคไหม"

รถตู้ขับมุ่งหน้าต่อไป

อิงจิงแอบมองซูหนึ่งอยู่เรื่อยๆ

ชิ แฟนเรานี้มันสวยมากจริงๆ!

ใกล้เคียง ทั้งสองคนก็มาถึงที่หุบเขาสาางาม สภาพพื้นที่แห่งนี้เป็นที่กันดารซึ่งอยู่ห่างไกล แต่ก็ยังโชคดีที่ไม่กี่ปีมานี้ได้รับการสนับสนุนและพัฒนา หมู่บ้านชาวทิเบตนับไม่ถ้วนเป็นจุดเด่นของที่นี่ ภูเขาหิมะที่มีหมอกขาวแสงอาทิตย์ที่ผ่องแผ้ว หินมรกตในบ่อน้ำใสเหมือนหลัปลอยอย่างสงบ

สิ่งที่เป็นความงดงามมิใช่มนุษย์ ทว่าเป็นทิวทัศน์ธรรมชาติที่โลกได้มอบให้ไว้

แม้ว่าอุณหภูมิที่นี่จะไม่ได้สูงมากนัก แต่รังสีอัลตราไวโอเลตข้างรุนแรงอิงจิงซื้อผ้าคลุมไหล่จากชาวทิเบตที่อยู่ริมทางให้ซูหนึ่ง เอาผ้าพันห่อเธออย่างแน่นหนาผิดชีวิต ทั้งยังสวมแว่นกันแดดให้อีกอัน

"อย่าโดนแดดเผาเอานะ"

สายตาเขาคอยจจจ่อ เคลื่อนไหวอย่างบรรจง จับจ้องมองเขม็งอยู่ที่หน้าอกของเธอ

ซูหนึ่งงจใจยับไปข้างหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ อิงจิงหันเหไปทั้งตัวดวงตาตำลึงจ้องมองเธอ ซูหนึ่งเลิกคิ้วแล้วหันไปดูทิวทัศน์อีกด้านหนึ่งทำราวกับว่าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

...เป็นผู้หญิงที่ร้ายจริงๆ

สำหรับที่เสฉวนและทิเบตไม่จำเป็นต้องเจาะลงไปยังจุดชมวิวสำหรับการท่องเที่ยวอะไรเลย เพียงแค่เดินออกไปข้างนอก ทุกแห่งหนล้วนเป็นแดนสวรรค์

ที่แรกซูหนิงอยากจะพกเอากล้องมาถ่ายรูปด้วย โชคดีที่ไม่ได้เอากล้องนั้นหนักเทอะทะ ถ่ายโดยใช้โทรศัพท์มือถือ แต่ละรูปที่ได้ก็เป็นภาพไฟล์ขนาดใหญ่แล้ว

ทั้งสองคนเดินๆ ดูๆ กันไปจนถึงในหมู่บ้านทิเบตแห่งหนึ่ง

ผู้คนที่อยู่อาศัยที่นี่ค่อนข้างรวมกลุ่มกัน มีกลิ่นอายแห่งชีวิตค่อนข้างเข้มข้น และยังมีการตากข้าวบาร์เลย์ไว้บนพื้นด้วย

ซูหนิงชี้ไปตรงที่ที่หนึ่งแล้วถามว่า "นี่คืออะไร"

อิงจิ่งนั่งยองๆ หยิบขึ้นมาปั้นดินเหนียวก่อนจะตอบ "ผลไม้เต๋อตากแห้ง"

"ทานได้ไหม"

"แน่นอน ถึงที่นี่จะเป็นเขตพื้นที่ราบสูง แต่ก็สามารถผลิตพวกแอปเปิ้ลเชอร์รี่ อะไรทำนองนั้นได้ ปรากฏจากสารพิษปนเปื้อน น้ำหวานฉ่ำ คุณดูผลไม้เต๋อนี้สิ ให้รสชาติฝาดหอมมากๆ"

อิงจิ่งเหลือเศษเล็กๆ อยู่ในมือและลองลิ้มชิมรส "ใช้ได้เลยจริงๆ"

ซูหนิงคิดขึ้นได้ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นจริงจังและเคร่งเครียด "หยุดทานเดี๋ยวนี้ละ!"

"ทำไมเหรอ"

"นายไม่เห็นแผ่นหินจารึกตรงทางเข้าหมู่บ้านเหรอ บนนั้นเขียนเอาไว้ชัดเจนว่าอย่าทานชี้อ้วน ถ้าทานของบ้านใครเข้าไปก็จะต้องเป็นลูกเขยของบ้านเขาละ!"

อิงจิ่งหันต่างงู "…มีเขียนด้วยเหรอ"

"มี!"

"แต่เมื่อกี้ผมไม่เห็นแผ่นหินจารึกอะไรเลยนะ"

"นายซื่อป้อเหรอ" ซูหนิงพูดด้วยเหตุผลฉะฉาน "ฉันบอกว่ามีก็มี"

นายคุณบ้านนี้สิ" เธอยังเชิดคางไปทางราวตรงหน้าต่างของบ้านหนึ่งอย่าง
สมจริงสมจัง "เห็นหรือเปล่า พ่อตากำลังยิ้มกับนายอยู่ตรงนั้นนะ"

สายตาดิ่งจ้องมองสูงขึ้นไปตามที่เธอพูด ที่ชั้นสองของบ้านหลังนี้มีคุณปู่
ชาวทิเบตคนหนึ่งยิ้มให้พวกเขาอยู่จริงๆ

ครั้งสบสายตากัน ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะพูดออกมา เพียงแต่ว่าเป็น
ภาษาทิเบต พูดยาวเป็นชุด ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ

ซูหนิงสงบนิ่งมาก เข้าไปพูดใกล้ๆ ข้างหูอิงจิ้งว่า "ฉันจะแปลให้นายฟังนะ
เขาพูดว่าไม่เลวเลย เจ้าหนูคนนี้น้ำตาตูดดี มีอายุยาวยาว เป็นเด็กหนุ่ม
ที่สามารถทำงานเพาะปลูกได้ดี เอาเธอนี้แหละ! จัดงานมงคลสมรสคืนนี้เลย!"

อิงจิ้งทนไม่ไหวกลอกตาใส่ ก่อนจะหัวเราะ "โอ้ คุณเข้าใจภาษาทิเบต
ด้วยหรอเนี่ย"

ซูหนิงพยักหน้าเร็ว "เรียนด้านนี้เองแบบที่ไม่มีอาจารย์สอนนะ ถ้า
อย่างอื่นก็ไม่ได้แล้วละ"

พอเลย พูดจาเหลวไหลไร้สาระด้วยท่าที่ขึงขังจริงจังเชียว

ในสายตาของอิงจิ้งเต็มไปด้วยความรักความเอาใจ เขาชอบเส้นผมของเธอ
เล็กน้อย ขณะที่กำลังจะพูดก็มีเสียงดังมาจากข้างหน้า ทั้งสองคนหันกลับไป
พร้อมกัน ทันทีที่เห็น...

โห! มีหญิงสาวราวห้าหกคนกำลังเดินเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้ม

อิงจิ้งขมวดคิ้ว พูดพึมพำกับตัวเองว่า "มีธรรมเนียมแบบนี้จริงหรอเนี่ย
ครอบครัวเขามีพี่สาวน้องสาวห้าคนนั้นหรอ คนไหนถูกใจฉันกันนะ"

ซูหนิงที่เมื่อครู่ก็ยังทำท่าที่ตื่นตกใจคึกคักสุดๆ ตอนนั้นก็กลับเงิบสนิท
เสียแล้ว

เธोज้องมองหญิงสาวกลุ่มนั้น สีหน้าท่าทางบอกไม่ถูกว่าเป็นอารมณ์ไหน
แต่น่าจะเป็นความกังวล เอนิ้วแกะเกาอยู่ในอุ้งมือของตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ทว่าอิงจิ้งกลับมีความสนใจขึ้นมา "ใช้ได้เลยนะ น้ำตาสวยจริงๆ"

เมื่อได้ยินแบบนี้ซูหนิงปล้นคว้ามือของเขา หันหลังวิ่งออกไปทันที

โดยไม่มีคำพูดจาใดๆ

เธอเคลื่อนไหวเร็วเกินไปจนอิงจิ้งโจเซเซแทบจะหกล้ม "เฮ้! เฮ้! ช้าๆ หน่อย!"

อิงเหมือนกับว่ามีสัตว์ประหลาดอยู่ด้านหลัง ชูหนิงกลั้นหายใจ พาเขาวิ่งออกห่างจากหมู่บ้านที่มีรั้วรอบแห่งนี้ ครั้นวิ่งมาหยุดอยู่ในสถานที่โล่งแจ้ง คราวนี้ชูหนิงถึงได้ปล่อยเขา เอามือสองข้างวางบนหัวเขาพร้อมหอบหายใจเอือกใหญ่

อิงจึงขำแทบบ้า "ทำไมเนีย คุณวิ่งหนีอะไรของคุณนะ"

ชูหนิงซึ่งตาใส่เขา "นายยังจะกล้ามาพูดอีกนะ!"

อิงจึงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "ปรักปรำกันแล้วนะคุณผู้หญิง! คุณพูดเองไม่ใช่หรือว่าเขาถูกใจผมนะ จะพาผมกลับไปเป็นลูกเขยในหมู่บ้านไม่ใช่หรือ"

"แหะ ใครเขาถูกใจนายกันล่ะ"

พอที่ กลับลำพูดแย้งได้หน้าตาเฉย พูดแบบไม่มีเหตุผล เกี้ยวขำๆ คุงได้หมด

อิงจึงสัมผัสใบหน้าของเธอที่กำลังโมโห "คุณถูกใจผมไง"

ชูหนิงเบือนหน้าไป ไม่ได้พูดตอบ แต่หันหลังให้เขา อดไม่ได้ที่จะยิ้มมุมปาก

ห่างออกไปไม่กี่ไกล ริมมงคลของทิเบตที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดี โบกไสวพลิ้วไปกับสายลม ธงสีน้ำเงินอยู่ข้างบน ธงสีเหลืองอยู่ข้างล่าง สำหรับผู้ที่มีความเชื่อแล้ว ทุกคราวที่ธงพลิ้วพลิ้วไสวล้วนเป็นการสวดมนต์อธิษฐานขอพรสำเร็จหนึ่งหน

อิงจึงจูงมือชูหนิง พาเธอเดินไปข้างๆ

ที่ตรึงนี้อยู่ใกล้กับยอดเขา มีลมภูเขาลอดผ่านทั่วทุกสารทิศ ฟ้าและดินจิตและวิญญาณ ความรักและความเกลียดคล้ายกับว่าหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว มีเพียงอยู่เบื้องหน้าคลื่นกระแสน้ำแห่งขุนเขาและธาราอันกว้างใหญ่ไพศาล มนุษย์จึงจะสามารถรู้สึกได้ว่าเรื่องราวบนโลกล้วนมิได้ควรค่าให้ต้องกล่าวถึง

แค่ปล่อยไปตามหัวใจ ตามความต้องการ มีอิสระเสรีก็ดีแล้ว

อิงจิ่งพนมมือสอนิ้ว หลับตาดั้งจิตศรัทธา ขอพรกับธงมงคลของทิเบต
 ชูหนึ่งไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้ ทว่าก็ไม่ได้รับกวนเขา เดินไปอีกด้านหนึ่ง
 แล้วยืนเอียงตัวฟังกับหินก้อนใหญ่ ก่อนจะหยิบบุหรี่ยี่สิบหนึ่งออกมาจุดสูบ
 ลมแรงมาก ควันบุหรี่ยี่สิบหนึ่งกลืนพัดสลายไป
 เธอใส่แว่นกันแดด ทอดมองภูเขาและแม่น้ำไกลๆ ด้วยสีหน้าที่นิ่งสงบ
 ไม่นานนักอิงจิ่งก็เดินเข้ามาหา หยิบบุหรี่ยี่สิบหนึ่งของเธอไปแล้วพูดอย่าง
 ไม่พอใจนัก "สูบบุหรี่ให้น้อยหน่อย"

หลังจากนั้นเขาก็ดับมันแล้วเอากันบุหรี่ยี่สิบใส่เข้าไปในกระเป๋ากางเกงของ
 ตัวเอง

ชูหนึ่งมองเขาอยู่และเอ่ยถามว่า "เมื่อไหร่นายขอพระอะไรเธอ"
 น้อยนักที่อิงจิ่งจะเงียบไม่พูดจา หลังจากผ่านไปสักพักก็พูดขึ้นว่า "คุณอยากรู้
 จริงๆ เหรอ"

ไม่ถามเสียก็คงดี เขาเริ่มพูดขึ้นต้นมาแบบนี้กลับเรียกความสนใจของ
 ชูหนึ่งเข้าจนได้

เธอถอดแว่นกันแดดออก ยิ้มหรือตามองแล้วสบตากับเขา
 สายตาของอิงจิ่งไร้ซึ่งอารมณ์สะทกสะท้าน มองเธอพร้อมกับพูดว่า
 "ไม่ได้ขอพรหรอก...ก็แค่ถามพระผู้เป็นเจ้านิดหน่อยว่าเมื่อไหร่ผมกับคุณ
 จะได้รวม..."

รักกัน

หน้าตาชูหนึ่งดูตกใจเล็กน้อย หลังจากผ่านไปไม่กี่วินาทีก็ค่อยๆ หันหน้า
 กลับไป ใส่แว่นกันแดดอีกครั้งด้วยท่าทางที่แข็งทื่อ

...ช่างกดดันมาก

บทที่ 66

อำเภอตันปออยู่ในเขตพื้นที่ภูเขาสูง แม่น้ำดำตูไหลผ่านพื้นที่ทั้งหมด ตั้งแต่ทิศเหนือจรดทิศใต้ มีเทือกเขาตัดสลับต่อเนื่องกันเป็นทอดๆ ดังนั้นเมื่อมองจากที่สูงลงไปต่ำแล้ว ทำให้ภูมิทัศน์ดูมีมิติมาก

ในเทือกเขาที่ราบสูงสามารถรับรู้ได้ถึงความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมได้ก่อนเสมอ ช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงทิวทัศน์ข้างมีเสน่ห์งดงามเป็นที่สุด

ชุมชนซึ่งชอบชะง่อนผาที่ผุดผืนอย่างแปลกประหลาดของที่แห่งนี้ซึ่งไม่ได้เหมือนกับพื้นที่ราบกว้างขวาง แบบนี้แหละที่ยิ่งเหมือนกับชีวิตมนุษย์ที่มีขึ้นมีลง มีราบเรียบมียับย่น

บนภูเขาลมพัดแรงมาก อึ้งจิ้งเอ่ยชวน "พวกเราลงไปกันเถอะ"

ชุมชนเกิดความสนใจ กวักมือเรียกเขา "นายมานี่สิ"

ทั้งคู่เข้ามาอยู่ใกล้ๆ กัน อึ้งจิ้งโอบเอวของเธอไว้และมองเล่นลึกล้อง ไตรศัพท์มือถือพร้อมกัน

ชะ

ในขณะที่เดียวกันนั้นชุมชนก็หันหน้ามาจับที่ใบหน้าของเขา

อึ้งจิ้งยิ้มแฉ่งเห็นฟันขาวจี้ะ เก็บภาพความสวยงามในช่วงเวลานี้เอาไว้แล้ว

"คุณจะโพสต์หน้าใหม่ไลน์ไหม" เขาถาม

ซูหนึ่งตอบอย่างซื่อสัตย์ "ไม่โพสท์"

"อ้อ" อึ้งจิ้งยากที่จะปกปิดความผิดหวัง

"ในวีแชตของฉันมีลูกค้าเยอะมาก คบกันแบบผิวเผิน ไม่ค่อยสนิทมากเท่าไร ฉันไม่อยากถูกพวกเขาจ้างวิจารณ์รูปลักษณ์หน้าตา"

"ฉันคุณส่งมาให้ผม ผมจะโพสท์ของผมเอง"

ทว่าซูหนึ่งก็ไม่ได้ตอบตกลง "รูปที่ฉันถ่ายเอง ทำไมฉันต้องให้นายด้วยละ"

"โฮ! ทำไมคุณถึงเป็นจอมเผด็จการได้ขนาดนี้"

"เดิมทีฉันก็เป็นประธานสาวจอมเผด็จการอยู่แล้วไง" เธอพูดอย่างจะฉานมันใจในเหตุผล

อึ้งจิ้งถึงตาจ้องมองเธอและกลั้นหายใจ ไม่อาจพูดโต้แย้งเธอได้จริงๆ

ซูหนึ่งอารมณ์ดี เอามือสองข้างเกี่ยวคอสองลำคอของเขา เอียงศีรษะแล้วก็ยังพูดจาออดอ้อนว่า "ไหนบอกซิ รักเงินของฉันหรือว่ารักตัวฉัน"

อึ้งจิ้งก้มศีรษะลง เอาหน้าผากชนกันกับหน้าผากเธอ "ไม่รู้สิ ก็แค่อยากจะใช้ชีวิตกับคุณไปตลอดมากๆ เลยนะ"

ซูหนึ่งเขย่งเท้า จูบประทับริมฝีปากของเขา

เมื่อก่อนเคยรู้สึกว่าการตลอดทั้งชีวิตคือความยืดเยื้อและไร้ซึ่งความหมาย แต่ในขณะนี้คนคนนี้ทำให้ซูหนึ่งได้พบเจอกับความนัยอีกอย่างหนึ่งของ 'ชั่วชีวิต' ที่ควรค่าแก่การเฝ้ารอคอย

ช่วงบ่าย ทั้งสองคนไม่ได้อยากจะเดินทางไปไกล ก็แค่ท่องเที่ยวเลือกสถานที่ที่เป็นไฮไลต์ที่สุดแล้วละเมียดลิ้มชิมรสชาติสักหน่อยก็พอมองจากเรื่องเล็กไปสู่เรื่องใหญ่ก็เป็นเหตุผลนี้ทั้งนั้น อึ้งจิ้งพาเธอเดินเล่นอยู่ในหมู่บ้านทิเบต การพัฒนาของที่นี่ถือว่าค่อนข้างสมบูรณ์ทีเดียว ทั้งหาของกินทั้งซื้อบ๊ิง ทุกอย่างลงตัวพอเหมาะพอดีไปหมด

ซูหนึ่งชิมชาเนยของทิเบต แล้วก็กินขนมแป้งข้าวเหนียว ภายหลัง

เห็นคนใส่เสื้อผ้าของชนเผ่าที่เบตกำลังถ่ายรูปที่จุดชมวิวอยู่ เธอรู้สึกสนใจมาก
จึงมือของอิงจิ่งไปอยากจะลองถ่ายดูบ้าง

อิงจิ่งไม่ชอบเสื้อผ้าที่หยาบกระด้างแบบนี้ ไม่เข้ากับภาพลักษณ์ผู้ชาย
ที่ประณีตแบบเขา ให้ตายก็ไม่ยอมใส่

ดังนั้นซูหนิงก็เลยจัดการขายเดี่ยว เลือกชุดดำจิน* และสายรัดเอว
ที่สวยงามที่สุด ใส่ชุดคลุมสีกรมท่าตัวหนึ่งทับไว้ด้านนอก และสวมรองเท้าบูต
โทนสีเดียวกัน สดท้ายสวมวิกประดับตกแต่งบนศีรษะ ผมเปียยาวๆ สองข้าง
ห้อยลงมาถึงตรงเอว แล้วอยู่ๆ เธอก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา เอาชุดสีแดงๆ
แต่มีตรงกลางระหว่างคิ้วของตัวเอง

อิงจิ่งมองอย่างตกตะลึง

ซูหนิงในตอนนี้อปลดความเย็นชาเฉยเมยที่มีตามปกติทิ้งไป ยิ้มแย้ม
งดงามปานดอกไม้เหมือนสาวน้อยแรกแย้มที่เพิ่งเริ่มเข้าใจในอารมณ์เสน่ห์หา

ซูหนิงเดินมาเบื้องหน้าเขา สะบัดแขนเสื้อยาวและพุดจาวอย่างมีเสน่ห์
น่ารักไปอีกแบบ "ท่านบัณฑิต จะไปแห่งไหนหรือเจ้าคะ"

สายตาสายอิงจิ่งจับจ้องมองเธอ "จะไปไนใจเจ้า"

ซูหนิงแสวงทำเป็นสติหลุด จับแขนเขานิดหน่อย "เพื่อเจ้อจริงจ้"

อิงจิ่งยิ้มพลางเอ่ยว่า "คุณไปยืนนิ่งๆ ตรงนั้น อย่าขยับนะ ผมจะถ่ายรูป
ให้"

ซูหนิงเองก็ใจบ้า โสฬหลายท่าแล้วพุดบ่นไม่หยุด "นายใส่ฟิลเตอร์หรือยัง"

อิงจิ่งพุดอย่างลำบากใจมาก "ฟิลเตอร์คงไม่ไหว เปลี่ยนหัวเลยดีที่สุด"

หลังจากนั้นเขาก็ถูกซูหนิงวิ่งไล่ทั่วภูเขา

ทั้งสองคนสนุกสนานกันเต็มที่ นักท่องเที่ยวที่มองอยู่รอบๆ ต่างพากัน
ส่งเสียงหัวเราะ

อิงจิ่งเอามือปิดศีรษะไว้และพุดว่า "ภรรยาผมคนนี้ใช้ความรุนแรง
ในครอบครัวกับผมครับ!"

* ชุดดำจิน เป็นเสื้อผ้าพื้นเมืองแบบดั้งเดิมของชนเผ่าฮั่นและชนกลุ่มน้อยบางส่วน มีกระดุมด้านหน้าซึ่งมักติดจาก
ทางซ้ายไปทางขวา

ซูหนิงทั้งขำทั้งโมโห "เพื่อเจ้อ!"

"เพื่อเจ้อที่ไหน ตรงที่คุณไม่ได้ใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือว่าคุณไม่ใช่ภรรยาของผม?"

ซูหนิงไม่แม้แต่จะคิด ตอบสนองตามสัญชาตญาณทันที "ใครใช้ความรุนแรงในครอบครัวกับนายยะ!"

อิงจิ่งได้คำตอบตรงตามที่ต้องการแล้ว "ฮ่า! คุณยอมรับว่าคุณเป็นภรรยาของผมแล้วสินะ!"

ซูหนิงปล้นตกตะลึง มารู้อีกทีที่หลังก็อายจนแก้มร้อนผ่าว "ทำตัวหน้าไม่อาย"

คำพูดที่หลุดหลังปากออกมาอย่างรวดเร็วเช่นนี้ก็สามารถทำให้เขาดีใจไปได้อีกนาน เหมือนกับว่าเขาจะได้เป็นเจ้าบ่าวในวันพรุ่งนี้ได้เลย

ครั้นเลิกอวแแล้วทั้งสองคนก็งู้มือกัน กลับมาเป็นคนที่รักกันมากเหมือนเดิมอีกครั้ง

"หนึ่งเออร์ หลังจากกลับไปแล้ว ผมอยากพาคุณกลับไปที่ลานสนามใหญ่"

ซูหนิงไม่ทันได้คิดให้ดีๆ "กลับไปอีกแล้ว? ฉันไปมาสองรอบแล้วนะ"

"ผมอยากให้คุณเจอพ่อแม่ผม ผมจะสารภาพกับพวกเขา"

"..."

ซูหนิงอ้ำๆ อึ้งๆ "ระ...เร็วขนาดนี้เลย"

"จำเป็นนะ" อิงจิ่งมองด้วยสายตาประหลาด "คุณไม่อยากเหรอ"

"มะ...ไม่ใช่"

"คุณไม่อยากเปิดตัวว่าคบกับผมเหรอ"

"เปล่า..."

"คุณไม่อยากแต่งงานกับผม?"

"...?!"

อิงจิ่งรื้อนรน กระตือรือร้นเต็มที่ "ทำไมคุณไม่ปล่อยให้ผมเปิดตัวในฐานะตำแหน่งเซ็นเตอร์ล่ะ!"

ซูหนึ่งกลืนไว้ไม่ไหว ส่งเสียงหัวเราะอ้อๆ ออกมา
เธอประคองศีรษะของเขาและขยี้จนผมยุ่งเหยิง "ทำไมนายเป็นคนคุยสนุกขนาดนี้ละ!"

อิงจิ่งมีจิตใจคับแคบคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องแบบนี้เป็นพิเศษ ตอกกลับไปด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง "สนุก? ถ้าสนุก ทำไมคุณไม่มาสนุกกับผมล่ะ เก่งจริงก็มาสนุกกับผมสิ!"

หลังใช้เวลาด้วยกันมาทั้งวัน เขาพูดถึงความหมายแฝงในเรื่องอย่างว่านี้มาหลายครั้งหลายหนจนซูหนึ่งเริ่มเกิดอารมณ์โมโห

"ทั้งวันในหัวสมองของนายเอาแต่คิดถึงเรื่องอะไร หา?"

"ยังจะคิดอะไรได้ คิดถึงคุณๆ ไง"

"พูด" ต่อปากต่อคำกันได้ไม่ถึงห้าวินาที ซูหนึ่งก็หัวเราะออกมา "นายเป็นคนพูดจาปั่นประสาท"

อิงจิ่งเอื้อมมือโอบไหล่เธอ "ความรู้สึกจากใจจริงยังจะถูกคนรังเกียจ พ่ายังมีความเป็นธรรมชาติหรือเปล่า"

คราวนี้ซูหนึ่งทำตัวว่าง่าย คลอเคลียอยู่ในอ้อมกอดของเขา ตบตรงหน้าอกของเขาเบาๆ "เจ้าคนขี้โมโห อย่าพูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีกนะ เจตนาของนายชัดเจนเกินไป ฉันไม่กล้าที่จะเชื่อนายอีกแล้ว"

อิงจิ่งหุบปากทันที

ฟังออกว่าเธอพูดหยอกเล่น แต่ที่เขาสนใจนั่นคือกลัวว่าเธอจะคิดจริงจัง ดังนั้นเขาก็เลยข่มความคิดเอาไว้ด้วยอารมณ์บูดบึ้ง

ซูหนึ่งเกี่ยวมือของเขา พลันพูดว่า "นี่ ฉันอยากไปขี่ม้า"

ทั้งสองคนเดินไปที่สนามม้านอกรั้วหมู่บ้าน ในเดือนนี้ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวไม่มากนัก ซูหนึ่งสอบถามราคา ครึ่งชั่วโมงสามสิบหยวน เจ้าของม้าเองก็ใจกว้างมาก พูดภาษาจีนกลางแบบแปร่งๆ

"คิดๆ ดูแล้ว ไม่จำกัดเวลาในการขี่ม้าของคุณดีกว่า"

ซูหนิงเลือกลูกม้าตัวสีดำ เธอไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องนี้จึงเลือกเอาตามที่เห็นแล้วถูกใจอย่างเดียว

ก่อนจะขึ้นขี่ม้า แก้วแก้วพูดอธิบายในจุดที่ต้องระมัดระวังให้เธอฟัง ซูหนิงฟังอย่างตั้งใจ เหลือบมองอิงจิ่งที่อยู่ข้างๆ เขาไม่ได้แยแสสนใจฟัง เต็ดเอาหญ้ามาคาบไว้ในปาก มองท้องฟ้าสีครามด้วยท่าทางผ่อนคลายสบายๆ

"นายก็ฟังๆ ไว้หน่อยสิ เดี่ยวฉันฟังคนเดียวจำไม่ได้" ซูหนิงตั้งอกตั้งใจอิงจิ่งส่งเสียงขำเบาๆ เชื่อฟังที่เธอพูด แต่ยังคงทำตัวเล่นๆ ไม่จริงจังไม่ได้ใส่ใจอะไรเลย

หลังจากนั้นห้านาทีต่อมาก็ถึงเวลาขึ้นขี่ม้า
อิงจิ่งอยู่ข้างหลังพูดอะไรบางอย่างกับแก้วแก้ว สุดท้ายก็เดินเข้ามาคนเดียว ซูหนิงมองแก้วแก้วที่เดินออกไปไกลก่อนจะขมวดคิ้ว "เอ๊ะ! ทำไมเขาไปแล้วล่ะ"

"คุณขึ้นขี่ม้าสิ ผมจะสอนคุณ"

ซูหนิงหันตาสองข้างมองเขาและเอ่ยถาม "นายขี่ม้าเป็น?"

อิงจิ่งพยักหน้า "เป็นสิ"

ซูหนิงมองด้วยสายตาสงสัย เห็นได้ชัดว่าไม่ค่อยจะเชื่อเท่าไรนัก

"พ่อพาผมไปเล่นที่กองพันทหารม้าตั้งแต่เด็ก ผมขึ้นหลังม้าตามลำพังได้ตั้งแต่ตอนเจ็ดขวบแล้วล่ะ"

ครั้นพูดจบอิงจิ่งก็ถืบขาข้างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็วาดขาขวาออกกระโดดข้ามไป ขึ้นไปอยู่บนม้าในชั่วพริบตา เขาเหยียดแขนออกมา ยื่นฝ่ามือให้ซูหนิง

"ขึ้นมาสิ"

ซูหนิงลังเล "ฉันไม่เคยเรียนเลย"

อิงจิ่งจับมือของเธอเอาไว้แล้วเอ่ยบอก "มีผมอยู่นะ ผมปกป้องคุณเอง"

เขาพลันออกแรงดึงเต็มที่ ซึ่งซูหนิงก็อาศัยแรงขึ้นไปอยู่บนหลังม้าจนได้ เธออยู่ข้างหน้า ส่วนเขาอยู่ข้างหลัง หลังของเธอทาบทัดกับแผงอกที่ร้อนรุ่ม

ของเด็กหนุ่ม แบนชิดแทบจะไร้ซึ่งช่องว่าง เสียงหัวใจเต้นดังชัดเจน

อิงจึงพลันหนีบขาสองข้างเป็นการควมม้าตะบึงไป ตอนแรกชูหนึ่งรู้สึกกังวลก่อน หลังจากปรับตัวได้ความตื่นตันทันทีเข้ามาแทนที่

ผืนฟ้าและแผ่นดินแสนกว้างใหญ่ เสียงสายลมพัดดังหวีดหวิว

มีความหนักแน่นสุขสงบภายในจิตใจ คือความเยียบสงบอันไร้ขอบเขต

ฟ้ามืดลงแล้ว มองเห็นตะวันตกดินจางๆ ชับแสงกับชั้นเมฆตรงภูเขาปากนั้น

ภายในใจชูหนึ่งสันสะท้าน ด้วยสภาวะอารมณ์ที่เป็นสุข เธอเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้ม "โคลงเคลงไปมาเหมือนกำลังนั่งเรือไหม"

ลมพัดโชยมา ส่งกลิ่นหอมรัญจวนทั้งปวงของหญิงสาวซึ่งอยู่ในอ้อมแขนเข้ามาสู่จมูก อิงจึงใจสันสะท้าน มือกำลังสั่น หลังจากนั้นก็โอบกอดเอวของชูหนึ่งตามที่ได้คิดไว้

เขาพูดเสียงดังฟังชัด เป็นคำพูดไร้ที่ติและจริงจัง "ผมไม่รู้หรอกนะว่าเหมือนนั่งเรือหรือเปล่า ผมแค่อยากรู้ว่าเมื่อไหร่จะให้ได้เป็นผู้ชายของคุณเสียที?"

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะลมแรงเกินไปจนทำให้เขาไม่ได้ยินคำตอบของเธอ หรือว่าชูหนึ่งไม่ได้พูดอะไรเลยกันแน่

อิงจึงกำลังกอดเธออยู่ ในขณะนี้ก็รู้สึกว่าได้สำคัญอะไรอีกแล้ว

ทั้งสองคนขี่ม้าวิ่งออกไปไกลขึ้นทุกที เหมือนวิ่งออกนอกเส้นทางค่อยๆ มีพวงหญ้าพุ่มไม้มากขึ้น ทิวทัศน์ยิ่งมีความละมุนละไมมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นเพราะว่ามีผู้คนหรือมหรหิรมบางตา

ชูหนึ่งรู้สึกกลัวนิดหน่อย "ไม่ต้องไปแล้วมั้ง เดี๋ยวกลับไปไม่ถูก"

อิงจึงพูดปลอบ "ไม่เป็นไร ม้าตัวนี้สามารถจดจำทางและแยกแยะเส้นทางได้"

ชูหนึ่งก็เลยวางใจ

อา ไม่รู้ที่เราเริ่มที่จะเรียนรู้ในการยอมรับและเชื่อมั่นตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ

สุดท้ายแล้วทั้งสองคนก็ไม่ได้เข้าไปในป่าฟุ่ไม้ เมื่อออกมาอีกครั้งก็เป็นพื้นที่ทุ่งหญ้าราบอันกว้างไกล

รอบบริเวณล้วนเป็นแนวเทือกเขาล้อมรอบ สภาพอากาศช่างน่าอัศจรรย์ ดวงดาวและดวงจันทร์อยู่เคียงตะวันยอแสง

อิงจิ่งกับซูหนิงลงจากม้า ยืนอยู่บนหน้าผา หันหน้าไปชื่นชมความงามของภูเขาและลำธาร ร่วมกันเพลิดเพลินกับภาพฝันที่ปรากฏดวงตะวันจันทร์รา และดวงดาวเคียงเคล้ากัน

ทันใดนั้นทั้งคู่ก็จับมือสอดนิ้วประสานกัน ซูหนิงกระตุกเขา ตั้งใจจะเดินไปข้างหลังต้นไม้

อิงจิ่งรับรู้และเข้าใจความหมาย หันหลังเดินตามไป ทั้งสองคนต่างนั่งเียบตลอดทาง

ต้นไม้สีเขียวครึ้มนับร้อยปี กิ่งก้านใบหนาแน่นเขียวชอุ่ม ยืนตระหง่านปกคลุม บดบังแสงอาทิตย์ตกดิน

ทั้งสองคนหลบซ่อนอยู่ในหมู่แมกไม้ นั่น มองไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ อีก

ซูหนิงมองเขา วินาทีต่อมาก็ถูกจูบประทับพร่างพรอมลงมาอย่างรุนแรง ทั้งคู่กอดกันอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ได้มีการยับยั้งข่มใจเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป และก็ไม่ได้คิดเพียงที่จะลึ้มลองแค่ผิวเผิน หัวใจเต้นแรงเหมือนมีไฟฟ้าเชื่อมต่อ รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้

จนกระทั่งหายใจไม่ทัน อิงจิ่งก็ผลัดตัวออกมา ก่อนจะถอดเสื้อคลุมตัวนอกของตนเองออกแล้วปูลงบนพื้นอย่างรวดเร็ว

ขณะที่เขานั่งยองๆ ซูหนิงก็คุกเข่าลงบนพื้น โผตัวเข้าไปหาเหมือนสัตว์ป่าตัวน้อยที่หิวกระหาย

ตั้งแต่นั้นที่เธอตัดสินใจมาหาเขาที่เสฉวนและทิเบตอย่างไม่มีลั้งเลนั้น ก็ไม่มีทางที่ทุกอย่างจะหวนกลับไปได้อีก

ดาวชะตาหักล้างที่ถูกโชคชะตาลิขิตมาแล้ว ส่งมาเพื่อให้มอบความจริงใจและ

อิงจิ่งกตเธอไว้ด้านล่างตัว ดวงตาเหมือนกำลังร่ำร้องปานขาดใจ
ความรักและความใคร่ไม่เคยแยกจากกันได้เลย

ในที่สุดซูหนิงก็เผยความจริงใจต่อหน้าเขา เป็นความเชื่อตรงจริงใจ
อย่างสุดซึ้ง

การรุกร้าของเธอที่ทั้งเร่าร้อนและไม่ได้ซ้ำของ ทั้งการตัดสินใจก้าวไป
ข้างหน้าอย่างไร้ซึ่งความกลัว ทำเอาอิงจิ่งหลงใหลจนไม่อาจถอนตัว

ตรงขอบฟ้า นกสยายปีกบินเป็นแถว เหลือทิ้งไว้เพียงเสียงร้องขับขาน
ซูหนิงกางแขนแล้วกอดเอวของเขาไว้ เอาหน้าหนุนอยู่บนอกอย่าง
แผ่วเบา อิงจิ่งก็ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว ส่งเสียงทุ้มออกมาเบาๆ

เบ้าตาของเขาแดงเรื่อ เขาจับที่คิ้วและดวงตาของซูหนิง ก่อนจะพูด
ให้คำมั่นสัญญา "หนิงเออร์ ผมจะดีกับคุณนะ"

ทั้งสองต่างมองตากัน ซูหนิงไม่พูดจา แขนที่ผูกคอกอโอบรอบลำคอ
ของเขา ใช้การจับตอบกลับไป

ในที่สุดเมื่อประตูบานนั้นเปิดออก ซูหนิงแค้นเสียง กัดไหล่ของเขา
น้ำตาคลอหน่วย "เจ็บ"

อิงจิ่งหยุดชะงักไปจริงๆ มีหยาดเหงื่อบางๆ อยู่เต็มหน้าผาก เขา
เอ่ยเสียงแหบพร่า "แต่ผมทนไม่ไหวแล้ว"

นั่นก็ไม่ต้องทนแล้ว! ซูหนิงหลับตาลง เพลิดเพลินกับของขวัญตอบแทน
ที่ได้มาจากความรัก รับรู้ถึงเสียงหัวใจเต้นของผู้เป็นที่รัก

ทุกสิ่งเงียบสงัด ภูเขานิ่งงัน สายลมหยุดพัด

คนสองคนรักกันตลอดไป ในห้วงยามฤดูใบไม้ร่วงทั้งคู่ต่างเข้าอกเข้าใจกัน

บทที่ 67

ฉากรักหรรษานี้เกิดขึ้นอย่างไม่ทันคาดคิด ดำเนินล่องไปอย่างรวดเร็ว
และบ้าคลั่งที่สุด

ครั้นความเร่าร้อนค่อยๆ จางหายไป ถึงเพ่งจดจำได้ว่าที่นี่คือผืนป่า
ถิ่นทุรกันดาร จึงเกิดความรู้สึกกลัวตามมา

ซูหนึ่งข่มความรู้สึกอึดอัดไม่สบายตัวทั่วทั้งร่าง จัดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย
ให้เรียบร้อย สุดท้ายก็นั่งด้วยท่าที่สับสนงุนงงอยู่บนพื้น

อิงจิ้งกลัวเธอจะหนาว จึงเอาเสื้อคลุมตัวนอกของตนคลุมบั้นไหล่ของเธอ
"เกิดอะไรขึ้น"

ซูหนึ่งหันหน้ากลับมามองเขาอย่างเหม่อๆ

อิงจิ้งยิ้ม "จำกันไม่ได้แล้วเหรอ"

ซูหนึ่งส่ายหัว พุดในสิ่งที่คิดอยู่ลึกๆ มาตลอด "พวกผู้ชายอย่างนาย
ร่างกายร้อนมากเลย"

"นั่นเหรอ คนอื่นผมไม่รู้นะ แต่ผมออกกำลังกายตั้งแต่เด็ก สมรรถภาพดี
ทีเดียวเชียวล่ะ" เขาหยุดครู่หนึ่งแล้วถามเพื่อขอคำยืนยันออกมาตรงๆ "ใช่
หรือเปล่า"

ซูหนึ่งเบะปาก ลูบที่ท้องน้อยแล้วพุดว่า "ไม่ได้รู้สึกสบายเท่าไร"

อิงจิ่งมองท้องฟ้า "โอเค ไว้คราวหน้าผมจะพยายามอีก"

ซูหนิงอารมณ์ดี ใช้ข้อคอดันเขาที่หนึ่ง "ที่กับเรื่องแบบนี้ทำไมพยายาม
นั้กันนะ"

"ไม่เคยกินเนื้อหมู แต่เคยเห็นหมูวิ่งตลอดใจ อีกอย่างตอนนี้ผมเป็น
คนที่เคยได้กินเนื้อหมูแล้ว"

ซูหนิงทุบเขาด้วยกำปั้น ดุด่าด้วยความโมโห "ใครเป็นเนื้อหมูอะ หา?
ไหนดูตมาซิ!"

อิงจิ่งเสแสร้งแกล้งทำเป็นหลบ ทั้งสองคนหัวเราะสนุกสนานเฮฮาด้วยกัน
ครั้นมองสบตากันก็นิ่งเงียบ และกอดกันอย่างเป็นธรรมชาติอีกครั้ง

ซูหนิงฟังเสียงหัวใจของเขาเต้น มองดูภูเขาแม่น้ำ พวกเขาหลอมรวม
เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างน่าประหลาด เธอหลับตาลง กอดเขาแน่นยิ่งขึ้น

อิงจิ่งเอียงหน้ามา ประทับจูบลึกซึ่งตรงกลางระหว่างคิ้วเธอ

ซูหนิงไม่สามารถทำตัวสบายๆ อยู่ข้างนอกนานเกินไปได้ ขึ้นยังไม่กลับไป
ที่ปักกิ่งอีก เวียดนามจะต้องปลดเธอออกจากตำแหน่งแน่ ส่วนทางอิงจิ่งยังต้อง
อยู่ที่นี้อีกสองวัน เขาอยากจะขอลาหยุด แต่ซูหนิงไม่ยอม

"โอกาสแบบนี้หาได้ยาก นายอยู่ที่นี้ตั้งใจเรียนให้ดีๆ ส่วนฉันไม่กลับไป
ไม่ได้แล้ว มึงงานมากมายก่ายกองที่ปักกิ่งกำลังรอฉันอยู่"

ซูหนิงกำลังจัดเก็บสัมภาระ เมื่อก้มตัวลงก็เผยให้เห็นรอยบุ่มช่วงเล็กๆ
ตรงเอวที่ขาวผ่อง ด้านบนยังมีรอยแดงที่ถูกเขาบีบ

อิงจิ่งเลิกยื่นกรานในความคิดตัวเอง เมื่อเห็นเธอจัดแจงเก็บข้าวของเสร็จ
ก็เดินเข้าไปหา "ให้ผมช่วยเถอะ"

หลังจากนั้นเขาก็ติงกระเป๋าเดินทางขึ้นมาแล้วลากไปไว้ที่มุมห้อง

"ถ้านายกลับมาแล้ว ฉันจะไปรับนายที่สนามบินนะ" ซูหนิงพูดพลบใจ

"ไม่ต้องหรอกครับ" อิงจิ่งลุกขึ้นยืนตัวตรง บัดฝุ่นที่เลอะบนมือ "ผมต้อง
กลับไปที่บ้าน"

"ซึ่งเงิง?"

"อือ"

แล้วซูหนิงก็ไม่ได้ถามอะไรอีก

"คุณไม่อยากรู้หรือว่าผมกลับไปทำไม"

ซูหนิงชำเลืองมองเขาแวบหนึ่งก่อนจะเลิกคิ้ว "กลับไปดื่มนม?"

อิงจิ่งหัวเราะ "มีคุณแล้ว ผมยังจะต้องดื่มนมอะไรอีก?"

บนใบหน้าเขาปรากฏรอยยิ้มจางๆ มีเจตนาชั่วร้ายอยู่ในสายตา ซูหนิงกัดริมฝีปาก ขยับฝีเท้าก้าวถอยหลังไป ทันทีที่กำลังจะหมดหนทางหนี เธอขยับไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ทว่าอิงจิ่งตอบสนองเร็วกว่า เอามือกอดเอวเธอไว้ทันที ดิ้นไปดิ้นมานิดหน่อยก่อนจะล้มลงไปพร้อมกัน

ซูหนิงหัวเราะคิกคัก ยันมือของเขาที่กดลงมา ขมวดคิ้วแล้วพูดว่า "หนักจัง"

ความอ่อนโยนนุ่มนวลของเด็กหนุ่มค่อยๆ เป็นไปอย่างละเมียดละไมระแวดระวัง ทั้งคู่หอบหายใจผันทนไม่ไหวอีกแล้ว ซูหนิงโอบลำคอของเขา เอาหน้าผากชนกัน ไร้ซึ่งความประหม่าและเคอะเขินเหมือนตอนที่อยู่ตรงเทือกเขาแนวผืนป่าเมื่อช่วงบ่าย ในครั้งนี้เป็นไปอย่างซ้ำซ้อนและสนองไปตามความรู้สึก

อิงจิ่งรู้ว่าเธอชอบแบบไหน รู้ว่าเรี่ยวแรงประมาณไหนที่เธอจะรู้สึกสุขสมได้มากที่สุด จากเด็กผู้ชายกลายเป็นชายหนุ่ม ทั้งความเป็นผู้ใหญ่และการเปลี่ยนแปลงทางรูปร่างล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเสมอ ร่างกายของคนหนุ่มร้อนรุ่มดุจเปลวเพลิง ครั้นสบนัยน์ตาชุ่มชื้นสดใสของหญิงสาวก็สลายกลายเป็นไอควันม้วนลอยขึ้นมา ซูหนิงขมกลืนเสียงอู้อี้ กางนิ้วมือทั้งสิบลูบไล่เข้าไปในเส้นผมของเขาอย่างยากที่จะต้านทานตนเองไหว

ในคำคืนนี้ทั้งคู่ต่างลืมเลือนเวลา กระทั่งลืมจำนวนครั้งที่ทำไป

รู้แค่ว่าหลังจากเที่ยงคืนก็สิ้นสุดแล้ว อิงจิ่งลงไปซื้อของอีกครั้ง เมื่อกลับมาอีกรอบก็หัวถูกพลาสติกอยู่ในมือส่งเสียงดังกระวนกระวาย ซูหนิงหยิบ

ออกมาดู เป็นแพ็กปริมาณสุดคุ้ม หนึ่งโหลแถมฟรีสองอัน

อิงจิงวิ่งมาจนหอบหายใจไม่ทัน อธิบายแบบลวกๆ ว่า "ที่นี่ไม่มีแบบที่
ดีกว่านี้แล้ว หลังจากกลับไป ไว้เราลองดูสักรอบดีไหม"

ดีบ๊าะไรยะ

ซูหนึ่งกดตรงกระดุกกันบปที่นู่นออกมาเล็กน้อยของเขา ก่นด่าเบาๆ
อย่างไร้แรง "ครั้งสุดท้ายแล้วนะ"

อิงจิงเบะมุปาก "คุณไม่ได้รู้สึกสบายหรือ" ไม่รอให้เธอตอบ เขา
ก็ตอบเองว่า "ผมเห็นคุณตัวลั่นกระดุกตั้งหลายครั้ง"

ซูหนึ่งโบหน้าร้อนผ่าว ทำเสียงไม่พอใจ หยิกตรงแขนที่แข็งแรงของเขา
อย่างรุนแรง "อายบ้างไหม!"

อิงจิงจูบปิดปากของเธออย่างหน้าไม่อายและพูดอย่างอ่อนโยนที่สุด
"ซูหนึ่ง ผมดีใจมากจริงๆ นะ ที่ทำให้คุณมีความสุขได้"

เช้าวันรุ่งขึ้น ซูหนึ่งไม่ให้อิงจิงขอลาหยุดอีก ไหว้วานให้พี่เหรินช่วยหา
รถตู้ของชาวทิเบตและรีบเดินทางไปคังตั้งตั้งแต่เช้าตอนตีห้า ได้ไฟลด์บิน
รอบเที่ยงกว่าๆ ซูหนึ่งส่งข้อความให้อิงจิงก่อนจะขึ้นเครื่องบิน หลังจากนั้น
เธอก็ปิดโทรศัพท์มือถือขึ้นเครื่องบินไป

อีกสองชั่วโมงต่อมา ณ กรุงปักกิ่ง

ซูหนึ่งออกมาจากทางเดิน พลันตกตะลึงกับสภาพสนามบินที่เสียงดัง
อีกทีก็ครึกโครม นี่เพิ่งจะจากไปไม่นานเอง ไม่นึกว่าจะเกิดความรู้สึกปลงใน
ความแตกต่างของสองโลก เธอปรับตัวอยู่นานกว่าจะกลับมามีเรี่ยวแรงเช่นเดิม
ขณะที่เตรียมตัวจะไปเรียกรถ เฟิงจื่อหยางก็โทรศัพท์มา

แวบแรกก็เห็นว่าคนคนนี้ไทรมา ซูหนึ่งยังรู้สึกประหลาดใจมาก "โอ้
ท่านผู้เฒ่าไปท่องเที่ยวประเทศฝรั่งเศสมีความสุขไหมคะ"

เฟิงจื่อหยางยังคงอยู่ในสภาพที่จิตใจแอบปี้ด้าเหมือนเคย "จะมี
เพื่อนคนไหนเป็นแบบเธอบ้างไหม ยေးเย้ยฉันอยู่เรื่อย"

ซูหนิงยิ้ม "ว่าไง มีเรื่องอะไรล่ะ"

"ไม่มีอะไร แค่จะบอกเธอหน่อยว่าฉันกลับมาแล้วนะ เอาของขวัญจาก ปารีสมาฝากเธอด้วย น้ำหอมรุ่นลิมิเต็ด ฉันแกะออกมอลองดมแทนเธอแล้ว อันที่ขวดสีเขียวหอมที่สุด"

"ยังไม่ได้ให้ของเลย แต่นายแกะแทนฉันก่อนเฉยเลยนะ โอเค ขอบใจ" ซูหนิงพูด "จะเลี้ยงข้าวนายในช่วงสองวันนี้นะ ไว้ฉันจะบอกอีกที"

ขณะที่จะวางสาย เฟิงจื่อหยางก็เรียกเธอไว้ "เฮ้ หนิงเออร์ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง"

"หือ? ว่ามาสิ"

เหมือนปลายสายนั้นมีความลำบากใจมากทีเดียว เสียงร่อยถ้อยคำสັกพัก ก่อนจะพูดเพิ่มพำเบาๆ "ช่วงนี้เธอได้ติดต่อกับกวนอวี่บ้างไหม"

"กวนอวี่? ติดต่อสิ เมื่อสัปดาห์ก่อนฉันนัดเธอทานข้าว เธอบอกไม่มีเวลา ทำไมเธอ"

คราวนี้เขาเงียบไปค่อนข้างนานทีเดียว

เฟิงจื่อหยางพล้นพูดว่า "ช่วงก่อนกวนอวี่ขอยืมเงินฉันนะ"

ซูหนิงขานเสียงตอบ ทว่าเธอเองก็ไม่ได้รู้สึกแปลกใจมากนัก "เธอจะซื้อถั้วราคาหุ้นอีกแล้วหรือ"

เฟิงจื่อหยางรู้สึกเอะใจอย่างรวดเร็ว "กวนอวี่เคยมาขอยืมเธอด้วยหรือ"

"ไม่นานมาก เมื่อหนึ่งเดือนก่อนนะ ยืมไปหนึ่งแสน" ซูหนิงพลอยถามเขาด้วย "เธอขอยืมนายไปเท่าไร"

สັกพักกว่าอีกฝ่ายจะตอบ "ห้าแสน"

ยอดเงินจำนวนนี้ทำเอาซูหนิงตกใจ

เงินห้าแสนสำหรับเฟิงจื่อหยางแล้วก็แค่เงินจำนวนหนึ่ง เขาเป็น คุณชายเฟิงที่เติบโตมาบนกองเงินกองทองตั้งแต่เด็ก นิสัยการจ่ายเงินก็ไม่ได้ น้อยหน้า พิถีพิถันในการเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมาตลอด อย่างอื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึง แต่เงินห้าแสนเป็นเงินจำนวนหลัก สำหรับคนธรรมดาแล้ว

ถือว่าเป็นยอดเงินจำนวนมหาศาล กวนอวี่มีกินมีใช้ซื้อเสื้อผ้าได้อย่างไม่ต้องกังวล เป็นองค์หญิงตัวน้อยๆ ที่น่ารักมีเสน่ห์ เธอยังต้องการเงินนี้ไปทำอะไร
 ซูหิงเหลอพูดโดยไม่รู้ตัว "ถูกรุทกิจเครือข่ายแซร์ลูกโซ่กองหรือเปล่า"
 เฟิงจื่อหยางหัวเราะออกมา "เก่ง" จากนั้นเขาก็พูดให้เข้าใจชัดเจนอีกครั้ง
 "ฉันไม่ได้มีเจตนาหมายถึงอย่างอื่น แค่เรื่องนี้มันไม่ได้สอดคล้องกับสไตล์การทำงานในแบบปกติของกวนอวี่ไง ฉันก็เลยถามเธอดู เงินนะเรื่องเล็ก คนลิ
 เรื่องใหญ่ กลัวว่ากวนอวี่มีปัญหายุ่งยากอะไรแล้วเกรงใจไม่กล้าพูด เลือกลง
 ในทางที่ผิดไปสู่หนทางนอกรีตต่างหากล่ะที่เป็นเรื่องสำคัญน่าห่วง"

ซูหิงพูดรับปาก "โอเค ฉันจะจำไว้ วันหลังฉันจะลองถามดู"

เฟิงจื่อหยางหัวเราะอารมณ์ดี "ถ้าเธอจัดการ ฉันก็วางใจหายห่วง"

ซูหิงคอยจนได้รถแท็กซี่แล้ว เธอขึ้นไปนั่ง มือหนึ่งถือโทรศัพท์มือถือ
 อีกมือปิดประตูรถ "นายกับฉันเหมียวเป็นยังงัยบ้าง"

ฉันเหมียวก็คือแฟนเขาคอนั่นที่คบกันมาเจ็ดแปดปี เลิกและคืนดีกันมา
 นับครั้งไม่ถ้วน รักกันจะเป็นจะตายเหมือนกับละครโทรทัศน์น้ำเน่าที่ฉายรอบค่ำ
 ภายหลังคุณแม่เฟิงไม่เห็นด้วยที่คบกัน ทั้งสองคนเปลี่ยนมาอยู่ในสถานะที่คบกัน
 แบบลับๆ อีกครั้ง ซึ่งซูหิงก็ยังเป็นกระแสบ้างในช่วงที่พวกเขาแอบคบกันด้วย

ทางฝั่งเฟิงจื่อหยางเงียบกริบ กระทั่งเสียงลมหายใจยังห่อเหี่ยวลงทันที

ซูหิงทำเสียงตกใจ รู้ตัวว่าพูดไม่เหมาะสม จึงเอ่ยขอโทษซ้ำๆ "ถือเสียว่า
 ฉันไม่ได้ถามนะ"

จู่ๆ เฟิงจื่อหยางกลับพูดระบายความโมโหออกมา "แต่ทุกคนไม่รู้จัก
 ผิดชอบชั่วดีอะไรกันเลย เอาเรื่องความตายมาบังคับฉันทั้งนั้น! เสื้อผ้าของใช้
 อาหารที่เธอกิน ของแต่ละอย่างดีเลิศที่สุดแล้ว ถือว่าฉันเป็นตุ๋นเอ็กซีเอ็มไจ
 ดูเธอสิ ไม่กี่ปีมานี้ขี้เกียจอยู่แต่ที่บ้าน สภาพกลายเป็นอะไรไปแล้ว ยิ่งอยู่
 ยิ่งไม่มีเหตุผลขึ้นเรื่อยๆ อยากรจะเลิก ได้ เลิกเลย! เหอะ พอลกลับมาอีกก็
 ก็ร้องไห้คร่ำครวญพูดแหกปากว่าไม่เลิกแล้ว เห็นฉันเป็นอะไร ยังจะกล้าขู่เอา
 ความตายมาบีบคั้นฉันอีก เวิร์ด!"

เขาตะโกนเสียงดังเกินไปจนหูหนึ่งต้องเอาโทรศัพท์มือถือออกห่างจากหู และขมวดคิ้วหน้า

เมื่อระบายอารมณ์เสร็จ เฟิงจื่อหยางก็วางสายไป

หูหนึ่งเอามือปิดหน้าจอ มีความกระอักกระอ่วนมากมายภายในใจ ตอนนี้เองมีเสียงดังดังจากโทรศัพท์มือถือ เป็นเสียงจากวีแชต

'ผมเสร็จเรื่องยุ่งแล้ว! คุณถึงปักกิ่งหรือยัง'

'ผมจะกลับไปในวันพรุ่งนี้แล้วนะ ล่วงหน้าเลย! ได้เจอคุณก่อนกำหนด
หนึ่งวัน!'

'จริงสิ จะมีพัสดุส่งไปให้คุณในสองวันนั้นะ อย่าลืมเซ็นรับด้วย'

'ผมคิดถึงคุณโคตรๆ เลย! [จ๊วบๆ] [จ๊วบๆ] [น้ำลายหก] [น้ำลายหก]~'

ความกระตือรือร้นและพลังงานของคนคนนี้สามารถพุ่งทะลุหน้าจอ โทรศัพท์มือถือมาปะทะใบหน้าได้เลย

ความกลัดกลุ้มเมื่อครู่นี้ถูกพัดสลายหายไปในช่วงพริบตา หูหนึ่งถือโทรศัพท์มือถือพร้อมกับยิ้มแล้วตอบกลับไป

'ส่งพัสดุเหรออ นายซื้ออะไรมา'

อิงจิ่งตอบเป็นอีโมจิสามอันกลับมา

'[ทรงพลัง] [ทรงพลัง] [ทรงพลัง]~'

หูหนึ่งขำ ถือโทรศัพท์มือถือด้วยรอยยิ้ม

แล้วอิงจิ่งก็เดินทางกลับปักกิ่งในวันต่อมา เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้ไปที่

มหาวิทยาลัยในทันที นิ่งรลบัสจากสนามบินตรงไปยังสถานีรถไฟความเร็วสูง เพื่อกลับไปที่นี่เฉิงเฉิง

เหมือนจะเปลี่ยนทหารเผ่ายามตรงประตูทางเข้าลานกองทัพบกเป็นชุดใหม่ เมื่ออิงจิ่งเดินเข้าไปยังถูกขวางไว้ ขอบัตรประจำตัวประชาชนเพื่อทราบชื่อแซ่อายุ ถามว่าเขามาติดต่อหาใคร

ทหารชั้นผู้น้อยพูดจาฉะฉาน อายุพอๆ กันกับเขา สายตาเที่ยงตรง มีความมองอาจน่ายำเกรง

อิงจิ่งเข้าใจในกฎเกณฑ์ ถามอะไรก็ตอบไปตามนั้น ล้วงบัตรประชาชนออกมายื่นให้อีกฝ่ายไป ผลสุดท้ายทันทีที่อ่านเจอว่าที่อยู่ของครอบครัวซึ่งเขียนไว้ด้านบนบัตรคือสถานที่แห่งนี้ ทหารชั้นผู้น้อยก็เข้าใจแล้วรู้สึกอายๆ นิดหน่อย ก่อนจะวางกระบะบอกป็นลง

"ขอโทษครับ ผมเพิ่งมาประจำการได้ไม่นาน แล้วก็ไม่เคยเจอคุณในวันธรรมดาที่เคยไม่ทราบครับ"

อิงจิ่งรีบพูด "ไม่ต้องขอโทษครับ โทษผมเอง ผมไปเรียนข้างนอก น้อยครั้งที่กลับมา" เขาเป็นมิตรเสมอ ชอบทำความรู้จักหาเพื่อน เจอหน้ากันครั้งเดียว พูดจาสองคำก็สามารถแยกแยะได้แล้วว่าสามารถเข้ากันได้ไหม

ทั้งสองรู้สึกถูกใจกันมากทีเดียว อิงจิ่งยิ้มแฉ่งเห็นฟันขาวจิ้มให้กับทหารชั้นผู้น้อย "อีกนานแค่ไหนนายถึงจะเปลี่ยนกะ"

อีกฝ่ายพลันตกใจ "เอ๋? อ้อ ห้าโมงครับ"

"ห้าโมงครึ่งเจอกันที่สนามบาสเกตบอล นัดนายเล่นแบบครึ่งสนามกัน" อิงจิ่งชี้นิ้วไปทางขวา "อย่าไปหาผิดที่นะ สนามบาสเกตบอลทางฝั่งตะวันตก"

ทหารชั้นผู้น้อยหน้าตากระตือรือร้น ขาสองข้างชิดกันทำท่าตะเบ๊ะ "ครับผม!"

อิงจิ่งเข็นกระเป๋าเดินทาง เดินฮัมเพลงชาติไปพลาง

เมื่อถึงบ้าน ชูจิ่งชูย่ง่วนจนทำงานเสร็จตั้งแต่เช้า ที่เตรียมไว้ทั้งหมด

ล้วนเป็นอาหารที่อิงจิ่งชอบกิน ถ้วยซามมีทั้งแบบกลมแบบเหลี่ยมวางรวมกลุ่ม
อยู่บนโต๊ะอาหาร ดูช่างเป็นนายหญิงที่ใส่ใจพิถีพิถันในรายละเอียดของชีวิต

อิงจิ่งเหมือนเป็นแรงงานต่างด้าวที่หวนกลับบ้านเกิด หอบกระเป๋าใบเล็ก
ใบใหญ่ แคมป์ยังตัวดำคล้ำแดด

เมื่อเขาเข้ามาในบ้าน ชูจิ่งชูกำลังยกชุปปลาเดินออกมาจากในห้องครัว
ครั้นเงยหน้าขึ้นมามองก็ตกใจ

"ว้าย! เจ้าหนู เธอมาหาใครเนี่ย"

อิงจิ่งยิ้ม "ผมมาหาแม่ผมครับ ผมว่าคุณคล้ายๆ แม่ผมนิดหน่อยนะ"
จากนั้นเขาก็รับชุปปลาจากในมือของอีกฝ่ายมา เข้าไปกะพริบตาใกล้ๆ "คุณ
ช่วยเนียนๆ เป็นแม่ให้ผมหน่อยนะ"

ชูจิ่งชูถูกหยอกจนขำ "เจ้าเด็กชน!"

"ไหนพ่อผมล่ะ" อิงจิ่งวางชุปเรียบร้อยแล้วก็นั่งลงที่โต๊ะเอามือคีบอาหาร
ทำเสียงโฮกๆ กินอย่างเอร็ดอร่อย

มีเสียงฝีเท้าลงบันไดมา อิงอี้จางพูดด้วยเสียงเข้มงวด "ทำตัวเหมาะสม
ไหม ห้ามใช้มือ!"

อิงจิ่งรีบลุกขึ้น ยืนตัวตรงแหนหัวและโค้งคำนับให้อีกฝ่าย "รับบัญชา!"

อิงอี้จางมีสีหน้าผ่อนคลายลง เจ้าลูกชายคนนี้ ไม่ทำให้ขายหน้า

กับข้าวห้าอย่าง น้ำชุปหนึ่งอย่าง นั่งกินอาหารร่วมกันทั้งครอบครัว

อิงจิ่งหิวจนหน้ามืด พยายามที่จะขโมยอย่างคล่องแคล่วว่องไว "เมื่อไหร่
พี่สาวผมจะกลับมา"

"เธอท้องโตแล้ว แคมป์ก็เกียจ เลยขลุ่ยตัวอยู่ที่บ้าน ตอนนี้พี่เขยลูกก็อยู่ใน
ช่วงหยุดพักผ่อนพอสี่ คอยดูแลเธออยู่ที่บ้านด้วย"

ชูจิ่งชูคีบหมูสามชั้นน้ำแดงใส่ในซามของเขา และบัตตะเกียบของ
อิงอี้จางที่ยื่นเข้ามา "ตาอิง คุณห้ามทานแล้วนะ สองวันนี้ความดันโลหิต
ไม่คงที่เลยนะ ระวังหน่อยสิ"

อิงอี้จางทำตัวว่าง่าย จ้องเนื้อหมูในซามนั้นอย่างอาลัยอาวรณ์ สุดท้าย

ก็พูดตักเตือนอิงจิ้งว่า "ถ้าไม่มีเรื่องอะไรต่อไปลูกกลับมาบ้านให้น้อยๆ หน่อย"
อิงจิ้ง "?"

"ทุกครั้งที่ลูกกลับมา แม่เค้าทำอาหารพวกเนื้อสารพัดอย่าง แต่พ่อ
ทานไม่ได้ไง"

แหมนะ ยังจะมาโมโหใส่

ซุยจิ้งซู่หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "จ๋าๆ คุณทานได้ มากสุดแค่สองชิ้นนะ"
"สามชิ้น" อิงอี้จางยังต่อรอง

ไม่รอให้แม่พูดอะไร อิงจิ้งก็คืบเนื้อหมูในชามของตัวเองชิ้นนั้นไปให้พ่อ
อย่างรวดเร็ว "ตกลง!"

เจ้าพ่อลูกสองคนนี่...

ซุยจิ้งซู่เขียนฝักพาลงสายหน้า "เกิดมาเพื่อสยบฉันทินนะ"

บรรยากาศสนิทสนมเป็นกันเอง เป็นมื้ออาหารที่บรรยากาศครึกครื้นมาก
อิงอี้จางถามเกี่ยวกับเรื่องที่ลูกชายเดินทางไปเสฉวนและทิเบตในครั้งนี้
อิงจิ้งเฝ้าในความคิดเชิงตรรกะเป็นอย่างมาก ใส่ใจในเรื่องที่เคยทำจดจำทั้งหมด
ได้ขึ้นใจ จัดลำดับแยกแยะเป็นหมวดหมู่ รู้ลำดับความสำคัญชัดเจน เมื่อเขาตอบ
ก็ล้วนอัดแน่นเต็มไปด้วยเนื้อหาสาระ เป็นคนที่ศึกษาอย่างเข้มข้น ไม่ยอม
ปล่อยให้เสียโอกาสไป

อิงอี้จางเองก็เป็นคนละเอียดรอบคอบ ยกประเด็นขึ้นมาพูดอยู่เรื่อยๆ
และถามอีกว่า "ถัดจากนี้ลูกมีวางแผนอะไรต่อไป"

"ผมอยากพัฒนาเทคโนโลยีการจำลองเสมือนจริงของเราในตอนนี้
ให้เป็นไปในทิศทางที่ดียิ่งขึ้นและมุ่งมั่นจะจะให้มากขึ้น ผมอยากมุ่งเน้น
ศึกษาวิจัยในการสร้างแบบจำลองของเครื่องยนต์อากาศยาน เรื่องนี้เป็นทั้ง
อุปสรรคที่ยากลำบากสำหรับแวดวงอุตสาหกรรมนี้ และก็เป็นจุดพลิกวิกฤต
เป็นโอกาสด้วย"

อิงอี้จางไม่ถามอะไรมาความ ตราบใดที่อิงจิ้งยังมีทิศทางไปและ
มีความคิดของตัวเอง คนคนนี้ไม่มีทางพลาดได้แน่นอน

สำหรับเรื่องที่ว่าสำเร็จหรือไม่ จะลำบากหรือไม่ จะยืนหยัดได้หรือเปล่า
เรื่องนั้นต้องใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์

จะรีบร้อนไม่ได้

ครั้นพูดกันมาถึงตอนจบก็เงียบไปในช่วงสั้นๆ

หลังจากข้าวห่าขามตกลึงท้อง และอิงจิ้งก็กินไปพอสมควรแล้ว เขาจึง
วางขามกับตะเกียบลงแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"พ่อ แม่ ผมมีเรื่องจะบอกพ่อกับแม่นะ"

ท่าทางแบบนี้ทำให้คนต้องสนใจฟัง

ซุยจิ้งซุมองเขาอย่างเป็นกังวลนิดหน่อย "เกิดอะไรขึ้น"

"ผมมีแฟนแล้วนะ"

แหม~ ที่แท้ก็เรื่องนี้เอง

ซุยจิ้งซูกับอิงอ้อจางไม่ได้แปลกใจ ไหวยเสียมากกว่าปีกำลังเป็นช่วงวัยรุ่น
ที่เปี่ยมด้วยพลัง ถ้าไม่มีแฟนนี่สิถึงจะแปลก

ซุยจิ้งซูลายกังวล พูดคุยอย่างผ่อนคลาย "แฟนลูกเป็นเพื่อนร่วมชั้นเหรอ"

"ไม่ใช่" อิงจิ้งพูด "พ่อกับแม่ก็เคยเจอนะ"

"เคยเจอ?" ซุยจิ้งซู่ใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วนก็ไม่รู้เลยว่าเป็นใคร

"ซู่หนึ่งใจ"

สิ้นเสียงคำพูดสุดท้าย...บรรยากาศพลันแน่นิ่ง

อิงอ้อจางสีหน้าเรียบเฉยไม่ได้สะทกสะท้าน ทว่าก็ไม่ได้ตอบสนองอะไร แต่
ซุยจิ้งซู่หน้านิวคิ้วขมวด

"ประธานหนึ่งเธอ เธอเป็นผู้ลงทุนในโครงการของลูกไม่ใช่เหรอ" เธอ
คิดลึกลับมาก แสดงความกังวลออกมาทันที "เสียจริง ลูกมีเรื่องปิดบังที่ลำบากใจ
จะพูดหรือเปล่า โครงการสำคัญก็จริงนะ แต่ก็อย่าสละทิ้งคุณธรรมประจำตน
ที่สำคัญยิ่งกว่าเพื่อสิ่งเหล่านี้สิ!"

เธอกล่าวอย่างขัดถ้อยขัดคำ เป็นคำพูดที่หนักแน่นด้วยเหตุผล ซุยจิ้งซู่
จริงจังเป็นอย่างมาก

คำพูดนี้ช่างร้ายกาจกดดันเกินไป อึ้งจิ้งไม่ได้ทักท้วง ทว่าอึ้งจิ้งกลับเป็นฝ่ายที่ไม่พอใจก่อน เขากะแอมกระไอ

"ทำไมพูดจาแบบนี้ ในเรื่องของหลักการความถูกต้องแบบนี้ ผมเชื่อว่าเสียจิ้งสามารถยึดถือได้อย่างหนักแน่นเลยนะ"

อึ้งจิ้งเองก็รู้สึกอีกฝ่ายพูดเกินไป "แม่ แม่คงไม่ได้ดีกว่าผมจะขายตัวเองเพื่อให้ได้เงินทุนมาหรอกนะ!"

ซุยจิ้งซุบซิบกระซิบตัวเองเบาๆ "ก็ที่พูดไปไม่ใช่ว่าแม่...ร้อนใจหรอก"

"ผมกับซุหิงเต็มใจกันทั้งสองฝ่าย เราสองคนชอบกันจริงๆ ไม่ได้มีเจตนาอื่นใดแน่นอน" อึ้งจิ้งหลังตรง สายตาจริงจัง

"แต่ว่า...แต่ว่าเธอ..." ซุยจิ้งซุบซิบไม่อาจเข้าใจได้เลย ภายในใจเต็มเปี่ยมไปด้วยสิ่งที่คิดไว้ และไม่ว่าจะเริ่มพูดจากตรงไหน ท้ายที่สุดก็พูดออกมาเสียงเบาๆ "...แต่ว่าเธออายุมากกว่าลูกนะ"

"อายุมากกว่าผมแล้วยังไงล่ะ เขาใช้ชีวิตมามากกว่าที่ปีเอง ที่มาเป็นแฟนผม เอาจริงๆ แล้วเธอต่างหากที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ!" อึ้งจิ้งโต้แย้ง

ซุยจิ้งซุบซิบหวัหวัไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกกับเหตุผลบ๊องๆ นี้ "จิ้งขอถามสักคำ ทำไมลูกอารมณ์ขึ้นขนาดนี้ล่ะ"

อึ้งจิ้งหนักแน่นในจุดยืนอย่างยิ่ง "แม้ก็เป็นปัญญาชนคนหนึ่ง ทำไมถึงมีความคิดโบราณคร่ำครึแบบนี้ ไม่น่ารักเลยสักนิด อีกอย่างผมไม่ชอบเลยนะกับการที่เอาเรื่องอายุผู้หญิงมาพูดถกอยู่เรื่อย แค่พูดต่อหน้าผมก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ต่อไปห้ามพูดต่อหน้าซุหิงเป็นอันขาด!"

ดูจากการตอบสนองที่รุนแรงขนาดนี้ ทั้งสองคนต้องเคยทะเลาะกันเรื่องนี้มาก่อนแน่นอน

ซุยจิ้งซุบซิบไม่พูดอะไรอีก แต่ยังคงแสดงออกทางสีหน้าด้วยความหงุดหงิด ไม่สบายใจ เธอสบตากับสามีเล็กน้อย แอบบอกเป็นนัยว่า 'คนเป็นพ่ออย่างคุณพูดจาอะไรบ้างสิ!'

"ผมขอบอกพ่อกับแม่ไว้ก่อนเลยนะ อย่างแรกคือผมเคารพพ่อกับแม่"

อย่างที่สอง ผ่านไปอีกสักพักผมจะพาซูหนึ่งมาที่บ้านอย่างเป็นทางการ พร้อมกับห้ามแสดงปฏิกิริยาประหลาดใจ และห้ามทำให้เธอรู้สึกอึดอัดกระตาคใจเด็ดขาด"

ในที่สุดอึ้งอ๊างก็เอ่ยปาก "จะรีบร้อนอะไรกัน ที่ลูกพูดมาเป็นชุดนี่เป็นการทอ้งตำราไร้เง่ แม้ลูกพูดออกมาเพราะความเป็นห่วง ถา่มนิดถา่มน้อยจะเป็นไรไป เสียวจึ่เง่ เอาใจเขามาใส่ใจเราสิ จะพูดจาแบบนึ้กับผู้นใหญ่ไม่ได้นะ"

อึ้งจึ่เง่ทำแก้มตุ่ยและพยักหน้า "ครับ"

เขายอมรับความผิดได้อย่างรวดเร็ว แล้วก็ไม่โกรธเคืองกับใครทั้งนั้น คราวนึ้อึ้งอ๊างจึ่เง่มีสีหน้าที่ผ่อนคลายลงและเอ่ยถา่

"แล้วลูกคิดยังงึ่ละ"

อึ้งจึ่เง่ตอบ "ผมคิดว่าจะแต่งงานหลังจา่กเรียนจบ"

ซูจึ่เง่ชูเท้าบอกจะแตกอยู่รอมร่อ "ละ...ลูก!"

อึ้งอ๊างเองก็ตกตะลึง แต่ชมอา่รณณ์สงบนิ่งได้อย่างรวดเร็ว จับตะเกียบหยิบเลือกผักใบเขียวขึ้นมา หยิบเลือกช้ำๆ เหมือนกับรำไท่เก๊ก*

อึ้งจึ่เง่มองความคิดของพวกเขาออก เอ่ยเสียงเรียบว่า "นึ้เป็นความคิดของผมฝ่ายเดียว ยังไม่ว่าเขาจะยอมแต่งกับผมนะ"

คู่สามีภรรยาเฒ่ามองตากันแล้วก็สงบนิ่งลง

อึ้งอ๊างพยักหน้า แสดงความรับรู้ต่อเรื่องนึ้ เอ่ยคำพูดที่เต็มไปด้วยความจริงใจและความหมายลึกซึ่

"ลูกโตแล้ว เรื่องของตัวเองตัดสินใจด้วยความคิดของตนเองได้ พ่อต้องการเพียงแค่อาย่เดียว เป็นผู้ชายนะต้องมึ่ใจยึ่ดมั่นในความรับผิดชอบ ในเมื่อคบกันมาถึงขั้นนึ้กับเธอแล้ว ก็ต้องปฏิบัติกับเธอให้ดีจึ่เง่ ไม่ว่าผลจะเป็นยังงึ่ ในระหว่างนั้นต้องไม่ให้มีสิ่งที่ทำให้รู้สึกละอายใจได้เด็ดขาด เข้าใจไหม"

อึ้งจึ่เง่เชิดคางขึ้น ท่าทางหนักแน่น "ขอรับ! ท่านหัวหนา่!"

"เจ้าเด็กบื้อ! ทำตัวหยิบหย่ง" อึ้งอ๊างเป็นคนที่เที่ยงตรง มีหลักการมาก

* รำไท่เก๊ก เปรียบเปรยว่าแสดงออกในเชิงบ้ายเบ้งเง่ ทำตัวอ้อมค้อม ไม่แสดงท่าทีที่ชัดเจน หรือไม่วู่ตอกมาตรงๆ

แต่มีโลกทัศน์ที่เปิดกว้าง แล้วก็เปิดใจกว้าง เขาเป็นผู้คุมทางเสือกกำหนดทิศทางของครอบครัว เคยจัดการกับภาวะวิกฤตที่เกี่ยวกับมติดมหายาและการตัดสินใจทางการเมืองมานับครั้งไม่ถ้วน มีความอาจหาญและมีมุมมองที่ลึกซึ้งกว้างไกล

มีต้นตอบ่อเกิดดี ต้นกล้าก็ย่อมโตเตนโตงตามไปด้วย

"ต่อไปถ้าลูกไปที่บ้านของซูหนิง ห้ามทำนิสัยมุทะลุแบบนี้ จะทำให้พ่อแม่เขาเห็นเป็นเรื่องตลก!" อึ้งอึ้งจางพูดเตือน "ก่อนจะไป บอกกับพ่อหน่อยละ จะได้เตรียมของขวัญที่สมน้ำสมเนื้อหน่อย"

ซูจิงซูเหมื่อนอยากจะพูดทว่าก็เงิบเสียง แต่ด้วยความที่ยังนึกถึงใจลูกชาย จึงเก็บอารมณ์ความอึดอัดเอาไว้และพยักหน้าเล็กน้อย

"โอเค ถ้าลูกรู้อยู่แก่ใจตัวเองดีก็ดีแล้วละ"

บักกิงในเวลาเดียวกัน

ดวงอาทิตย์ตกในช่วงเย็นฉายแสงแดงฉานฉาบครึ่งฟ้า ซูหนิงจึงใจจอตระตรึมข้างทางระหว่างที่ขับรถกลับบ้าน เลื่อนกระจกลงชั้นชมทิวทัศน์ที่สวยงามเงิบๆ แล้วก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายรูปส่งให้อึ้งจิง

คอยอยู่ไม่กี่นาที ผั่งนั้นไม่ได้ตอบกลับมา เขากำลังเล่นบาสกับทหารชั้นผู้น้อยอยู่ที่สนามบาสเกตบอล

ร่างกายเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแรงกำยำ เป็นวัยหนุ่มที่กระตือรือร้นและตื่นตัว

ทางฝั่งนี้ซูหนิงขับรถมาจอตระกที่ลานจอดรถเรียบร้อย เธอไปเอาพัสดุที่ตู้ก่อน เป็นกล่องกระดาษทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส แถมยังมีน้ำหนักนิดหน่อยก็ไม่ว่าอะไรจิงซื้อของอะไรมาให้ ซูหนิงเอากลับบ้าน หลังอาบน้ำเสร็จก็เพิ่งจะมาแกะกล่องพัสดุอย่างช้าๆ

ทันทีที่กรีดมีดเล่มเล็กแล้วเปิดกล่องออกมา เธอก็พลันตกตะลึง

...เป็นถุงยางอนามัย!

ทั้งแบบเกลียว แบบตะปุ่มตะป่ำ ดิลได้แบบหนาม มาในธีมความรัก

แบบกำกั้น ความรักซาบซ่าน ความรักแบบมีอาจด้านทานเอะอะไรเอะ...

มีมากมายหลายแบบจนชูหนึ่งเวียนหัวตาลาย

เมื่อพลิกดูด้านล่างอีกครั้ง... เฮ้! นี่มันอะไรกันเนี่ย!

ชูหนึ่งหยิบออกมา มือซ้ายและมือขวาบีบไปสีชมพูสองอัน...?

นุ่มนิ่ม เต่งตึง หนึบหนับ แล้วก็มีแบตเตอร์

มือของชูหนึ่งแทบลุกเป็นไฟ เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอย่างหมดคำพูด
ถ่ายรูปส่งวีแชตไปถามอิงจิง

'ไอ้เกลอเสียวอิง ขอโทษนะนี่มันของบ้าบออะไร?'

อิงจิงตอบกลับในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

'[หึน] [น้ำลายหก] [หึน] [น้ำลายหก]...ของแถมจากร้านค้า มายก็อด
ผมต้องคอมเมนต์พันตัวอักษรแบบดีๆ ให้เขาเลย!!'

ชูหนึ่ง "..."

บทที่ 68

การแสดงออกจากข้อความของอิงจิงดูโอเวอร์เกินไป ชูหนึ่ง
เอาโทรศัพท์มือถือออกห่างนิดหน่อย หน้าตาแห้งสดๆ

ขณะที่กำลังจะตอบกลับ เสียงออกที่ประตูก็ดังขึ้น

ชูหนึ่งตกใจ รีบจัดเก็บกล่องข้าวของที่วางสะเปะสะปะอยู่บนโต๊ะ
แล้วก็โยนเข้าไปในห้องนอนอย่างรวดเร็ว เธอใส่รองเท้าสลิปเปอร์ เปิดตาแมว
ที่ประตูมองดู เห็นแล้วก็รู้สึกผ่อนคลายในทันที

"ฉันก็ยังดีกว่าใครนะ" ชูหนึ่งเปิดประตู

กวนอู้อี๋หอบถุงขนมปังอันใหญ่เดินเข้ามาในห้อง "เธอนี้อีกใครล่ะ"

อีกฝ่ายถอดรองเท้า เดินเท้าเปล่าเข้าไปในห้องรับแขก โยนถุงขนมปังไว้
บนโต๊ะแล้วก็ไปเติมน้ำในห้องครัว

ชูหนึ่งหารองเท้าสลิปเปอร์คู่ใหม่แล้วยื่นให้ "ทำไมช่วงนี้เธอทำตัวแวบไป
แวบมา"

กวนอู้อี๋ทำเสียงไม่พอใจมาก "ตัวเองเป็นคนเที่ยวสนุกไปทั่วแท้ๆ แล้ว
ยังจะมาโทษว่าฉันอีกนะ เป็นไงบ้างล่ะ ที่ดันปาสุนัขไหม"

ตอนนั้นชูหนึ่งส่งรูปถ่ายวิวทัศน์สวยๆ ไปให้เธอเยอะมาก แต่ดูก็รู้ว่า
อยู่กับใคร

กวนอวี่ชี้ข่มขืนที่ขยับบนโต๊ะ "เจ้าที่เธอทานประจำใจ ทำสดใหม่เลยนะ" กลิ่นนมจางๆ หอมฟุ้งทั่วห้อง ชูหนิงคู้ดูข่มขืนอย่างอารมณ์ดี "สนุกนะ สวยมาก ไว้มีโอกาสเธอก็ไปที่นั่นดูสิ"

"ฉันไม่มีโอกาสหรอก ฉันไม่มีแฟนอยู่ที่นั่น"

ชูหนิงเหลียวมองอีกฝ่าย ยังมีรอยยิ้มอยู่ตรงมุมปาก

กวนอวี่เข้ามาดมกลิ่นใกล้ๆ "ซี กลิ่นคลั่งรัก"

"ฉันเป็นเซียนนักเหาะต่างหากล่ะ" ชูหนิงด่าว่าเพื่อนพูดจาเกินจริง

กวนอวี่หัวเราะคิกคัก เว้นระยะห่างออกไป มองดูเธอตั้งแต่บนจรดล่าง ก่อนจะลากหางเสียงยาวๆ ส่อเจตนาชั่วร้าย

"โอ้โฮ นูนขึ้นกว่าเดิมแล้วนะ"

ชูหนิงพูดโพล่งตำหนิทำเสียงดูยโส "ยายสาวก๊วย!"

กวนอวี่ไม่ทำให้เสียชื่อเสียง และยังแกล้งทำเป็นเอามือยื่นออกไป "ขอฉันจับหน่อย"

ชูหนิงเบี่ยงตัวหลบอย่างรวดเร็ว "ไม่ใหญ่เท่าเธอหรอก"

ทั้งสองคนหัวเราะเสียงดัง หลังจากคุยเรื่องนี้แล้วกวนอวี่ก็รู้สึกร้อน ปรับอุณหภูมิในห้องให้ลดลงเล็กน้อย แล้วก็นั่งขัดสมาธิต้มน้ำเย็นใส่น้ำแข็งอยู่บนโซฟา ไม่มีเรื่องจะพูดก็หาเรื่องมาพูดแก้เก้อ ซึ่งก็ดูไม่ได้แปลอะไร

ชูหนิงเลิกขมขืนแล้วมานั่งกินอยู่ตรงหน้ากวนอวี่ เอ่ยถามขึ้นเฉยๆ ว่า "นี่ ช่วงนี้เธอไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหม"

"ไม่ได้เป็นอะไรนะ"

"ฉันพูดอะไรหน่อย เธออย่าถือสาแก่นะ ถ้ามีเรื่องอะไรอย่าแบกรับเอาไว้เอง พูดออกมาจะมีคนหลายๆ คนช่วยกันคิดได้"

กวนอวี่หัวเราะ "เธอพูดเพื่อเจ้ออะไรเนี่ย"

ชูหนิงมองเพื่อนแวบหนึ่ง มีอะไรก็พูดเปิดอกคุยกันมาตลอด เธอก็เลยพูดตรงๆ ว่า "เธอยืมเงินของเฟิงจื่อหยางไปหรือเปล่า"

ถึงยังงั้นแล้วเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องส่วนตัว ถ้าเป็นคนอื่น ตามแบบนี้ก็คง

ไม่เหมาะสมจริงๆ แต่เธอกับกวนอวี่สนิทกันกว่าคนทั่วไป ซูหนิงเป็นคนที่อารมณ์เย็นชา เป็นคนที่ยากจะเปิดเผยความในใจกับคนอื่น ไม่ว่าจะทำเรื่องความรักหรือว่ามีมิตรภาพ

สำหรับกวนอวี่แล้ว บุคลิกนิสัยความเย็นชาที่ปรากฏออกมาจากภายในสู่ภายนอกคือการปฏิเสธไม่ให้คนอื่นเข้าใกล้ แต่ถ้ายอมรับเป็นคนกันเองแล้วจริงๆ ย่อมปฏิบัติต่อกันด้วยความจริงใจอย่างแน่นอน

กวนอวี่เลิกคิ้ว "เฟิงจื่อหยางยังลำเอียงเข้าข้างเธอจริงๆ ด้วย บอกเธอหมดทุกเรื่องเลยนะ"

"อย่าพูดจากลับกลอกบิดพลิ้วไปเรื่อยสิ เธอไม่ได้มีเจตนาร้าย แล้วก็ไม่ได้ซีเหินวาระ ที่เล่าให้ฟังคือความเป็นห่วงแท้ๆ เลย" ซูหนิงกัดขมบั้งครึ่งหนึ่ง เคี้ยวตุ้ยๆ หลังจากกลืนลงไปแล้วก็พูดต่อ "ทำไมจู่ๆ เธอต้องการใช้เงินมากมายขนาดนั้นล่ะ จะถัวโปะราคาหุ้นอีกหรือ"

กวนอวี่ยิ้มอย่างสงบก่อนจะพูดว่า "ไม่ได้จะถัวแล้ว ก็ฉันลงทุนในร้านค้าที่มอลล์* ใช้ไหมล่ะ ช่วงก่อนหน้าฉันดำเนินการได้ดีทีเดียว แต่ว่าในตอนเริ่มต้นจำเป็นต้องขาดทุน ดังนั้นก็เลยหมุนเวียนเงินทุนสักหน่อย แต่ว่าไม่เป็นไรแล้วละค่อยเป็นค่อยไป"

ซูหนิงเคยได้ยินเรื่องนี้มาแล้ว กวนอวี่ไม่เหมือนเธอที่ค่อนข้างมุ่งมั่น จดจ่อทำธุรกิจมาตลอดชีวิต คนคนนี้อยุ่ว่างไม่ได้ ต้องหาเรื่องทำงานตั้งแต่เกิด ไม่ว่าเรื่องไหนชอบเข้าไปมีเอี่ยว ทำงานยืดหยุ่นคล่องแคล่ว สามารถทำเงินได้อย่างรวดเร็ว ดูท่าทางหุ่นหันพลันแล่นไม่น่าเชื่อถือ แต่ทำนั่นนิตินี่หน่อยก็ยังสามารถเก็บสะสมเงินได้ไม่น้อยเลยจริงๆ

ถึงจะเทียบไม่ได้กับนายทุนใหญ่ แต่ผู้หญิงตัวคนเดียวใช้จ่ายเองก็นับว่ามีเหลือเฟือ

เห็นอีกฝ่ายพูดจาเปิดเผยใจกว้างแบบนี้แล้ว ซูหนิงเองก็วางใจ "ถ้าเข้าใจในต้นสายปลายเหตุทั้งหมดก็ดีแล้วละ แต่ว่าถ้าเธอจำเป็นต้องใช้เงินจริงๆ

* ร้านค้าที่มอลล์ (Tmall) คือร้านค้าทางการที่ขายของออนไลน์ในถาเป่า เป็นร้านค้าแบบที่จดทะเบียนบริษัทแล้ว

มาบอกฉันก่อน"

"รับทราบค่า! คุณเศรษฐินี!" กวนอวีเล็กคิ้ว "แต่ตอนนี้เธอเลี้ยงแฟนเด็กวัยละอ่อนอยู่นี้ จะไม่กดดันเรื่องเงินมากไปหรือ"

"ไปให้พ้นเลย เขาไม่จำเป็นต้องให้ฉันเลี้ยงหรือ" ในสายตาสูหนิงมีความภูมิใจอย่างยากที่จะปกปิดได้ "เธอไม่รู้หรือว่าเขาเก่งกาจขนาดไหน เข้าร่วมการแข่งขันสารพัดแบบเงียบๆ ไม่ให้คนรู้ เงินออมส่วนตัวมีเป็นกะตัก"

กวนอวีหัวเราะ แสดงออกด้วยสีหน้าเรียบเฉย "งั้นหรือ"

"ใช่สิ" ยากที่ซูหนิงจะแสดงความรู้สึกแท้จริงออกมา "เสียใจใจของเราเป็นเด็กดีมากจริงๆ นะ"

กวนอวีจับลูบแขนตัวเองทันที "รับไม่ได้!"

กวนอวีอยู่ที่บ้านซูหนิงได้ไม่นานเท่าไรก็เตรียมที่จะไปแล้ว ซูหนิงเรียกอีกฝ่ายไว้ "เดี๋ยวก่อน"

จากนั้นซูหนิงก็กลับเข้าไปที่ห้องนอน เมื่อเดินออกมาก็ยื่นกระเป๋าผ้ากระสอบใบหนึ่งให้กวนอวี ข้างในเป็นเสื้อผ้าแบบถักสาน

"ฉันซื้อมาจากต้นป่านะ คุณยายอายุแปดสิบกว่าดวงตาแทบจะมีตบอดแล้ว ไม่ถนัดที่จะทำงานฝีมือเลี้ยงชีพจนเจือจางครีว ว่ากันว่าปกป้องให้แคล้วคลาดปลอดภัยได้ ฉันให้เธอนะ"

กวนอวีชอบมาก ลูบๆ ที่ด้านหน้าและพลิกจับๆ ที่ด้านหลัง สุดท้ายเธอก็เก็บกำไว้ในอุ้งมือแล้วทำท่าส่งจึบลอยข้ามอากาศมา

"หนึ่งเออร์ขอบคุณจ้า!"

ซูหนิงเซิดคางขึ้น "รีบไปเถอะ"

สองวันต่อมา อิงจิงเดินทางจากซิงเฉิงกลับมาที่ปักกิ่ง

ซูหนิงตั้งใจเลิกงานก่อนเวลาเพื่อที่จะไปรับเขา เธอเติมเครื่องสำอางอีกครั้งก่อนลงจากรถ เจตนาทริมฝีปากสีแดงสดใส แม้ปากพะเยิบๆ สองที่ข้างงดงามปานดอกไม้ วันนี้เธอแต่งตัวสบายๆ กระทั่งรองเท้าส้นสูงก็ไม่ได้ใส่

ใส่กางเกงยีนรอมเท้าผ้าใบสีขาว บวกกับเสื้อกันลมแบบบางสไตล์บอยๆ ผูกมัดผม ดูวัยรุ่นสุดๆ

และตรงสถานีเขาเข้าในเวลาเดียวกันนั้น ทันทีที่ประตูรถไฟเปิดออก เสียงดังตึงก็มีคนพุ่งตัวออกมาเป็นคนแรก รวดเร็วเหมือนกับธนูไฟพุ่งฉิว วิ่งออกมาข้างนอกอย่างสุดแรงเกิด

อิงจิงเป็นคนที่ไม่โดดเด่นและสะดุดตาท่ามกลางฝูงชน

เมื่อครูซูหูหนึ่งเพิ่งจะนับจังหวะก้าวเดินอยู่เลย เมื่อเงยขึ้นมามองอีกครั้ง ก็เห็นอิงจิงอยู่ห่างในระยะห้าเมตรเสียแล้ว

เขายิ้มแฉ่ง พันขาวสะอาดเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อย

...สามเมตร

ดวงตาซูหูหนึ่งสโตไลทอปเป็นประกาย เธออ้าแขนสองข้างออกอย่างไม่มีลังเล

...หนึ่งเมตร

สายตาของทั้งคู่เหมือนมีแสงไฟแลบแปลบๆ

"ว้าย!" ซูหูหนึ่งส่งเสียงตกใจ เธอถูกเขากอดแน่นเต็มอก

อิงจิงกอดเธอเต็มแรง โอบเอวของเธอหมุนวนอยู่รอบๆ ตรงที่เดิม ซูหูหนึ่งลอยอยู่ในอากาศ ชายเสื้อของเสื้อกันลมบานออกเหมือนดอกไม้บานสะพรั่ง

ทั้งคู่เอาน้ำผากชนกัน แล้วก็จูบกันอย่างแนบชิดสนิทสนม

อิงจิงเหมือนหมาป่าหิวโหยที่ออกมาจากถ้ำ ดุนดันลื่นอย่างปาเถื่อน ซูหูหนึ่งถูกกระทำจนร่างกายอ่อนระทวย เพียงไม่กี่วินาทีก็เพลิดเพลินหลงเข้าไปตามห้วงจังหวะของเขา

"คิดถึงผมไหม" อิงจิงถามเสียงแหบแห้ง

ซูหูหนึ่งจับที่แก้มของเขาหนึ่งที "นายว่าไงล่ะ"

อิงจิงโอบเอวของเธอ ทั้งคู่มองสบตากัน แล้วคนบาปทั้งสองคนก็เดินไปที่รถอย่างรู้เจตนาโดยไม่ต้องพูดออกมา

ณ อพาร์ตเมนต์ในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

ประตูห้องนอนแฉับปิดอยู่ครั้งเดียว มีทั้งเสื้อคลุมตัวนอก เสื้อกันหนาว ชุดชั้นในสีดำก็เหลือแค่ผ้าโปร่งบางๆ ชั้นเดียว รองเท้าสลิปเปอร์พลิกกลับด้าน อยู่บนพื้น กระจัดกระจายไปทั่วพื้น

ภายในช่องประตูเป็นฉากวาวหวมชวนลุ่มหลง

ในกระจกวางพื้นแบบครึ่งตัวสะท้อนเพียงภาพแผ่นหลังที่แข็งแรงของ ชายหนุ่ม และเท้าสองข้างที่กำลังส่ายไปส่ายมาไหล่ออกมาจากข้างเอวของเขา

ซูหนิงทนไม่ไหวแล้ว ผมเผ้ารุงรัง สายตาพร่าเลือน ยังไม่ลืมที่จะเอื้อมมือ ออกไปจับหมอนที่อยู่ข้างหัวเตียง อยากจะยื้อยุดอะไรบางอย่างไว้เพื่อให้ รู้สึกสงบใจได้เนืองๆ แต่พอขยับไปได้ไม่กี่เซนติเมตร เธอก็ถูกอึ้งจิ้งคว้ายับเอาไว้ แล้วออกแรงดึงกลับลงไป

ซูหนิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เอาเท้าเตะใส่เขา "นายเป็นวัวหรือไง!"

แรงดีไม่มีตกเหมือนไม่มีทางหมดแรง

อึ้งจิ้งตอบอย่างหน้าไม่อาย "ผมเป็นงูไง จะซุกใช้ทั้งหมดเข้าไปในตัวคุณ"

ซูหนิงทั้งโกรธและอาย "นายหุบปาก"

อึ้งจิ้งกระซิบเบาๆ ข้างหูเธอ เอ่ยเสียงทุ้มว่า "หนิงเออร์ คุณส่งเสียงร้อง อีกสักสองทีสิ มันเพราะมากเลย"

ซูหนิงถูกเขาพอลิกตัวไปมาจนเหมือนกับปลาเค็มตากแห้ง คนคนนี้ ยังมีเรื่องแรงอีกสุดๆ ข่าน่าโมโหจริงๆ ดังนั้นเธอจึงพูดใส่อย่างอารมณ์เสีย

"สองที อือ ฉันร้องเสร็จแล้ว"

อึ้งจิ้งได้ยินแล้วก็ขำ กอดตัวลงมา พุดด้วยเจตนาชั่วร้าย "ไม่ใช่ร้องแบบนี้ มานี่ เดี๋ยวผมจะเตือนให้คุณจำได้"

แผ่นดินไหวสั่นสะเทือนอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

ซูหนิงหลับตาลงอยากจะร้องไห้ ก่อนหน้าที่ยังคงคิดอยู่เลย ไม่รู้ว่า ของในกล่องใบนั้นจะได้ใช้จริงเมื่อไหร่ ตอนนี้อายากจะตบหน้าตัวเองจริงๆ เคร้าใจจัง!

หลังเสร็จกิจ ชูหนึ่งนอนหมอบอยู่บนหน้าอกอิงจิ้ง พุดอย่างหมดเรี่ยวแรง "ครั้งต่อไปนายไม่ต้องกลับมาแล้วนะ อยู่ที่ซึ่งเงิงไปตลอดเลย"

อิงจิ้งรู้สึกวาคณคนนี้ปากอย่างใจอย่าง ก็เลยพุดออกมาตรงๆ "คุณโกหก... เมื่อก็คุณยังถึงจุดสุด...อ๊ป!"

ยังไม่ทันจะเอ่ยคำพุดนั้นออกมาครบทั้งคำก็ถูกชูหนึ่งอุดปากไว้

อิงจิ้งพุดให้จบด้วยเสียงอื้อ "...สี่ครั้ง"

ชูหนึ่งอยากจะลุกขึ้นมานั่งขัดสมาธิ แต่ทันทีที่ขยับเอวก็รู้สึกเจ็บ เธอแอบसानในใจเงียบๆ ตั้งแต่วันนี้ไปต้องล้างสมองแฟน สอนให้เขารู้จักว่าการยับยั้งชั่งใจคืออะไร และความเหมาะสมเป็นยังไง!

"ที่ผมกลับบ้านไปคราวนี้ ผมสารภาพกับพ่อแม่แล้วนะ" อิงจิ้งพลันพุดขึ้นมา

ชูหนึ่งแทบจะก๊ตลั่น ขมวดคิ้วถามว่า "สารภาพอะไร"

"เรื่องของเรสองคนไง ผมบอกไปว่าผมมีแฟนแล้ว ชื่อว่าชูหนึ่ง คุณเดาสีผมผมตอบสนองในแวบแรกยังงัย" อิงจิ้งนึกแล้วยังรู้สึกขำ "เธอตกใจมากนะ ยังคิดว่าผมขายเรือนร่างเพื่อให้ได้เงินทุนมาด้วยล่ะ!"

ชูหนึ่งส่งเสียงหัวเราะออกมา ทว่าไม่ได้รู้สึกเขินอาย เธอเลิกคิ้วถาม "ก็ถูกแล้วไม่ใช่หรอ"

อิงจิ้งยกแขนขึ้นมา กล้ามเนื้อมัดเล็กๆ หนุนขึ้นมาทันที เอ่ยอย่างกระตือรือร้นมาก "ประธานหนึ่งครับ คุณยินดีจะลงทุนกับผมเท่าไรหรือครับ"

ชูหนึ่งอยู่ในอ้อมแขนเขาด้วยท่าทางกึ่งพิง ดึงมุมผ้าห่มมาปิดหน้าอกไว้ ดูเป็นจากรักที่ขึ้นมื่น สีผิวเธอออกแดงเรื่อ เธอยิ้มแล้วเอ่ยขึ้น

"ฉันเอาสินเดิมทั้งหมดมาลงทุนกับนายแล้ว"

คำพุดนี้เป็นเรื่องจริง

อิงจิ้งตะลึง รู้สึกลัดกลุ้มใจไปหมด เขากางต้นขาออกแล้วหนีบเธอเอาไว้ ข้างล่างเหมือนปลาหมึกที่เกาะติดแน่นไม่ยอมปล่อย

ชูหนึ่งเองก็นิ่งไม่ขยับ แอบถอนใจปรับอารมณ์เงียบๆ ลูบจับเส้นผม

ที่อ่อนนุ่มของเขาแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา

"ฉันไม่เคยเสียใจในการตัดสินใจของตัวเอง เสียวจึง นายเก่งมากนะ นายคู่ควรกับมันมาก"

อิงจิ่งไม่พูดจา กอดเธอไว้และพูดเสียงอู้อี้ "ซูหนึ่ง"

"หือ?"

"คุณพาผมไปพบพ่อแม่คุณเถอะนะ"

ความคิดนี้ของอิงจิ่งไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในฉับพลัน

ครอบครัวตระกูลอิงที่เก่าแก่เป็นครอบครัวรับราชการที่เคร่งครัดจริงจัง ด้วยเทือกเถาเหล่ากอ นั่น พูดถึงความในใจที่ครอบครัวอบรมบ่มสอนมา ก็ยังคงเป็นในแบบที่ยึดขนบธรรมเนียมและความรับผิดชอบอย่างยิ่ง

อย่างเช่นในเรื่องงานสำคัญ บางอย่างที่ยังคงเคารพกฎเกณฑ์ซึ่งบรรพบุรุษได้มอบเอาไว้ คำพูดที่ตกลงไว้ของพ่อสื่อแม่ชัก การห้ามเกี่ยวแปดคนเพื่อสู้ขอ เรื่องความมีชื่อเสียงมีหน้ามีตาอะไรทำนองนั้น

ซูหนึ่งไตร่ตรองจนได้ข้อสรุปออกมาว่านี่อิงจิ่งกำลังขอสถานะจากเธอ อยู่ที่นี่!

ภายในใจเกิดความรู้สึกบอกไม่ถูกทันที

ไม่มีผู้หญิงคนไหนสามารถต้านทานกับความอ่อนโยนของคนรักเช่นนี้ได้ ความอ่อนโยนแบบนี้มีความดีอื่น ๆ เต็มที่ และมีพลัง สามารถทำให้คนมองเห็นอนาคตได้อย่างชัดเจน

"ได้" ซูหนึ่งรับปากอย่างจริงจัง แต่ว่า... "นายให้เวลานั้นได้จัดเตรียมสักหน่อย โอเคไหม"

อิงจิ่งแสดงออกอย่างเข้าใจ ลูบถู 'รอยแดง' ที่เขาทำไว้บนหน้าอกของเธอ อ้อ ครั้งนี้ยัง 'ทำ' ได้ไม่บวมพอง คราวหน้าจะพยายามอีก

ซูหนึ่งหลับตา ตอนแรกร่างกายอ่อนเพลีย ทว่าตอนนี้กลับนอนไม่หลับ เสียแล้ว

เธอครุ่นคิดว่าควรจะใช้วิธีการยังไงที่ทำให้เงินเยวี่ยยอมรับอิงจิ่งได้

ยังไม่ทันที่จะเรียบเรียงความคิดได้ชัดเจน โทรศัพท์มือถือบนโต๊ะก็สั่นเสียงดัง 'ครี๊ด' เสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหันนี้เหมือนฟ้าร้องสั่นสะเทือนในคำคืนเงียบสงัด

ชูหนึ่งมองดูหน้าจอก่อนจะขมวดคิ้ว

และเธอก็ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า การพบหน้ากันครั้งแรกของอิงจิ่งกับตระกูลจ้าวจะเปิดฉากเริ่มต้นด้วยรูปแบบที่แปลกประหลาดเช่นนี้...จนได้

บทที่ 69

เฟิงจื่อหยางโทรศัพท์มาหา

ท่าทางเขาไม่ได้อารมณ์ดีสบายๆ เหมือนก่อนหน้าที่เคยเป็น ทันทีที่
ต่อสายติดก็เอ่ยด้วยเสียงแห้งผาก

"เสี่ยวหนิงเออร์"

ซูหนิงตกใจกับน้ำเสียงเช่นนี้ของเขา นิ้วของเธอที่ตอนแรกยังจิ้มเขี่ยๆ
อยู่บนหน้าอกของอิงจิงก็หยุดนิ่ง เธอถามเขา

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

อิงจิงเหลือบมองดูชื่อที่อยู่บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือแล้วเกิดความรู้สึก
ไม่พอใจ เอานิ้วของซูหนิงกลับมาวางบนหน้าอกตัวเองอีกครั้งด้วยท่าที่ฉุนเฉียว

ซูหนิงเตะเขาเบาๆ ได้ผ้าห่มแล้วก็ลุกขึ้นลงจากเตียง

เธอไม่ได้สวมเสื้อผ้า เท้าเปลือยเปล่า เหวอบางร่างน้อย และยังมีรอยนิ้วมือ
แดงๆ อยู่บนนั้นด้วยเล็กน้อย

ซูหนิงเป็นคนที่สวยมาจากภายใน บุคลิกรูปร่างดี อิงจิงเห็นแล้วก็รู้สึก
อึดอัดหอบหายใจแสบๆ อยู่บนหมอน

เฟิงจื่อหยางพูดแต่ไม่กี่คำ สิ้นหน้าท่าที่ซูหนิงก็เปลี่ยนเป็นจริงจัง "พวกนาย
สองคนคุยกันดีๆ อย่าว่าความเด็ดขาด ต้องให้ฉันช่วยอธิบายไหม"

"เธอยามา ฉันแก้ปัญหาเองได้" เฟิงจื่อหยางสุดจะทนกับเสียงตะโกนกรีดร้องที่ตั้งอยู่ข้างหู ตอนนี้เขากำลังหงุดหงิดจนงานใจ สะบัดเสื้อคลุมกันลมออกไป เอามือเท้าเอวข้างหนึ่ง ทำทางเต็มทนสุดๆ

"ฉันเอาช่วงเวลาสาววัยรุ่นของตัวเองไปแลกกับจิตใจที่เหี้ยมโหดของนายชัดๆ!"

"ถ้าไม่พอใจก็ปล่อยฉันไปสิ เธอเห็นฉันเป็นอะไร!"

ฝั่งนั้นมีเสียงผู้หญิงดังแทรกเข้ามา อารมณ์รุนแรงและพลุ่งพล่าน ชูหนึ่งไม่ได้ฟังจนจบทั้งหมด เฟิงจื่อหยางก็วางสายไป

อิงจิ่งเกาะติดเข้ามาจากด้านหลัง กอดเธอไว้และจูบบนไหล่ของเธอ

"กล้านะ อ่อยเล่นกับคู่หมั้นคนก่อนต่อหน้าแฟนคนปัจจุบัน"

ชูหนึ่งถูกเขาจับจนจุกจิก เบ่นตัวหลบทันที "เจ้าหมอนี่แปลกๆ แฮะ"

อิงจิ่งมีความรู้สึกไม่พอใจต่อเฟิงจื่อหยาง ก็เลยพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดี

"คุณห่วงเขา"

ชูหนึ่งชำเลืองมองเขา "ทำไมนายใจแคบขนาดนี้"

"ใครใช้ให้เขาเคยเป็นคู่หมั้นของคุณกันล่ะ ถึงจะแค่เป็นแบบปลอมๆ ก็เถอะ"

ชูหนึ่งจนปัญญากับเขา "ชี้หิ้ง"

ก็แค่แสดงออกด้วยคำพูดสนุกปากเท่านั้น เมื่อผ่านพ้นไปแล้วอิงจิ่งก็ยังคิดแทนเธอแล้วเอ่ยถาม

"เกิดอะไรขึ้นกับเขา"

"เขามีแฟนสาวคนหนึ่ง ก็...ก็คือว่า..." ชูหนึ่งทำเสียงกระแอม สุดท้ายแล้วก็เป็นเรื่องที่ยากจะอธิบาย

"แอบคบกัน" อิงจิ่งพูดออกมาตรงๆ

ชูหนึ่งพยักหน้าอย่างหวาดๆ "อือ ช่วงนี้ทั้งสองคนมีเรื่องกันรุนแรงมาก"

เมื่อฟังจบแล้วอิงจิ่งมีท่าทีสงบนิ่งมาก "ถ้าไปต่อไม่ได้แล้วจริงๆ ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะมัดไว้ให้อยู่ร่วมกัน แต่ถ้ามีความรู้สึกต่อกันจริงๆ ระหว่าง

คบกันต่อไปให้ยาวนานแค่ไหนก็ยังจะได้ผลลัพธ์ที่ดี"

ซูหนิงพูดอย่างร่าเริง "โอ้ คุณครูอึ้ง"

"คุณต่างหากที่เป็นคุณครูของผม" อึ้งจิ้งย้งก็หัวเราะ พุดด้วยจังหวะสบายๆ ไม่เร็วไม่ช้าเกินไป "แต่ว่าเมื่อกี้นี้คุณครูสอนเสียงดังไปหน่อย ได้อารมณ์สยิวมากเลย"

"..." ซูหนิงกลืนหายใจ สงบใจไม่ลง ซึ่งตาสองข้างแต่หน้าแดงแปร๊ด ว่าด้วยเรื่องความไร้恙อาย ผู้ชายเป็นต่อกว่านิดหน่อยเสมอ เพิ่งผ่านเวลาสองทุ่ม ห้วงราตรีปกคลุมเข้ามาเงียบๆ

ทั้งสองคนอยู่ตัวติดกันนานมากจนเบื่อ ท้องก็เริ่มส่งเสียงร้องโครกคราก ขณะคิดจะออกไปหาอาหารกิน เฟิงจื่อหยางก็โทรศัพท์มาอีกแล้ว

ซูหนิงกับอึ้งจิ้งกำลังคอยลิฟต์ โอบกอดพูดคุยหัวเราะคิกคักกันอยู่ เมื่อรับสายแล้วฟังเพียงไม่กี่คำ สีหน้าของซูหนิงก็เปลี่ยนไป

"ได้ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้"

หลังวางสายเธอหันหน้ากลับไปหาอึ้งจิ้งแล้วสุดหายใจเข้าลึกๆ "นายไปทานเองเถอะ ขอโทษนะ ฉันต้องไปหาเขาหน่อย"

น้อยนักที่จะมีเวลาที่ซูหนิงตื่นตระหนกแบบนี้

"คุณอย่าลนลาน" อึ้งจิ้งกดไหล่ของเธอไว้ เหมือนให้การปลอบโยนเต็มที่ "เกิดเรื่องอะไรขึ้นเหรอ"

"แฟนของเฟิงจื่อหยางโดนกระตุ้นอารมณ์ บอกว่าจะไปพูดคุยอธิบาย เหตุผลกับผู้ใหญ่ของทั้งสองครอบครัว เฟิงจื่อหยางรีบเดินทางไปทีนั้นแล้ว" นี่ยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ซูหนิงเผยสีหน้าลำบากใจ "ครอบครัวตระกูลเฟิงเข้าร่วมงานเลี้ยงกันในวันนี้" เธอเว้นวรรคเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ "แม่ฉันก็ได้รับเชิญให้ไปร่วมด้วย"

อึ้งจิ้งพูดทันทีว่า "ผมจะไปกับคุณด้วย"

"ไม่ต้อง วุ่นวายเกินไป แม่ของฉัน..." ซูหนิงส่งเสียงถอนใจ "ให้ฉันไปดูตลาดเลาเหตุการณ์ก่อนได้ไหม"

อิงจิ่งเข้าใจในเหตุผลจึงไม่สร้างปัญหาว่าหน่วยเพิ่มให้เธอ รีบพูดตอบทันที
"โอเค คุณขับรถช้าๆ ระวังหน่อยนะ"

ประตุลิฟต์เปิดออก

"เฮ้" อิงจิ่งดึงมือของซูหนิงเอาไว้ "เจอเรื่องอะไรอย่าเพิ่งตื่นตกใจ ถ้ามีอะไรโทรศัพท์หาผมนะ"

เมื่อถึงช่วงเวลาที่สำคัญ คนคนนี้ก็กลับมีท่าทีสุขุมและอารมณ์นิ่งได้จริงๆ
สายตาของอิงจิ่งแน่วแน่มาก ไม่มีอาการตื่นตระหนก พอมองแล้วก็ให้ความรู้สึก
ใจสงบมาก

จากย่านชุมชนไปก็ใช้เวลาไม่นานนัก สถานที่จัดงานอยู่บนถนนวงแหวน
ที่สี่ ครึ่งชั่วโมงก็ถึงถ้ำรถไม่ติด

เหมือนจะเป็นงานประมูลการกุศล จัดเสียยิ่งใหญ่อลังการ และยังมีเชิญ
ดาราเกอร์ตองหลายคนมาเป็นลูกเล่นเรียกแขกในงาน งานเลี้ยงแบบนี้ซูหนิง
เห็นมานานักต่อนักแล้ว ความจริงเป็นงานที่น่าเบื่อมาก ไม่ได้มีคุณค่าสาระอะไร
เมื่อใกล้จะถึงเธอก็โทรศัพท์หาเฟิงจื่อหยาง

"นายอยู่ไหนนะ"

"ฉันกำลังจอดรถ ทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้"

"โอเค ฉันจะไปถึงในอีกสองนาที"

ซูหนิงกลับพวงมาลัยรถ แล้วก็เห็นเจ้าของรถแลนด์โรเวอร์

เธอกดแตรรถสั้นๆ สองที เฟิงจื่อหยางก็กดเสียงเบบเดียวกันตอบกลับมา
เพื่อบอกว่าเห็นเธอแล้ว ทั้งสองคนลงจากรถมาเจอกัน ซูหนิงพูดอย่างร้อใจ

"ทำไมเรื่องกลายเป็นแบบนี้"

เฟิงจื่อหยางตาแดงเรื่อ ไม่ได้เกิดจากสภาวะอารมณ์ที่รุนแรง ทว่าเกิดจาก
ความไม่พอใจล้วนๆ เสื้อคลุมกันลมของเขาก็เป็นรอยยับย่น กระตุ่มคอเสื้อเชิ้ต
ด้านในหายไปสองเม็ด ซูหนิงตาไว เพียงแค่เห็นก็เข้าใจว่ามีเรื่องกันจริงๆ

"ฉันยอมเลยจริงๆ วะ เอาความตายมาบีบคั้นฉัน เหมือนเป็นบ้าไปแล้ว!"

เฟื่องจื่อหยางโมโหสุดๆ แสดงอารมณ์โกรธออกมาไม่มียั้ง

ซูหนิงพูดเตือน "โอเคๆ ก็ต้องแก้ปัญหาคู่ใหม่ละ ฉันเหมียวไปหาแม่ยายจริงๆ เหนอ"

"ฉันไม่รู้" เฟื่องจื่อหยางพูดพลางเดินนำซูหนิงเข้าไปในโรงงานเลี้ยง "เธอส่งข้อความลืบทว่าข้อความมาให้ฉัน ฉันว่าเธอสิ้นสติไร้เหตุผลไปหมดแล้ว" เฟื่องจื่อหยางจับตึงเส้นผมของตัวเองอย่างสลดหุดหู่ "เวร!"

ซูหนิงพล้นพูดเสียงดังลั่น "ใช่เธอหรือเปล่า!"

เธอนั่งนี้ไปทางซ้าย มีคนร่างผอมบางสภาพจิตใจไร้วิญญาณกำลังจะเดินเข้าไปในงานเลี้ยง

เฟื่องจื่อหยางหยุดชะงักนิดหนึ่ง แล้วก็พุ่งตัวออกไป

ซูหนิงกลัวว่าเขาจะเกิดเรื่อง "เฟื่องจื่อหยาง!"

ฉันเหมียวสภาพจิตใจแย่สุดๆ เกิดอาการตื่นตกใจในทันที เมื่อเห็นเฟื่องจื่อหยางก็ยิ่งถูกกระตุ้นจนเป็นหนักกว่าเดิม เธอกรีดร้องเสียงแหลม

"นายอย่าเข้ามา! ไอ้ผู้ชายกาก!!"

เฟื่องจื่อหยางก็ยิ่งโมโห เอานิ้วชี้เธอ "เธอทำตัวเป็นผู้เป็นคนได้ไหม?"

แล้วฉันเหมียวก็เริ่มร้องไห้ ร้องไห้หนักเกินจริง เสียงร้องออกมาดูรุนแรงแต่ข้างในใจกลับขาดกลัว

"นายทิ้งฉัน! นายเห็นฉันเป็นตัวอะไร! จะสั่งให้มาหรือไปก็ได้สินะ ใช่ไหม! หลายปีมานี้ตลอดด้วยสาวของฉันเสียเปล่าไปเหมือนให้อาหารหมา!"

เฟื่องจื่อหยางพล้นยิ้มทันที รอยยิ้มนี้ช่างเย็นเยียบ ลึนหัว และทุกซ์เซว้า

"ฉันทบทวนตัวเองเรื่องเธอแล้วก็ไม่ได้รู้สึกผิดและละอายใจเลย ฉันเหมียวเบื่องบนเขากำลังมองดูอยู่นะ" เขายกมือขึ้นมา เอานิ้วชี้ชี้ตรงขึ้นไปบนท้องฟ้า เค้นคำพูดแต่ละคำออกมา "หลายปีมานี้ฉันปฏิบัติกับเธอยังไง ฉันปฏิบัติกับครอบครัวของเธอยังไง เธอพูดโดยไซ้มนิธรรมสำนึกของตัวเองสิ บอกฉันสิ!"

ซูหนิงตกใจกับสถานการณ์ในตอนนี เธอไปดึงเฟื่องจื่อหยางไว้ "เฮ้" ทว่าถูกสะบัดมือออก

เข้าตาเฟื่องจื่อหยางแดงไปหมด "มีคำขอไหนที่เธอขอแล้วฉันจัดการทำให้ได้ไม่ตีบ้างเธอ อย่าพูดถึงอย่างอื่นเลย แค่เรื่องหางานของเด็กๆ บรรดาญาติโกโหติกามากมายสารพัดพวกนั้นของเธอ ฉันจัดการหาให้ไม่ต่ำกว่าสิบคนแล้ว ที่ฉันให้เธอออกไปทำงานไม่ใช่ว่าฉันขาดแคลนเงิน เลี้ยงดูแฟนของฉันไม่ได้ แต่ว่าเธอสุขภาพของตัวเองเหนื่อยอะ ชี้เกียจจนจิตใจว่างเปล่ากลงไปหมดแล้ว ฉันเหมียว เป็นผู้หญิงนะ อย่างแรกเลยตัวเองต้องเคารพตนเองก่อน"

คำที่กล่าวนี้มีเหตุผล แต่ก็มีการระบายใส่อารมณ์มากเกินไป

ฉันเหมียวพูดเสียงเกรี้ยวกราด "ยังบอกว่าเกลียดฉันอยู่เลยไม่ใช่หรือ! ฉันไม่สนๆ!"

ทว่าเฟื่องจื่อหยางกลับใจเย็นมาก สายตาเรียบเฉย มองเธอและพูดต่อ "ความรู้สึกของฉันเป็นความรู้สึกที่มีจริง ๆ แล้วเธอละ เธอไม่มั่นใจในตัวเอง หวาดกลัว หมักหมมทั้งหมดไว้ในใจและไม่ยอมที่จะเผชิญหน้า มีแต่ลดทอนความรู้สึกของเราสองคนในช่วงหลายปีมานี้ ฉันเหมียว คบกันด้วยดีจากกันด้วยดีเถอะ เราสองคนอย่าดันทุรังกันอีกเลย โอเคไหม"

เมื่อผู้ชายอย่างเขาที่ทำงานใหญ่ๆ พูดเรื่องราวเล็กน้อยที่เป็นรายละเอียด ยิบย่อยเหล่านี้ออกมา ก็ย่อมกลายเป็นการลดคุณค่าตัวเองให้กลายเป็นคนใจแคบ เป็นธรรมดา

แต่ความมกวนลับสนของความรักจะขึ้นสวรรค์หรือตกนรกก็เป็นเพียงแค่สิ่งจำเป็นของชีวิตในการเปลี่ยนแปลงสู่หนทางที่ยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ

ผู้ชายจะมีความรู้สึกรักเราหรือไม่นั้นสามารถเห็นได้จากในสายตา เพียงแค่มอง แม้แต่ซูหนิงยังเข้าใจว่าเฟื่องจื่อหยางตัดสินใจเด็ดขาดแล้วจริงๆ

คนแบบนี้ เวลารักใครแล้วก็จะมอบให้ทั้งชีวิต

เวลาที่ไม่รักก็ไม่มีแม้แต่จะเอ่ยคำพูดเจรจาสักคำเดียว

...ไร้หัวใจ

เป็นคำพูดที่ไม่น่าฟัง แต่ก็ทิ่มแทงเข้าสู่หัวใจจริงๆ รู้สึกเจ็บปวดตรงไหน ก็พูดใส่ตรงจุดนั้น ฉินเหมี่ยวเป็นคนหน้าบาง ในสถานการณ์แบบนี้ก็ทิ่มแทงสุดตัว เธอตะโกนร้องโหวกเหวกเหมือนเป็นบ้า ลงไปนั่งร้องไห้ที่พื้นทันที

ซูหนิงทนดูต่อไปไม่ได้ไหว ยืนกระตาคติซูหูให้อีกฝ่ายด้วยเจตนาดี "อย่านั่งบนพื้นเลย มันเย็นนะ"

ทว่าฉินเหมี่ยวกลับตบใส่หลังมือของเธออย่างแรง "ไปให้พ้น!"

ซูหนิงเจ็บจนน้ำตาแทบจะไหลออกมา ซึ่งในตอนนี้อเองเกิดความโกลาหลขึ้น ที่ประตูทางเข้าโถงงานเลี้ยง เฟิงจื่อหยางสีหน้าเปลี่ยนไปทันที เหวแล้ว

คุณแม่เฟิงอยู่ในชุดกระโปรงสไตล์ก็เพ้า ต่างหูหยกที่ใส่ขยับสั่นไหว โดยปราศจากลมพัด บุคลิกเยือกเย็นและไม่เป็นมิตร มีคนไปบอกเธอว่า เห็นเฟิงจื่อหยางที่ประตูทางเข้า เหมือนเกิดเรื่องอะไรขึ้นนิดหน่อย คุณแม่เฟิง ยังจะสามารถนั่งติดที่อยู่ได้ยังไง

ไม่ถึงสองวินาทีซูหนิงเองก็ชัก

ข้างหลังยังมีเงินเยวี่ตามมาด้วย!

นายหญิงของสองครอบครัวมารวมตัวกันครบทีม

"จื่อหยาง"

"ซูหนิง"

จบเท่านั้น จะหนีก็หนีไม่พ้นแล้ว

แต่ฉินเหมี่ยวซึ่งอยู่บนพื้นเหมือนบ้าคลั่งไปแล้ว จับจุดตายของเฟิงจื่อหยาง ได้อย่างแม่นยำในช่วงริบตา เธอพลันลุกขึ้นทันที พุดตะโกนสุดเสียงต่อหน้า คุณแม่เฟิง

"คุณคิดว่าลูกชายคุณเป็นคนดีจริงๆ เหรอ?!"

เฟิงจื่อหยางตะโกนด้วยความโมโห "หุบปาก!"

ซูหนิงเองก็ใบหน้าขาวซีด ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ยื้อดึงมือของฉินเหมี่ยว ไปอีกทาง "เฮ้!"

คุณแม่เฟิงกับเงินเยวี่มองตากัน เกิดความสงสัยขึ้นทั้งคู่ เมื่อมองมาที่

สามคนนี้อีกครั้ง สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นจริงจังเสียแล้ว

ฉันเหี้ยมพลักชูหนึ่งออกไป ไม่สนใจแะแสะอะไรอีกแล้ว "พวกเขาโกหก! กำลังโกหกพวกคุณอยู่! หลอกว่าคบกัน แสร้งทำตัวเป็นคู่รัก แสร้งพูดว่า จะหมั้นกัน! ปิดบังความจริงหลอกลวงคนอื่น คนหนึ่งหวังเงิน อีกคนหวังความมั่นคง! เป็นพวกชั่วกันทั้งหมดแหละ!"

กลิ่นอายความขัดแย้งในบรรยากาศถูกจุดปะทุขึ้นมาอย่างรุนแรง

ชูหนึ่งพลันหลับตาลง คิดในใจ เรื่องทั้งหมดนี้นั้นอะไรกันแน่

เมื่อมองผู้ใหญ่อีกสองคนนั้นอีกครั้ง คุณแม่เผิงดูจะจำฉันเหี้ยมได้แล้ว รู้สึกเนืองๆ ว่าเคยเห็นที่ไหน ที่แท้ก็หญิงสาวคนที่เผิงจื่อหยางเคยพามาที่บ้าน เมื่อสองปีก่อน เพียงแต่ว่าตอนนั้นคุณแม่เผิงยืนกรานไม่อนุญาตให้เธอเข้าไปในบ้าน เพียงแค่มองดูอยู่ไกลๆ

ผู้หญิงวัยรุ่นที่แสนอ่อนแออบบางตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เหอะ ช่างแตกต่างห่างกันลิบลับกับพละกำลังอันยิ่งใหญ่ที่เจอในคำคืนนี้

คุณแม่เผิงมีทั้งลักษณะความเข้มงวดของความเป็นนักวิชาการสไตน์โบราณ หัวเก่า แล้วก็มีคุณสมบัติของความเป็นนายหญิงแห่งครอบครัวตระกูลใหญ่ ทั้งให้ความสำคัญกับหน้าตาภาพลักษณ์เป็นที่สุด ความจริงเช่นนี้ทำให้เธอไม่อาจยอมรับได้เลย และความรักความลำเอียงที่ตอนแรกเธอมีให้ชูหนึ่ง ตลอดจนความรู้สึกติดค้างในตอนที่ยุติงสาวเล็กกันกับลูกชายเธอได้สลายหายไปจนหมดสิ้น

เธอเหลือบมองชูหนึ่งอย่างนิ่งสงบ

แม้จะไม่พอใจ แต่ก็ยังหวังว่าจะมีโอกาส บางทีอาจจะเป็นความเข้าใจผิดก็ได้ไม่ใช่?

บรรยากาศกำลังแน่นิ่ง ไม่มีใครทันสังเกตเห็นฉันเหี้ยมที่โมโหถึงขีดสุดจู่ๆ เธอก็เอื้อมมือไปทางชูหนึ่ง

ชูหนึ่งโดนผลึกอย่างแรงจนล้มลงไปกองกับพื้น

"ทั้งหมดเป็นเพราะแก! ที่เผิงจื่อหยางเปลี่ยนใจไปเป็นเพราะแกคนเดียว

เลย!" นินเหมียวผมเผ้าหลุดลุ่ยกระเซอะกระเซิง หน้าตาดูร้ายเหี้ยมโหด ขาดสติจนหมดสิ้น

ซูหนึ่งล้มคะมำลงไปอย่างแรงจนมันไปหมด หมดสภาพไปนาน
ซึ่งในขณะนั้นเองก็มีคนโผล่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าวิ่งโผล่พรวดมาจาก
ทางไหน

"หนึ่งเออร์ ลูกขึ้น"

กล่าวโดยสัตย์จริง เฟิงจื่อหยางได้แต่รู้สึกเสียใจและเป็นกังวล ปลายนิ้ว
ยังไม่ทันจะแตะโดนตัวเธอก็ถูกคนคนนั้นชนกระเด็นออกมา

อึ้งจิ้งขวางเฟิงจื่อหยางไว้อย่างแน่นหนา เปี่ยมไปด้วยความเป็นศัตรู
แล้วก็ปกป้องซูหนึ่งไว้ในอ้อมแขนของตัวเองเหมือนเป็นการประกาศอำนาจอ
ครอบครอง

"ไม่เป็นไรใช่ไหม!"

เมื่อเห็นอึ้งจิ้งอย่างชัดเจนแล้ว ซูหนึ่งก็ตกใจแทบกระอักเลือด "นะ...นาย
มาได้ยังไง?!"

"ไม่วางใจใจ ก็เลยเรียกรถตามมา" และยังลอบสังเกตดูจากตรงที่ไกลๆ
อยู่นานมากแล้ว ช่มใจอยู่นานมาก ไม่ว่าจะเสียงดังโหวกเหวกมากขนาดไหน
ก็ยังสามารถรักษาสติไว้ได้ เตือนตัวเองว่าอย่าไปสร้างปัญหาให้เธอ แต่เมื่อครู่
เห็นซูหนึ่งถูกคนผลัก ใครมันจะยังทนได้ไหวกันเล่า!

คราวนี้แหละงามหน้าแล้ว คู่กรณีสี่คนออกโรงพร้อมหน้ากันครบทีม
ในสายตาของคุณแม่เฟิงกับเงินเยวี่แล้ว แต่ละคนดูหน้าตาเหมือนเป็นคู่ชู้สาวกัน

ไม่มีใครโง่ คุณแม่เฟิงเห็นอึ้งจิ้ง ความหวังในโอกาสที่มีริบหรี่เมื่อครู่นี้
ล้วนแตกสลายเป็นชิ้นๆ

เธอพูดอย่างเย็นชา "อ้อ? เธอบอกว่าจื่อหยางกับซูหนึ่งแสร้งคบกันปลอมๆ
เธอ"

นินเหมียวจนมุมไร้ซึ่งทางหนีทีไล่ ตัดสินใจพยักหน้าพูด "ใช่!"

คุณแม่เฟิงไม่สะทกสะท้านใดๆ สีหน้านิ่งเฉย "แล้วเขาล่ะ" เธอชี้ที่อึ้งจิ้ง

ซูหนึ่งพลันตกใจทันที รู้สึกว่าสายตาของเงินเยวี่กำลังจ้องจิกมาที่เธอ
อย่างคมกริบ

เฟิงจื่อหยางกำลังจะไถ่เกลี่ยสถานการณ์

"พวกเขาตัวปลอมหรือเปล่าผมไม่รู้หรอก แต่ผมนี้แหละตัวจริง" อิงจิ่ง
พูดอย่างเปิดใจ ปลอ่ยให้คนมองสบตา ไม่มีหวาดกลัวเลยแม้แต่หน่อย

ฉันต่างหากที่เป็นแฟนตัวจริงเสียงจริงของเธอ

ซูหนึ่งไม่อาจอธิบายความรู้สึกในขณะนี้ได้เลย ทั้งรู้สึกช็อก ทั้งตื่นตัน
ทั้งดีใจ และเศร้าโศก

แต่คุณแม่เฟิงและเงินเยวี่ต่างกำลังปั่นหน้าซึ่งขงจริงจัง

บรรยากาศย่ำแย่ถึงขีดสุด

ละครตลกร้ายในคำคินี้เหมือนระเบิดลงครั้งใหญ่ที่สะสมมานาน

เริ่มต้นด้วยความโกลาหลวุ่นวาย จบลงด้วยความยุ่งเหยิงอลหม่าน

สุดท้ายก็ยังเป็นอิงจิ่งที่ไปหาพนักงานโรงแรมขอให้เรียกรถมาเพื่อให้พา
ฉินเหมียวกลับไปส่ง เฟิงจื่อหยางเหนื่อยเพลียเต็มที่ ส่วนซูหนึ่งหกล้มเจ็บแขน
แทบแย่ อิงจิ่งกลายเป็นที่พึ่งของทั้งสองคน ให้เฟิงจื่อหยางนั่งที่เบาะหลัง และ
ให้ซูหนึ่งนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับ

"คุณห้ามหันกลับไปมองเขา" เขาขับรถ พูดจาบังการ "มองได้แต่ผม"

หลังขับมาได้สักพักหนึ่ง ซูหนึ่งก็พูดเสียงแผ่วเบาว่า "นายไปส่งฉิน
กลับบ้านนะ"

...บ้านตระกูลจ้าว

อิงจิ่ง "โอเค ผมจะไปเป็นเพื่อนคุณ"

เฟิงจื่อหยาง "ให้ฉินไปเป็นเพื่อนเธอเถอะ"

ทั้งสองคนพูดพร้อมกัน

"ป๊า!" อิงจิ่งตบพวงมาลัยรถ เอ่ยด้วยความวู่วามมาก "ถ้านายยังขึ้นพูด
อีกคำ ฉินจะโยนนายลงจากรถ!"

เฟิงจื่อหยางเองก็ไม่พอใจ "ป้าเอ๊ย นี่มันรถฉินนะ!"

"โอเคๆ พวกนายสองคนอย่าทะเลาะกัน" ซูหนึ่งพูดอย่างปวดหัว "ไม่ต้องไปสักคน ฉันกลับเองคนเดียว"

ชายหนุ่มสองคนพูดค้านพร้อมกัน "ไม่ได้!"

ซูหนึ่งหัวเราะเยาะ สีหน้าท่าทางเหนียวล้ำ "เฟิงจื่อหยาง นายพูดเองไม่ใช่หรือ ถ้าไปบ้านฉันตอนนี้คืออยากให้ฉันตายเร็วขึ้นใช่ไหม"

"ฉัน..." เฟิงจื่อหยางอยากจะพูดแต่ก็เจ็บไป

"นายก็ยังไม่จำเป็นต้องพูดแล้ว" ซูหนึ่งถอนใจแผ่วๆ เมื่อเผชิญหน้ากับอิ่งจิ่ง น้ำเสียงก็อ่อนลงและพูดอย่างน้อยใจมาก "แม่ฉันเป็นคนที่หัวดีสุดๆ ให้เธอทำความเข้าใจสักหน่อย ไว้นั้นพูดกับเธออย่างชัดเจนแล้ว ฉันจะพานายไป"

อิ่งจิ่งตั้งใจคิดทบทวนอยู่นานมาก ในครั้งนี้เขาไม่ได้โกรธ แต่ว่ารู้จักให้อภัยและเข้าใจเขาเข้า เขาแค่มีริมฝีปากเล็กน้อย พูดเสียงอู้อี้

"ตั้งแต่เด็กจนโต ผมเป็นที่ชื่นชอบของผู้ใหญ่มากนะ คุณต้องเชื่อผมสิ"

เฟิงจื่อหยางหัวเราะเยาะเย้ย "ยินดีกับนายด้วยนะ ชนตะปู* แล้วไง"

"ฉันชนตะปูก็ไม่ใช่ไร่น่า คือนี่นายเจอทุเรียน** เข้าไป ช่างทึ่มแทงหัวใจ"

"บ้าเอ๊ย ไอ้เด็กเวร!"

"หึ ไอ้ขี้แพ้!"

เออล่ะ เป็นศัตรูคู่อาภรณ์ที่ไม่ยอมกันเลยทีเดียว

ซูหนึ่งหันหน้าไปมองนอกหน้าต่าง เขาปรากฏวูบวาบแวบผ่านใบหน้าเธอไปอย่างรวดเร็ว

เป็นไปตามที่คาดไว้จริงๆ เมื่อกลับถึงบ้านตระกูลจ้าว เฉินเยวี่ก็คลุ้มคลั่งระบายนารมณีสู่เธอ

"ซูหนึ่ง! แกชักจะเหิมเกริมกล้ามากเกินไปแล้วนะ?!"

ซูหนึ่งใช้ไม้่อบนสยบไม้แข็ง ใช้ใบหน้ายิ้มแย้มเข้าสู่ เป่ลี่ยนรอนงเท้า

* ชนตะปู เปรียบเปรยว่าถูกปฏิเสธ หรือถูกอีกฝ่ายตอกกลับมา

** ทุเรียน เป็นคำพ้องเสียงกับคำที่มีความหมายว่าอาลยอวรณ์

อย่างช้าๆ "เมื่อย่าเพิ่งโมโหก่อนสิ ฟังที่หนูจะอธิบายกับแม่ก่อน"

"จะอธิบายอะไรอีก!" เนินเยวี่โกรธแล้วจริงๆ ใบหน้าขาวซีด ริมฝีปากก็สั่นเล็กน้อย "แกแสลงคบกัน แสลงปลอมตัวเป็นคู่หมั้นกัน แก่ไม่รู้สึกรังเกียจสักหน่อยเลยเหรอ"

ซูหนิงฝืนใจทนต่อไป ยังคงยิ้ม "หนูจะกลัวทำไมละ ทำให้แม่เสียหน้าเหรอ หรือว่าขโมยเงินจากในบ้านไปเหรอ"

"แกยังจะกล้าพูด!"

"มีอะไรที่หนูจะไม่กล้าพูด" ซูหนิงไม่ใช่คนอ่อนแอ หากล้มเหลวผลก็จะไม่เสียเปรียบ "ใช่ เรื่องนี้หนูคิดจริงๆ แต่ว่าหนูไม่ได้ลักขโมยชิงทรัพย์ใคร ตกลงเป็นเอกฉันท์ร่วมกัน แล้วก็จบลงอย่างสันติ ไม่ได้ทำเรื่องอำมหิตชั่วช้าสาหัส ผิดมนุษยมนา หนูไม่ได้รู้สึกที่ต้องละอายใจ"

ในมุมมองของซูหนิงแล้ว กล่าวอย่างสัตย์จริง ระหว่างเธอกับเฟิงจื่อหยางก็เหมือนเป็นการร่วมมือกันทำธุรกิจ

ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องคืนนี้ เรื่องนี้ก็จะจบลงอยู่ดี ดังนั้นเธอจึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่ไร้ซึ่งข้อโต้แย้งใดๆ

เธอเดาเนินเยวี่ออก ประเด็นหลักของความคิดแม่เธอไม่ได้อยู่ที่เรื่องนี้เลย แล้วก็จริงอย่างที่คาด

"แล้วคนที่ซื้ออั้งจิ้งนั้นเรื่องราวมันเป็นยังไงอีก" เนินเยวี่ถามขึ้นมา

"แฟนหนูเอง" ซูหนิงตอบอย่างเปิดเผยบริสุทธิ์ใจ

"แฟนอะไรกัน ยังเด็กตัวกะเปี้ยก โผล่หัวผุดมาจากไหนก็ไม่รู้ ฉันไม่เห็นด้วย!"

"แม่มาเห็นด้วยไม่ได้แน่นอนอยู่แล้ว เขาไม่ได้คบเป็นแฟนกับแม่ไง"

ซูหนิงเองก็พูดจาร้ายกาจ ทำเอาคนจนปัญญาทำอะไรเธอไม่ได้

เนินเยวี่ไปนั่งหลังตรงบนโซฟา หน้าตาเหมือนเป่าบู่จินสอเบ้นความ

"เขาอยู่ที่ไหน"

"ซึ่งเนิง"

"ไกลขนาดนั้น ไม่นไหว"

"ไกลอะไร รถไฟความเร็วสูงแค่ครึ่งชั่วโมงก็ถึงแล้ว"

"พ่อแม่ทำอะไร"

"นายทหารเก่าที่ปลดประจำการแล้ว"

เงินเยวี่ยตอบสนองอย่างรุนแรง "แบบนี้ไม่นไหวเลย!"

"แม่จะพูดไม่นไหวเยอะแยะมากมายทำไม เป็นทหารปลดประจำการแล้ว มีปัญหาอะไรกับแม่หรือ"

"เจ้าคนที่ซื้ออสังหาริมทรัพย์ทำอะไร"

ซูหนิงมองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนจะพูดว่า "ไม่มีงาน"

"เป็นคนว่างงาน?"

"นักศึกษามหาวิทยาลัย"

เงินเยวี่ยลุกขึ้นตบโต๊ะ "ฉันไม่เห็นด้วย!"

ซูหนิงหมดอารมณ์จะสู้ต่อ ลุกขึ้นพูดทั้งทำยัยนกรานว่า "ถ้าแม่เห็นด้วยแล้ว วันหลังหนูจะพาเขามาพูดคุยเป็นเพื่อนแม่ เขาเป็นนักศึกษาดีเด่น มีความรู้มากมาย บุคลิกดีมีการศึกษา เป็นที่ชื่นชอบของผู้คน ถ้าแม่ไม่เห็นด้วย..." ซูหนิงพูดอย่างเด็ดขาด "หนูก็จะจัดการแบบไม่เห็นด้วย"

คำพูดเพียงประโยคเดียวเอ่ยออกมาตรงๆ แต่ความหมายในเชิงข่มขู่ที่อยู่ในคำพูดปรากฏเด่นชัด

ในช่วงชีวิตครึ่งหลังของเงินเยวี่ยนี้ ถ้าให้พูดกันตรงๆ ก็คืออยู่เพื่อมีหน้ามีตา

เธอต้องการเกียรติ ต้องการยกสถานะตัวเองให้สูงขึ้น ต้องการมีข้อได้เปรียบที่มีคุณค่าสามารถโอ้อวดได้ ตัวเองดิ้นรนไม่มีผลสำเร็จอะไรแบ่งปัน ก็ตั้งความคาดหวังทั้งหมดไว้กับซูหนิง แต่ลูกสาวคนนี้นั้นมีความคิดของตัวเอง ไม่ยอมถูกคนอื่นบังคับ

เป็นม้าป่าพยศที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งจริงๆ!

เงินเยวี่ยโมโหมาก "ซูหนิง แก่ไม่ได้เป็นไรใช่ไหม หวาอะไรดี? ไม่หา

ยังจะไปหาคนที่เด็กกว่าตัวเอง? เขาเป็นนักศึกษาากจนคนหนึ่ง จะซื้อบ้านได้ยังไง จะเลี้ยงครอบครัวได้ยังไง"

"บ้านหนูเป็นคนซื้อ ครอบครัวหนูเป็นคนเลี้ยง หนูเต็มใจ" ซูหนึ่งพูดอย่างผ่อนคลายสบายๆ

เป้าหมายของเธอชัดเจน คือการบอกเรื่องของอิงจิ้งต่อหน้าแม่ ถึงยังงิจะช้าเร็วก็ต้องเผชิญหน้าอยู่ดี

ซูหนึ่งบิดขี้เกียจอย่างพอใจมาก "หนูจะขึ้นไปเอาเสื้อผ้าบางส่วน" คราวก่อนที่กลับมาบ้านเธอทิ้งเสื้อผ้าไม่กี่ตัวเอาไว้ในห้องนอน ซูหนึ่งขึ้นไปชั้นบนพลางฮัมเพลง คำว่า 'กลัหาญ' ตัวโตๆ ปรากฏอยู่บนแผ่นหลัง

ห้องนอนของเธอที่บ้านตระกูลจ้าวใหญ่มาก แถมข้าวของในตู้เสื้อผ้าก็เต็มแน่น

หาเสื้อผ้าได้ประมาณสิบนาทีกี้อือกระเป๋าดูเดินทางเตรียมจะกลับไปทื่อพาร์ตเมนต์ของตัวเอง ผลกลายเป็นว่า...

"เอ๊ะ? ทำไมประตูเปิดไม่ออก"

ซูหนึ่งหมุนลูกบิดประตู ดึงไปมาตั้งหลายครั้งแล้ว ทันใดนั้นก็พลันคิดขึ้นได้ แล้วก็เกิดความหนักใจทันที

เสียงตะโกนด้วยความโมโหดังลั่นทั่วบ้านตระกูลจ้าว "แม่! ล็อกประตูทำไม!!"

เงินเยวี่ยี่ที่หมดหนทางไป จึงใช้กำลังปาเถื่อนกับบริเวณซูหนึ่งให้อยู่ในบ้านเสียเลย

ซูหนึ่งทั้งตะประตู ตะโกนร้อง ทูบผ่น ทำหมดแล้วก็ไม่ได้ผล เงินเยวี่ยี่นั่งตมืซาตอกไม้อยู่บนโซฟาด้วยสภาพจิตใจที่สงบนิ่ง

แหกปากเสียงดังไปสิ ตามใจชอบเลย

ถึงยังงิจ้าวเผยหลินที่เป็นสามีก็เดินทางไปทำงานนอกสถานที่ที่ประเทศเยอรมนี ไม่มีทางกลับมาในช่วงสิบวันหรือครึ่งเดือน เงินเยวี่ยี่

ตัดสินใจแน่วแน่ ไม่ยอมให้ลูกสาวไปหาแฟนที่เป็นลูกของครอบครัวทหารเก่า ปลดประจำการแล้วอะไรนั่นเด็ดขาด ชั่งไว้ก่อนสักหนึ่งคืน ให้ใจเย็นลงหน่อย แล้วค่อยคุยกัน

ผลคือไม่ว่าใครเลยก็ว่าเมื่อซูหนึ่งเดือดขึ้นมาแล้วจะกล้าทำทุกอย่าง ห้องนอนอยู่ที่ชั้นสอง เธอเปิดหน้าต่างมองลงไป ไม่ได้หวาดกลัวเลยสักนิด แล้วในตอนนี่เอง ประตูใหญ่ของบ้านตระกูลจ้าวก็ค่อยๆ เปิดออก แสงไฟสูงของรถยนต์ส่องตรงเข้ามา แสงเข้าตาจนเธอต้องหรีดตามอง รถอวตัสสีดำคันหนึ่งขับอยู่ข้างหน้า ข้างหลังยังมีรถแลนด์โรเวอร์สีดำ อีกคันขับตามมาด้วย เลขท้ายของป้ายทะเบียนรถเป็นเลขตองแปดที่ช่างดูจองหองและทรงอิทธิพล

จ้าวหมิงชวนลงมาจากรถ มองแวบเดียวก็เห็นซูหนึ่งที่เอาขาข้างหนึ่งนั่งคร่อมอยู่บนขอบหน้าต่าง ทำท่าจะกระโดดลงมา

นานๆ ทีที่จ้าวหมิงชวนจะไม่มึนงานเลี้ยงในแวดวงสังคมธุรกิจ เขาเพิ่งกลับมาจากงานปาร์ตี้เล่นไฟกับกลุ่มเพื่อน ชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมกันลมแบบล่าลงสีเนื้ออ่อนที่มีความยาวปานกลาง เป็นสไตล์ที่ดูอ่อนโยนและสุภาพ แต่เมื่อสวมใส่อยู่บนตัวของเขา บุคลิกที่ดูร้ายไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย

เขาแหงนศีรษะขึ้นมามองด้วยสายตาที่ลึกลับ มองซูหนึ่งซึ่งอยู่ที่ชั้นสองอย่างพูดไม่ออก

ซูหนึ่งเหมือนเจอผู้ช่วยชีวิต ส่งเสียงเรียกอย่างรวดเร็ว "จ้าวหมิงชวน!" ขณะเดียวกันขาขวาที่ส่ายอยู่ด้านในขอบหน้าต่างก็ก้าวข้ามตามมา จ้าวหมิงชวนโบหน้าปราศจากอารมณ์ และไร้ซึ่งอาการสะทสะถ่าน ซูหนึ่งมองเขาลงมาจากที่สูง กระอักกระอັกแล้วตะโกนพูดว่า "รับฉันไว้!" จากนั้นเธอก็พลันกระโดดลงมาทันที

จ้าวหมิงชวนตาไวซบอย่างปราดเปรียว อ้าแขนสองข้างออกมาพาลางสาวเท้าก้าวใหญ่ซบไปทางขวาสองที และก็เล็งรับเธอไว้อย่างแม่นยำ

ซูหนึ่งลงมาอยู่ในอ้อมแขนเขาอย่างปลอดภัย ไม่ส่งเสียงร้องลั่นแอะ

แต่แรงกระแทกหนักมากเกินไป จนจำวหมิงชวนจนเกือบจะล้มลงบนพื้น
เดิมที่จำวหมิงชวนก็ไม่ใช่คนที่อารมณ์ดีอยู่แล้ว เขาหัวตัวโยนเธอไปไ
ข้างๆ กระทั่งโมโหก็ยังมีคามอึดครึ้มในน้ำเสียง
"ตึกดินเพียงคืนมาดักกรรโชกทรัพย์รึไง หือ?"

<https://bit.ly/3W7XsBm>